

DVC

TÙ-KÊ-TUÔNG
TRÊN NGON
GIÓ BẮC

TABLE OF CONTENTS

Tựa đề

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Trên Ngọn Gió Bắc

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1

Một lũ nhóc tí bao quanh Nhung. Vài tiếng cười cất lên một cách nhạo báng. Nhung cố gắng đứng lên, nhưng vừa mới chống tay lấy thể định nhắc mình lên thì Nhung lại ngã quỵ xuống. Lũ nhóc tí lại được một mẻ cười no bụng. Có đứa vừa vỗ tay vừa la:

- Nhung cán vá lượm lá mù u bị bắt vô tù hết đời các vá. Lũ nhóc tí thấy trò chơi này có vẻ quyền rũ nên bắt chước làm theo. Lúc đầu, tiếng vỗ tay và tiến la lẻ tẻ, sau trở nên ăn rập và nhịp nhàng. Nhung cán vá bị một rừng âm thanh bao phủ, thoi âm thanh sắc như dao, nhọn như mũi dùi và lạnh như băng đâm xối xả vào da thịt. Nhung rửa nước mắt, nằm úp mặt xuống cát. Mặt cát buổi sáng còn thơm nước, thứ nước mằn mặn, hoà nhạt với cát vụn bám vào những vết trầy sướt trên trán Nhung làm nó rất muốn vỡ da.

Nhung cắn môi nhin đau, đưa cánh tay tạt nguyên quẹt ngang dòng nước mắt lăn vội xuống má. Nó nằm lăn trở lại, ngược mặt nhìn lên trời. Bầu trời xanh pha nắng. Những đám mây trắng nõn như bông di động nhẹ nhàng về một phía. Và trời thì mênh mông, Nhung hít một hơi dài cho không khí vào đầy lồng ngực. Sau đó, nó thở đều đặn và cố quên đám đông đang vây quanh. Cố gắng không nghe tiếng vỗ tay nhưc buốt và những lời nhạo báng của lũ nhóc tí. Trong khi đó kẻ chiến thắng Đực cổ đang phồng mũi, ưỡn ngực nhận những lời cổ vũ của... bồ nhà. Và như con gà đang hăng tiết, Đực cổ chồm rãi tiến tới chỗ ngồi của Nhung và co chân đá vào mông Nhung một cái thật mạnh. Sau cái đá "biểu diễn", Đực cổ đứng dạng hai chân trên cát, một tay quẹt nước mũi xanh thò lò kéo thành một dòng xuống miệng, một tay ve vẩy bên sườn như cố ý dọa Nhung cán vá rằng nó sẽ rút súng bắn nước của nó ra.

Điều bộ Đực cổ y hệt như một anh chàng cao bồi miền "tét xát" mà Đực cổ đã xem và bắt chước trong hình vẽ mua của chú Ba Tàu bán trước cửa trường. Cái tấm bìa cứng kẻ từng ô vuông, trong vẽ những chàng cao bồi cưỡi ngựa bắn súng rượt đuổi nhau hay chim cò, khi vượn mua hai tí một miếng, Đực cổ đã cắt xén ra đem bung bình với lũ trẻ, hay đánh đổi qua những trò chơi hàng ngày khác đã là một trong những hình ảnh in sâu đậm vào trí óc nó. Và Đực cổ cũng như những đứa trẻ con khác ngoài giờ học đều có đeo một khẩu súng bắn phẩn xè xè bên sườn. Chúng cẩn thận cả từng thỏi phẩn vụn cho nát như thành bột rồi đổ vào súng chia phe rượt bắn nhau chung quanh nhà công dụng của súng được đổi đi thay vì bắn phẩn chúng bắn bằng nước. Đực cổ đang lăm le rút khẩu súng bắn nước của mình ra bắn rẻ chiến bại đang nằm dưới cát, sau khi đã bị một trận đòn đau, thằng nhóc có cái "mỹ danh" là ngôn xạo đã thốt ra câu nhạo báng Nhung lúc này bây giờ đang đứng sau lưng Đực cổ. Nó khều vay con nhà này nói:

- Sao mày không cóc phùm nó hả Đực cổ?
- Từ từ. Tao muốn biểu diễn cho nó thấy cách rút súng của tao.
- Nó định nằm vạ mày đó? Đực cổ đá vào chân Nhung cán vá hỏi:

- Định nằm vạ tao hả mày? Nhưng mím môi không thèm trả lời. Đực cỏ đá thêm một cái nữa:

- Ê, bộ tao không đáng mặt nói chuyện với mày hả thằng cá vạ "ngôn xạ thọc gậy bánh xe:

- Nó xem mày không có gờ-ram nào hết mà còn phải mất công "hỏi". Nhưng cán vạ tức nám phở. Nhưng vì nó có một mình, lại bị tật một tay nên nó đành lờm Ngôn một cái hần học rồi làm thỉnh. Đực cỏ thấy Nhưng trước sau không nói một tiếng như thể nó khi dễ mình, nó căm lắm. Và trừng mắt hỏi:

- Mày không trả lời, tao phạng nữa cho mà xem. Trả lời mau. Tao cho mày... ba mươi giây đồng hồ lúc lắc. Nhưng Nhưng vẫn cứ làm thỉnh Đực cỏ nghiêng rằng name lấy chân Nhưng kẹp đi, người Nhưng lê lét trên bãi cát. Vừa ức vừa đau, Nhưng không thể nào chịu đựng hơn nữa, nó oà khóc. Bọn nhóc thấy vậy càng thêm khoái chí. Chúng vừa vỗ tay vừa chạy theo cười vang. Nhưng cố sức vùng vẫy, nhưng không thể nào thoát ra được hai bàn tay cứng như sắt nguội của Đực cỏ. Ngôn xạ hô lớn:

- mày sửa cánh tay cán vạ của nó lại cho ngy đi Đực cỏ. Bọn nhóc ò lại nhao nhau lên ca điệp khúc:

- Nhưng cán vạ lượm lá mù u bị bắt vô tù rồi đòi cán vạ. Dưới "nanh vuốt" của Đực cỏ, nhưng cá vạ như con gà con không hơi không kém. Nó bị Đực cỏ lôi đi một khoảng xa, Đực cỏ càng hứng chí bao nhiêu thì Nhưng cá vạ càng đau noun tủi nhục bấy nhiêu. Nó ao ước ngay lúc đó nếu có một bà tiên nào xuất hiện xuống ban cho quyền lực, phép màu để đánh lại Đực cỏ nó sẽ không ngần ngại gì mà hành hạ kẻ thù đã làm cho nó đau đớn ê chề. Nhưng cán vạ quẹt ngang dòng nước mắt khẩn vái làm bầm trong miệng. Ngôn xạ lại giở ngón đòn... sạo kinh niên của mình:

- Coi chừng đó Đực cỏ, nó đang đọc thần chú để lấy đầu mày trong nháy mắt đó. Lũ nhóc ò lại được một mẻ cười. Đực cỏ cười to hơn cả. Nó cúi xuống giật một sợi tóc trên đầu Nhưng cán vạ, làm con nhà này nẩy người lên một cái. Và vì quá đau nên Nhưng cán vạ nắm lấy ngay cánh tay của Đực cỏ cắn một cái thật lực. Đực cỏ kêu thét lên và ôm cánh tay chạy vòng vòng, ý chừng như để cho bớt đau. Nhưng cán vạ thừa dịp đó đứng ngay dậy và phóng đầu chạy. Nhưng Ngôn xạ đã trượt theo bèn gót và phóng người tới ôm ngang hông Nhưng. Hai đứa té lăn cù trên bãi cát. Ngôn xạ túm lấy ngực áo Nhưng lôi dậy. Đực cỏ vừa đến nơi. Nó nét lớn:

- Cho mày cắn ông. Vừa hét nó vừa đá đá Nhưng túi bụi. Nhưng ôm lấy mặt khụy xuống cát giữa tiếng vỗ tay của lũ nhóc. Đực cỏ hăng tiết chồm theo. Nhưng cùng lúc ấy từ trên con lộ đất đỏ có một chiếc xe đạp phóng như bay xuống bãi cát và trên xe có hai nhóc ò hét vang như sấm. Tiếng hét vừa dứt chiếc xe đạp cũng vừa tới. Hai nhóc ò cùng buông xe đạp phóng xuống một lúc chận ngay trước Đực cỏ. Chiếc xe đạp không người lái chạy ngoằn ngoèo ít vòng rồi ngã lăn cu chiền trên bãi cát. Đám đông từ từ giãn ra nhường lối cho hai nhóc ò nhảy xe đạp thần sầu quỷ khóc đó. Ngôn Xạ cười ruồi hỏi:

- Mày đi đâu đó Hậu? Lại có cả thằng Côn nữa? Hậu ngó Ngôn Xạ một cái nhưng không thèm trả lời, nó đẩy Đực cỏ sang một bên trong lúc Côn cúi xuống đỡ Nhưng cán vạ dậy. Côn phủi cát trên quần áo

cho Nhung. Nó hỏi:

- Có sao không Nhung? Nhung cán vớ vừa phải quần áo vừa kẻ lẻ:

- Nó ỷ mạnh ăn hiếp tao. Mà coi trầy hết trơn.

- Được rồi, để tui tao tính chuyện với bọn nó. Côn quay lại hát hàm hỏi Đực cỏ:

- Thằng Nhung nó làm gì mà tui bây lại ỳnh nó dữ vậy?

- Aên chung gì tới mà mà hỏi?

- Sao lại không ăn chung? Nó là bạn tao. Đực cỏ chỉ mới gồm tài nhảy xe đạp của hai thằng nhóc này thôi chứ chưa ngán tài đấm. Và lại nó chỉ có hai đực, trong khi bờ nhà Đực Cỏ rất đông, tưởng có thể trong nháy mắt tui nó sẽ bóp nát nghiền hai thằng nhóc này ... bột mì tinh. Vì thế cho nên Đực Cỏ mới xem thường đối phương, và vì xem thường cho nên Đực Cỏ mới cười cười ra cái điều ra hách xì xần và... thằng bờm:

- Bạn của hai đứa mà thì đã sao? Hậu không đợi cho Đực cỏ nói thêm, nó xô Đực Cỏ chúi nhủi về phía trước và phóng theo phạng vào chân con nhà này một cái làm Đực Cỏ mất thăng bằng, ngã quỵ xuống bãi cát. Bên Đực Cỏ có vài đứa nhảy theo. Trong số đó có Ngôn Xạo. Nhưng Côn đã nhanh chân chặn ngang và đánh một phát trước mặt bọn nhóc thị oai. Côn nhìn Ngôn Xạo cười ruồi:

- Đứa nào muốn thử mình mềm hay cứng thì a-lê-hấp nhào dzô kiếm ăn. Bọn nhóc chùng bước. Côn hát hàm hỏi:

- Mà là Ngôn Xạo hả?

- Ủ, rồi sao?

- Mà có tham gia để ỳnh hội chợ với Đực Cỏ không?

- Không.

- Mà đúng là Ngôn Xạo. Xạo nhất thời giới, tao không tin mà lại hiện thế.

- Ông đâu có cần mà tin tưởng. Trong lúc hay thằng nhóc còn đang cãi nhau, trận chiến giữa Hậu và Đực Cỏ... bùng nổ. Đực cỏ khỏe lắm, người nó dẻo sậm như đồng. Dắt chặt rắn chắc, tay như sắt nguội của thợ rèn. Nó đấm Hậu liên miên bất tận làm con nhà này đỡ mệt bờ hơi tai. Trái ngược Đực Cỏ, Hậu có cái "phông" rất ư là bạch diện thư sinh. Nhưng được cái Hậu rất mau lẹ, biết thủ biết tấn công đúng lúc nên tránh được những trái đấm như sấm sét của Đực Cỏ. Cuộc đấm đá giữa hai địch thủ càng đi đến hồi sau càng khốc liệt, làm cho bọn nhóc bên Đực cỏ khoái chí mãi mê theo dõi nên quên cái chuyện cứu bờ lúc này. Ngôn xạo thì luôn miệng cổ vũ cho Đực cỏ. Côn cầm con nhà sạo kenày lắm, chỉ muốn được bóp cái miệng sạo của nó thôi nhưng nếu nó... động thủ với Ngôn xạo thì bọn nhóc tức sẽ ủa vào một lượt và có thể sẽ làm thịt luôn cả hai đứa, cho nên Côn khéo léo chặn chúng nó lại dấm dọ. Bọn nhóc bên phe Đực cỏ, ngoài Ngôn Xạo chỉ được mỗi cái mồm sạo ke và vài mẹo vặt ra không còn đứa nào đáng là địch thủ Côn cả.

Toàn là lũ nhát như thỏ đế, và chính nhờ vậy mà không dám đứa nào dám xung phong lên cứu bờ và

thử... đâm với Côn cả. Ngôn Xạo thì ngoài mặt làm cứng nhưng bên trong lạt ngán ngẫm Côn. Không những chỉ riêng tài nhảy xe đạp không thôi mà còn nhiều thứ khác nữa. Nhưng trước khi ăn nó là kẻ đầu tiên nếm mùi vị quả đâm của Côn. Ngôn xạo không dại gì mà người đầu tiên đó, nên nó làm bộ lơ đi và chỉ còn trông chờ nơi kết quả của cuộc so găng giữ Hậu và Đực cỏ, và nó hy vọng Đực cỏ sẽ thắng, hạ xong bọn nó sẽ quay ra làm thịt Côn. Đực cỏ đâm hoài mà không trúng được Hậu một cái nào nó ức tối tăm mắt mũi. Đực cỏ càng cố đâm quyết liệt hơn. Sau một lúc cố gắng tuyệt vọng, Đực cỏ lãnh sơ sơ vài trái thôi sơn vào bụng, mặt và lưng. Khẩu súng của nó sau một hồi điều chỉnh như chũ cũng chịu không nổi văng ra khỏi... lưng quần. Côn nhanh tay tịch thu. Trong lúc Đực cỏ kêu cứu bỏ văng đội. Ngôn xạo hơi nóng lòng cho bạn, định chồm tới nhưng Côn đã phang vào chân nó một cái. Ngôn xạo ngã chúi xuống rồi lồm cồm đứng lên. Côn dùng súng của Đực cỏ bắn nước tung toé vào mặt Ngôn Xạo, nói: - Tao cảnh cáo thôi. Đứa nào còn rục rịch sẽ biết. Bọn nhóc ớn quá, đành đứng im. Đực cỏ sau một hồi kêu chẳng thấy bỏ nhà vào tiếp tay, nó liệu không xong bèn tính nước thứ ba mươi sáu thôi. Nó cố sức đánh một cái thật mạnh, làm cho Hậu quay lưng cầm đầu chạy thụt mạng. Ngôn xạo thấy Đực cỏ bỏ chạy nó cũng chạy theo. Và bọn nhóc mất kẻ cầm đầu, không còn đợi chờ gì nữa cũng chạy theo luôn. Đuổi sau lưng bọn nhóc và tiếng cười đắc thắng của Côn và Hậu. Tiếng cười hả hê của con nhà Nhung cán vá. Hậu tới dựng xe đạp dậy, trong lúc Côn dúi vào tay Nhung cán vá khẩu súng bắn nước của Đực cỏ.

- Tao tặng cho mày đấy. Nhung cán vá sáng mắt lên:

- Thiệt hả Côn?

- Xưa nay tao đâu có sạo ke với mày. Nhung cán vá cười cười:

- Sơ sơ chỉ mới có... năm lần thôi.

- Aầu mày. Hồi nào mày kể nghe xem? Nhung cán vá gãi đầu:

- Này nhé. Một lần mày hứa cho tao đi theo... ôm ban cho mày rồi mày nuốt lời há; một lần mày hứa cho tao mượn tập chép bài rồi mày lại phớt tỉnh, làm tao quỳ gối há; một lần mày hứa làm giùm tao bài toán mà không làm. Tao xơi mười thước băng và một cặp trứng vịt ngon ơ; một lần mày... còn xua tay:

- Thôi, đủ rồi. Lúc trước khác, bây giờ khác. Từ đây tao không hứa cuội với mày đâu. Nhung cán vá chưa dám tin ngay. Nó nhìn Côn và đưa ngón tay trở ra:

- Ngoéo tay một cái tao mới tin.

- Đồng ý. Hai thằng nhóc móc ngón tay trở của nhau ngoéo lại. Nhung cán vá cầm lấy khẩu súng bắn nước của Đực cỏ dắt vào... lưng quần. Hậu ngồi trên xe đạp hỏi:

- Mày ngán Đực cỏ nữa không?

- Còn lâu tao mới ngán nó. Lúc này tại nó đông tao khóp, chớ một mình thằng Đực cỏ tao "bặc co" với nó liền. Côn nheo mắt:

- Mày ngán Ngôn xạo không? Nhung cán vá cường ngực:

- Aên nhằm gì cái thằng đó.

- Dóc hoài. Mà có tật một tay làm sao "bặc co" lại nó.

Nhung cán vá lúc đó mới sực nhớ lại mình. Nãy giờ vì nó quên nó là Nhung cán vá nên nó nói năng có vẻ hách xì xằng và thẳng Bờm lắm. Bây giờ Côn nhắc nhở, nó mới nhớ ra là trước đây ít phút nó bị Đực cổ và Ngôn xạo đầy đọ thể xác đấm đá linh hồn rất ư là tàn nhẫn vô nhân đạo. Rất ư là ác ôn côn đồ. Nó dòm lại bãi cát, hai đường dấu chân bị Đực cổ lê lên hầy còn đó, chứng tích của tội nhục hầy còn tro tro ra đó. Bất giác nó rơm rớm nước mắt:

- Mà nói đúng. Tao tặc nguyên. Tao không làm được gì hết. Côn hối hận. Nó vỗ vạy Nhung cán vá:

- Tao xin lỗi mày. Tao không cố ý.

- Tao biết. Nhưng tao là Nhung cán vá. Tụi nó đã gọi tao như vậy. Nhưng tao và thằng Hậu đâu có gọi mày với cái tên đó. Nhung cán vá cười như mếu. Nó và Côn đi chậm chậm ngược lên bãi cát. Hậu đạp xe kè kè phía sau. Bất ngờ, Nhung cán vá hỏi:

- Tao đó tụi bây ở trên đời có tiên không?

- Tiên bà hay tiên ông?

- Cả hai. Côn gãi đầu:

- Có chớ sau không. Mày không nghe ai kể chuyện đời xưa bao giờ à?

- Tao nghe má tao kể hoài.

- Thế sao mày còn hỏi?

- Tao không tin.

- Không tin chuyện đời xưa à?

- Không phải. Tao không tin là trên đời có tiên. Hậu vừa đạp xe vừa nhìn lên trời. Nó cười.

- Không có gì chứng tỏ là trên đời đó có tiên cả. Nhưng tao hơi hơi tin. Mày không thấy trong truyện Tàu có tiên uýnh nhau bằng đủ thứ phép màu đó sao? Nhung cán vá buồn bã nói:

- Nếu có tiên thiệt thì lúc nãy đã xuống cứu tao rồi. Côn cười:

- Cũng tùy theo chuyện, chứ tiên nhiều khi bận đi đâu đó về không kịp thì sao?

- Nếu là tiên thì cái gì cũng biết hết. Tiên bay cái vù là tới liền. Tao không tin là có tiên mày ạ. Hậu nói:

- Mặc dù tiên không xuống cứu mày nhưng tiên sai tao và thằng Côn đi cứu mày lúc nãy đó.

- Ườ, tiên sai tụi tao đi cứu mày đó chớ làm sao tụi tao biết mày...lâm nạn. Nhung cán vá cười ruồi:

- Tụi bây xạo quá. Định đẩy cây tao hả? Côn ra vẻ trịnh trọng:

- Thiệt mày ạ. Lúc nãy tao và thằng Hậu đang nằm chơi trên đồi, bỗng tao thấy một ông tiên râu tóc bạc phơ hiện xuống. Tao dụi mắt sợ mình lầm. Nhưng ông ấy đã "đính chính" liền từ rằng mình là nam cực tiên ông và bảo tụi tao đi cứu mày gấp. Hậu cũng phìa luôn:

- Ườ, tao cũng thấy y như thằng Côn vậy, và tụi tao lật đật phóng xe như bay đến cứu mày đó. Tin

chưa?

- Tin không vô. Tin tụi bây để bán lúa giống mà ăn à? Cả Côn và Hậu cùng cười. Hậu nói:

- Thôi bỏ cái chuyện có tiên hay không có tiên đó lại. Bây giờ tụi mình định đi đâu?

- Tụi mày đi đâu tao đi đó.

- Đồng ý.ù

- Very good. Nhưng cán vá gãi đầu:

- Very good là cái gì?

- Very good là...good very. Mày giả vờ hoài.

- Tao không biết thiệt mờ. Hậu thắng xe lại, hỏi:

- Thôi lên đây tao chở đi, ở đó mà cãi vã.

- Nhưng mà đi đâu mới được chứ?

- Đi lên đồi chơi. Côn nhường cho Nhung cán vá ngồi trên yên và Hậu ngồi trên đòn gánh, còn nó thì nhảy lên đứng trên ốc chuồn. Hậu hỏi rồi chưa, hai thằng nhóc và rồi. Hậu co giò đạp xe lên con đường đất đỏ lúc này, bỏ bãi cát nằm trơ lại với tiếng sóng đánh rì rào ngoài xa. Buổi sáng đã thật sự là buổi sáng với ánh nắng chói chang trên mặt sông. Hậu đạp xe vù vù giữa tiếng hát của hai thằng nhóc. Chúng hát bài "Ngựa phi đường xa", nhưng thật ra từ đó lên đồi không có gì gọi là xa cả.

Gọi là đồi cho "oai" chứ thật ra nó chỉ là một bãi đất cao. Trước đây trại định cư này toàn là đồng ruộng và từ những đồng ruộng đó do sự kiến tạo của con người, dần dà nhà cửa, trường học, chợ búa mọc lên. Bây giờ thật khác lạ hoàn toàn. Côn chỉ hiểu một cách thẳng băng về khu định cư này như vậy và nó thầm hãnh diện rằng căn nhà mà nó đang ở đã có bàn tay nhỏ của nó góp sức tạo nên. Những giọt mồ hôi của Côn cũng đã thấm vào lòng đất mới này cùng những giọt nước mắt. Côn ít khi nghĩ lại ngày đó vì nghĩ chỉ thêm buồn. Và những thằng bạn của nó như Nhung cán vá, hay nhiều đứa khác nữa có lẽ cũng ít khi nhắc đến. Côn chỉ nhớ duy nhất có một điều là bãi đất hoang này trước khi được gọi là đồi đã trải qua biết bao nhiêu là sương gió, nắng mưa. Từ những cục đất, viên sỏi, cái cây đã âm thầm lớn lên theo với sự hiểu biết của Côn. Và ngọn đồi đã thành tên gọi cũng như tuổi nhỏ của Côn phải đến một ngày rong chơi. Côn đứng trên ốc chuồn nghĩ lơ mơ, trong khi Hậu đạp xe vù vù. Cái thằng coi bạch diện thư sinh vậy mà khỏe ghê. Côn nhìn thấy ngọn đồi hiện ra trước mắt. Nó hỏi Nhung cán vá:

- Mày có bắn chim trên đồi bao giờ chưa Nhung?

- Chưa.

- Chim trên đồi gan lắm mày ạ. Bắn dễ ợt.

- Mày bắn chết bao nhiêu con rồi? Sau một lúc im lặng, Côn đáp:

- Tao không nhớ, nhưng có lẽ nhiều lắm. Nhiều vô số kể.

- Tao phải xin keo mới được.

- Tao nói thiệt, không tin mày cứ hỏi thằng Hậu xem.

- Hai đứa bây "hùa" với nhau mờ. Hậu vừa thở vừa nói:

- Tao làm chứng. Cam đoan thằng Côn nói thiệt một trăm phần dầu, bảy mươi lăm phần nhót. Cả ba đứa cùng phá lên cười. Hậu đạp xe tới được chân đồi rồi dừng lại. Nhưng hai thằng nhóc cứ ỳ ra không chịu nhảy xuống. Hậu gắt:

- Xuống đi chứ, tao mệt ngất ngư rồi nè.

- Tao tưởng mày đạp luôn lên đồi chớ. Hai thằng nhóc xuống đi trước. Hậu dắt xe đi từ từ theo sau.

Nhưng cán vá hỏi:

- Lên đây làm cái gì? Không lẽ nằm nghe chim hót ờ?

- Yên trí, vui lắm.

- Nhưng cái gì vui mới được chứ?

- Rồi mày sẽ biết. Hậu dựng xe ở một góc cây. Ba thằng nhóc tiếp tục đi một lúc tới chỗ bằng phẳng. Côn và Hậu cùng ngồi xuống.

- Tụi bây làm cái gì vậy?

- Tụi tao nghỉ mệt. Hậu cười ruồi:

- Mày có thích chơi đánh kiếm không? Nhưng cán vá ngồi bật dậy. Đôi mắt nó sáng rỡ:

- Mày còn phải hỏi.

- Nhưng tao muốn biết mày có thích không? Côn phụ họa:

- Cứ trả lời tự nhiên, thích thì nói thích, không thì nói không. Nhưng cán vá gãi đầu:

- Ủ ... thích. Nhưng kiếm đâu mà đánh?

- Có ngay. Nói xong Côn... liếc mắt đưa tình cho Hậu. Con nhà này hiểu ý chạy đi. Nó nhảy chân sáo trên thảm cỏ non còn lóng lánh những giọt sương đêm để đến một bụi cây mai xé ngọn đồi. Hậu loay quay một lúc mang về ba cây kiếm làm bằng biền xe đạp. Chát nhôm chiếu trong nắng lấp lánh. Nhưng cán vá nhòm dậy hỏi:

- Kiếm ở đâu tụi bây có tời ba cây lận? Hậu trao một cây cho Nhung và một cây cho Côn rồi ba hoa:

- Tao và thằng Côn phải mất cả tuần mới... sáng tác ra được đó. Nhưng cán vá ngấm nghĩa một lúc, đưa tay vuốt lưỡi kiếm. Chát nhôm làm lạnh da tay. Từ lâu nhưng cán vá mơ ước được cây kiếm như vậy, nhưng chưa bao giờ Nhung có thể làm được. Trong những dịp đi xem cải lương nó đã trầm trồ và chiêm kiêu ngay trong bụng một cây kiếm của anh kếp mùi khoa lên đánh đuổi giặc cướp. Ôi cây kiếm cải lương đẹp làm sao. Bây giờ nó có một cây kiếm không thua gì cây kiếm cải lương nên đâm ra phục lẫn con nhà Hậu và con nhà Côn, nó thấy cần phải khen hai thằng bạn... số dách này một phát:

- Tụi bây giỏi thật. Y như kiếm cải lương.

- Cho mày cây đó, chịu không?

Nhưng cán vá sáng mắt ra:

- Mày nói thiệt hả?

- Thiệt chứ ai nói dối mày làm gì. Nhưng khoa kiếm thành một đường tròn:
 - Kiếm này tao máu thì mới chì. Tụi bây thầy không? Hậu và Côn nhìn nhau. Hai đứa cười thầm trong bụng. Hậu nói:
 - Tao không dám có... ý kiến. Nhưng thu kiếm về, nó chợt thấy mình nuốt lỗ các bánh tráng thiệt bự nên sượng sùng nhìn Hậu và Côn nói:
 - Bây giờ mình tập chứ?
 - Uờa. Nhưng gãi đầu:
 - Nhưng tập đánh kiếm làm gì? Hậu búng ngón tay nghe cái tróc nói:
 - Mày giải thích cho nó nghe đi Côn. Côn bèn khoa một đường kiếm trước khi... lấy hơi:
 - Tụi tao định dựng một vở... kịch để trình diễn nhân dịp bãi trường sắp tới. Vở kịch này sẽ có những màn đánh kiếm tung bừng khói lửa, nên suốt cả tuần tao và thằng Hậu hì hục làm kiếm, tìm mày giúp một tay mà chả thấy đâu. Nhưng liếm mép:
 - Tiếc quá, tao mắc theo má tao về quê ngoại ăn giỗ. Nhưng vở kịch tụi bây định dựng là vở kịch gì? Hậu phồng ngực:
 - Vở mười năm chống quân minh.
 - Nghĩa là trong đó có vai Lê Lợi?
 - Uờa.
 - Ai đóng vai Lê Lợi?
- Hậu nheo mắt:
- Tao.
 - Ai đóng vai Lê Lai? Côn hùng hồn đáp:
 - Tao. Nhưng thất vọng:
 - Còn tao đóng vì gì? Hậu đưa mắt cho Côn:
 - Nó đóng vai gì mày?
- Côn liếm mép:
- Chưa biết, để tao nghĩ cái đã, thiếu gì vai mà lo. Bây giờ hãy tập đánh kiếm cho chì đã.
 - Đồng ý. Nhưng cũng vẫn chưa chịu:
 - Nhưng mày phải nhớ cho tao vai gì oai nghe.
 - Ủ, cứ yên chí lớn. Ba thần nhóc bắt đầu dợt kiếm. Đầu tiên Hậu đứng làm trọng tài cho Côn và Nhung cán vá đánh. Kế tiếp Nhung làm trọng tài cho Côn và Hậu. Ba thằng nhóc đánh theo lối cải long mà chúng đã học lóm được. Tiếng kiếm chạm vào nhau nghe như ọc. Tiếng cười đùa la hét vang cả một góc đồi tưởng chừng như một đám giặc nhỏ. Đánh nhau chí chóe một lúc lâu, ba thằng nhóc buông kiếm... thở. Hậu đề nghị:
 - Bây giờ mình làm gì cho hết buổi sáng nay đây. Tao đề nghị mình đi bắn chim. Nhưng bị ám ảnh

bởi... vở kịch. Nó nói:

- Còn chuyện vở kịch. Tụi bây bỏ ngang xương à? Côn vồ vay Nhưng:

- Chưa chi mà đã nôn. Mình còn phải chuẩn bị ghê lắm, nếu không sẽ thua bọn lớp nhì thì mất phần thưởng. Nhưng cười ruồi:

- Ồ há, mình mà thua bọn lớp nhì thì ẹ lắm. Ba thằng nhóc lại lên xe. Trước khi rời khỏi ngọn đồi chúng đem giấu kiếm ở chỗ lúc nãy. Chiếc xe đạp lại phải quần vai gánh vá ba thằng nhóc trên con đường đi tới vườn chim sâu, một thùng ngày vẫn cung cấp cho bọn nhóc món... chim muối, nướng xả ớt thơm phưng phức.

CHƯƠNG 2

Đực cỏ tập hợp bồ nhà để bàn định kế hoạch trả thù bọn Côn. Nó cõi áp vắt vai, đấm dứ một quả đấm vào không khí, ba hoa chích chòe:

- Yên chí, bọn mình sẽ trả thù. Lúc nãy tại bất ngờ. Ngôn xạo ngồi trên đám cỏ non, bốc cát rưới lên chân mà mình ngó Đực cỏ, có vẻ không tin tưởng:

- Thiệt không? Lúc nãy tụi nó có hai đứa mà mình chạy có cờ. Chùng nào mới cả thù được khi tụi nó đã về rừng. Đực cỏ chống nạnh, ngực thở phập phồng. Con nhà này tức Ngôn xạo không chụi được. Lúc nãy phải chi có nó giúp sức và gan hơn gan con tép một tí. Đực cỏ phải thua bọn Côn. Đực cỏ chẳng thèm để ý đến lời Ngôn xạo, nó tỉnh bơ đưa mắt ngó Quang. Con nhà Quang xem mòi cũng ức lắm. Nó cũng đã cõi áo quần cỏ. Mặt đỏ gay. Đực cỏ hỏi:

- Sao mà. Định trả thù chứ? Quang đá một cái xuống cát:

- U'oa, phải trả thù, tao ức không chụi được.

- Nhưng phải trả thù làm sao bây giờ? Giọng của Đực cỏ đúng là giọng của một kẻ cầm binh thiếu người gạ mưu. Cô đơn và buồn thảm không tả được. Đực cỏ sau khi bại trận, thối đôn nó như bị ướp trong nỗi buồn. Mất mặt quá. Rồi nó sẽ ăn nói làm sao với bọn Xóm Lưới. Đẳng nào nó cũng là kẻ cầm đầu, là "anh hùng" Xóm Lưới kia mà. Đực cỏ ngó Quang, nhắc lại câu hỏi:

- Làm sao bây giờ mà? Quang bèn ướm một đường Tam Quốc Chí:

- Phải tìm ra một vị quân sư? Đực cỏ ngó người:

- Quân sư... ư. Quân sư là cái gì?

- Quân sư là người mách nước đấy. Ngôn xạo ngồi rột dậy, háy mắt:

- Mà không biết quân sư là gì à?

- Không.

- Mà phải đọc Tam Quốc Chí mới biết quân sư là cái gì. Đực cỏ gặc đầu bừa, ra cái điều đã hiểu quân sư. Nó ngó Quang:

- Thế đứa nào làm quân sư cho mình? Quang lảm bảm. Nó nhớ lại mấy đứa xưa nay ít chơi với bọn nó. Mấy đứa học lớp nhì, lớp lớp nhất trường quận ngày nào cũng đi ngang trường mình hết. Quang tính đi tính lại một lúc nhớ ra một đứa ở gần nhà mình nhất. Nó đánh bép vào đùi:

- Thằng thuyên mà... Đực cỏ nheo mắt:

- Thuyên nào?

- Thuyên học lớp nhất trường quận, quanh năm suốt tháng chỉ áo cụt quần đùi đen, ở gần nhà tao ấy mà. Ngôn xạo phụ đề Việt Ngữ:

- Cái thằng học giỏi năm nào cũng lãnh thưởng đó. Đực cỏ vênh mặt:

- Nó có ở trong "băng" mình không?

- Không.

- Nó có thường chơi với tụi mình không

- Không. Ít lắm. Mớ ở nhà suốt ngày. Đực cở cười ruồi:

- Thằng đó cừ không

- Cừ. Nó không đánh loan với ai nên tài đấm của nó không biết, nhưng trí óc nó tuyệt cú mèo. Cái thằng thông minh nhất nước. Ngôn xạo đánh bóng:

- Nó đá banh thì khỏi chê.

- Tụi bây định mời nó làm quân sư cho tao?

- Ủa.

- Tin được không?

- Phải tin chứ. Nó có quen với tao mờ. Đực cở ra mặt đàn anh:

- Lại kêu nó tới đây tao biểu. Quang cười ruồi:

- Đừng giỡn mày. Mình phải tới nhà mời nó. Chưa chắc nó đã chịu. Thằng đó khó lắm.

- Cóc mời. Kiếm quân sư khác đi. Ngôn xạo nói:

- Ngoài thằng đó ra không có thằng nào hơn.

- Tao chưa tin nó.

- Rồi mày sẽ tin.

- Ủa, chừng nào tao tin tao sẽ mời. Chứ bây giờ cóc mời, mà nó làm khó coi chừng tao cạch nó à. Quang vuốt mặt. Bàn tay nó mướt mồ hôi. Nó thầm chê Đực cở. Con nhà này ngu quá xá. Bọn Xóm Lưới mà không có thằng

Thuyên làm quân sư thì còn lâu mới phục thù được bọn thằng Côn. Quang phải tìm cách cho Đực cở ngán tài Thuyên. Nó vạch thăm kế hoạch. Quang ngoắc Ngôn Xạo:

- Ngôn có việc cần mày. Ngôn Xạo ngó Đực cở cười ruồi:

- Thấy chưa! Tao cũng là linh hồn của Xóm Lưới chứ bộ.

- Linh hồn cái cứt Kít. Mày ẹ quá. Quang ghé tai Ngôn Xạo nói nhỏ một lúc, hai đứa phá ra cười. Ngôn Xạo khen:

- Mày được lắm Quang ạ! Đực cở hỏi:

- Tụi bây tính chuyện gì vậy?

- Xuyt, bí mật. Mày cứ yean chí. Tao sẽ tìm ra một vị quân sư cho mày.

- Rồi mày bỏ chuyện bữa nay sao?

- Cứ để đó. Đều lâu mới thù cang thắm, khi phục hận mới hăng hái. Tháng ngày còn dài, lo gì. Bây giờ tao với Ngôn Xạo đi "lo" vụ quân sư cho mày.

- Rồi tao... đi đâu?

- Đi đâu tùy mày. Đực cở quay sang bọn nhóc. Chúng nó tản mác hết vào vườn dừa tho dõi những con

chim chài về kiếm mồi khi nước sông vừa mới lớn. Tiếng đạn rền rẹt trong lùm cây. Đực cổ nói:

- Tao đi bắt chim với tụi nó.

- Ủa. Chiều đá banh với tụi lớp tư chứ. Hôm trước mình gánh nó những năm trái nặng thấy mồ, mình phải phục thù.

- Dĩ nhiên. Chiều nay mình cho nó "gánh" lại. Đực cổ chạy vào vườn dừa. Quang và Ngôn Xạo đi dài theo mí cát để lên lộ lớn. Hai đứa trực chỉ nhà Thuyên. Vị quân sư "ước mơ" của Xóm Lưới. Thuyên đang ngồi trên một nhánh ổi trong khu vườn sau nhà. Nhánh ổi cò ba cháng: một cháng cho Thuyên để chân, hai cháng kia làm thành chỗ dựa. Và Thuyên ngã lưng dựa vào đó. Trên tay cầm quyển "Việt ngữ đọc bán". Thuyên đang học bài học thuộc lòng "Ông Đồ già" của Vũ Đình Liên. Nó ê a: Mỗi năm hoa đào nở Lại thấy ông Đồ già Bày mực tàu giấy đỏ Bên phố đông người qua...

Bỗng Thuyên sì tốp ngay cái giọng đọc như tiếng cưa kéo gỗ của mình lại vì có tiếng Ngôn Xạo ồm ồm trước nhà. Thuyên chúa ghét Ngôn Xạo, cái thằng xạo không ai bằng. Nó định làm thình trên nhánh ổi, nhưng Ngôn Xạo réo thật lực quá khó mà yên thân được. Thuyên đành lấy giọng "hú" một tiếng làm hiệu, xong nó nằm yên trên nhánh ổi chờ đợi. Một thoáng sau Ngôn Xạo cùng Quang đi tới. Hai thằng nhóc không muốn đi vào vườn bằng cổng chính. Chúng nó dậm chân cách bờ rào thấp một khoảng để lách trốn phóng vào. Quang chỉ chạy thêm vài bước nữa lấy được thăng bằng tới đứng dưới gốc ổi. Còn Ngôn Xạo yếu hơn, té ngồi dưới bờ mương. Nó lồm cồm vịn vào cây chuối hột đứng dậy. Ngôn Xạo bèn trở tài sạo của mình:

- Tại thằng Quang khi nhảy nó lấn tao. Quang cười ruồi:

- Mà đo bờ mương này được mấy thước? Ngôn Xạo xấu hổ, cười giã lả:

- Cái mương vườn của thằng Thuyên sâu thiệt. Thuyên vẫn ở trên nói xuống:

- Nhờ cái "đo" của mày nó sẽ cò sâu thêm một tí nữa. Ngôn Xạo "rả thù" bằng cách rung gốc ổi:

- Mày làm con khỉ đi Thuyên. Tao rung cây nhát khỉ ấy mà. Thuyên ghì cứng nhánh ổi ra chói lói:

- Tao cóc muốn làm khỉ.

- Vậy thì mày phải xuống nói chuyện.

- Mày ngưng rung cây đi, tao nhảy. Ngôn Xạo cười ruồi:

- Cứ nhảy đi. Êm ái lắm. Thuyên chỉ kịp thấy quyển sách xuống đất rồi đu nhánh ổi tuột xuống. Ngôn Xạo thích chí cười vang. Thuyên lượm cuốn sách nhét vào lưng quần gạ:

- Chỗ mày đứng có cái ổ kiến đấy Ngôn ạ: ngôn dòm xuống chân:

- Sao nãy giờ nó không cắn tao?

- Nó chưa bị động ổ. Mày thử dậm chân một cái xem. Ngôn Xạo ớn quá, bèn phóng sang bên phải gốc ổi. Trong lúc Thuyên kéo một nhánh ổi xuống xác đất, chạy vòng ra phía sau Ngôn Xạo rồi buông tay. Ngôn Xạo biết mình trúng phải kế của Thuyên thì quá muộn. Nếu không muốn nhánh ổi cuốn văng đi chỉ còn một cánh đu nhánh ổi, chờ nó ngừng rồi nhảy xuống đất. Ngôn Xạo chọn cách thứ hai. Nó môm

nhánh ổi, nó ôm nhánh ổi chặt cứng và thầm mong nhánh ổi đừng bật cao quá. Cáo quá Ngôn Xạo sẽ "hốc hác" ngay. Quang và Thuyên nhìn Ngôn Xạo bỗng dựng phi thân lên tuốt trên ngọn ổi, đồng loạt vỗ tay. Thuyên chêm:

- Mày làm "Tác giảng" hả Ngôn Xạo? Quang vuốt mũi:

- Mày đu dây cừ quá. Ngôn Xạo điếng "hộp quẹt" vì nhánh ổi bật cao quá. Cao hơn dự đoán. Ngôn Xạo ôm miết nhánh ổi không dám hé môi. Nó ức hai nhóc tì kia không tả được. Nhánh ổi ác nghiệt thay, lại bật lên bật xuống không chịu ngừng. Ngôn Xạo mặt đỏ gay, thở phì phì. Vận tất cả hơi sức còm của mình vào cánh tay níu chặt lấy nhánh ổi. Bỗng... "rắc" một tiếng, Ngôn Xạo toát mồ hôi. Cái cành chéch phía Ngôn vừa gãy, Ngôn Xạo la chói lói:

- Cứu... ơ... tao...tụi ...b...â...y. Thuyên cười:

- Đừng lo. Cái nhánh ổi mày đu chắc lắm. Ta đã thăm chọn nó cho mày rồi.

- Nó...g...ã...y.

- Yên chí. Bàn đòn ổi dẻo me dai. Oải dẻo lắm. Cóc gãy được. Ngôn Xạo liếc xuống đất, định buông tay. Thà té cá huych xuống đó còn đỡ phải chơi trò ú tim với lại... cái nhánh ổi. Nhưng mặt đất với nhánh ổi xa quá. Nhảy xuống sẽ thành... Ngôn thọt ngay. Nó đành nhắm mắt xuôi chân, thử xem nhánh ổi xoay vắn đến đâu. Nhưng may quá. Nhánh ổi đã hết trớn. Cóc xoay vắn nữa mà nhánh ổi từ từ đứng lại. Ngôn Xạo sáng mắt, chuyển từ từ ra đầu ngọn. Sức nặng của Ngôn Xạo đàn áp nhánh ổi ghê quá. Nhánh ổi không chịu nổi ở phần ngọn nên oằn xuống Ngôn Xạo buông tay, rớt xuống đất êm thắm. Nó vuốt mồ hôi trán, ngó Thuyên:

- Mày ác quá.

- Mày cừ quá. Ngôn Xạo ngồi bệt xuống đất thở phì phì. Nó ôm ngực:

- Tao yếu tim mất. Quang chọc... quê:

- Xong màn đu dây. Tới màn gì nữa đây?

Thuyên cười:

- Hết rồi. Ngôn xạo đu dây là chấm dứt. Hôm qua thứ bảy. Thuyên tời nhà mượn cuốn Việt Ngữ đọc bản về chép bài "Ông Đồ già". Thuận có mở radio "Trăng Sít To" nghe chương trình tạp lục của ban Tùng Lâm. Thuyên nhớ lại cái màn... chấm dứt. Nó ca luôn:

- Đến đây chấm dứt chương trình ban Tùng Lâm. Ngôn Xạo méo mó:

- Chọc quê tao hả?

- Từ giờ này mày có thêm một cái tên nữa nghe Ngôn Xạo.

- Tên gì?

- Ngôn đu. Ngôn đu dây. Để kỷ niệm ngày mày ôm nhánh ổi phi thân lên trời ấy mà. Quang vỗ tay lia lịa:

- Phải rồi, Ngôn đu dây hay hơn Ngôn Xạo nhiều. Tao "chấm " liền. Ngôn Xạo ngồi dưới đất cười như

mếu:

- Tao cóc chịu cái tên đó. Kỳ thấy mờ. Thuyền và Quang cùng ca điệp khúc:
- Ngôn đu đu dây dù, đu cây chổi, đu nhánh ổi, đu không nổi, té cái phịch, gốc mù u. ngôn xạo đứng bật dậy đâm vào không khí:
- Tao không phải là Nhung cán vá. Tao không thể để cho bụi cây ca điệp khúc. Quang cười ruồi:
- Thôi, bỏ đi mày. Giỡn chơi cho vui.
- Tao cóc chịu cái tên Ngôn đu. Thằng nào kêu tao phạng.
- Mày chỉ chịu tên Ngôn Xạo?
- Ủa.
- Vậy thì Ngôn Xạo. Ngôn liếm mép:
- Cái tên nghe được.
- Ủa, êm tai lắm. Ngôn cười:
- Thôi mày. Bốc tao hoài. Quang trịnh trọng:
- Bây giờ đồng ý bỏ qua hết mọi chuyện.
- Đồng ý lắm.
- Vậy tao... "dzô" đề. Ngôn Xạo vịn gốc ổi:
- Ủa. Mày nói đi. Thuyền hỏi: -Tụi bây định nói cái gì? Quang trịnh trọng: -Không phải nói ở đây mình tới chỗ kia. Chuyện quan trọng mờ. Nó đưa tay chỉ. Đằng kia là mấy cây vú sữa cành lá sum xuê. Tỏa ra một khoảng bóng mát rộng xuống thảm cỏ non, tươi xanh. Thuyền đã cẩn thận mắc một chiếc võng từ cây vú sữa này qua cây vú sữa kia, để buổi trưa ra học bài, ngủ hay vừa đưa kéo kệt vừa ngâm bài "cây bàng cuối thu". Thuyền biết con nhà Dung Hạnh, "bào muội" của "Thuận góc phải" cũng thích bài này lắm, nên Thuyền thường ngâm thật to, cho âm thanh có thể bay qua những bức tường của ngôi lầu cổ lỗ sĩ, đổ nát tới chỗ Dung Hạnh chơi bày hàng với lại Trâm, Thảo, Trang, Trinh. "Bộ năm" của con nhà Dung Hạnh cũng mạnh lắm. Bắt nạt Thuận tới bời. Và Thuận thường cầu cứu Thuyền. Nhưng hai đứa chỉ có tài... đánh banh thôi. Trên sân cỏ hai đứa rất ăn rờ với nhau khi được bỏ nhà phóng xuống gần vùng cấm địa của địch thủ. Thuận góc phải, Thuyền góc trái, mặc cho địch thủ giành giật cách nào, trái banh vẫn vèo vèo qua lại đôi chân thần sầu của con nhà Thuận và Thuyền. Và nếu hàng phòng vệ của địch thủ "yếu" một tí. Trái banh sẽ đi ngọt sót vằn gôn. Tụi nhóc ớn "cặp" này nhất. Thuận và Thuyền thuộc thành phần "nặng" trên sân cỏ. Nhưng lại rất "nhẹ" khi đứng trước mặt bọn con gái. Nếu cãi vã điều gì, hai kiện tướng này đành chào thua. Con gái đúng là lằm mồm lằm miệng. Ăn nói cãi vã boong boong như chuông xe đạp. Dung Hạnh và các anh thư cân quắc "mồm miệng" thường chơi bày hàng phía sau bức tường thủng một khoảng lớn. Trên cái sân lout gạch Tàu đỏ. Qua khoảng trống, Thuyền chỉ nhìn thấy cái hồ nước lớn, rong rêu bám xám mốc vào làn xi măng chớ không thấy được các anh thư. Nhưng Thuyền biết, sắp sửa tới giờ chơi bày hàng của các con nhà ấy rồi. Thế là

thuận cũng sắp sửa chạy lên cầu cứu Thuyên. Cả ba ngồi xuống hết bãi cỏ. Ngôn Xạo cảm hứng: -Mát quá. Quang phụ họa: -Ừa, mát thiệt. Đúng là chỗ nghỉ mệt lý tưởng đây. Thuyên chỉ chiếc võng mắc lủng lơ:

- Chỗ nằm của tao đây. Hách không? Ngôn Xạo cười ruồi:
- Hách thiệt, nhưng có vẻ như ông cụ râu dài. Mà thích làm ông cụ râu dài nằm đọc sách, ngâm thơ dưới bóng cây giữ trưa hè oi ả lắm hả? Quang lườm Ngôn:
- Mà đề tao "dô" đề chứ.
- Ủa, "dô" đề đi. Quang ngắt mấy cọng cỏ làm trôn:
- Thuyên này!
- Gì?
- Tao muốn nói với mày một câu chuyện.
- Cứ nói. Quang tăng hăng:
- Mày là bạn tao? Ngôn xạo ngửa mồm:
- Mày ca vọng cổ luôn đi Quang, dài dòng Tam Quốc Chí quá. Nói gì thì nói đại ra đi, sốt ruột cóc chịu nổi. Mặc cho Ngôn Xạo sốt ruột, Quang vẫn tiếp tục kéo cưa với Thuyên:
- Bạn mà thân cơ.
- Ủa, thì bạn thân. Bạn thân trong lân ngoài nội không đội cũng nghe.
- Ủa. Mày lắm chuyện. Quang cười:
- Tụi tao định mời mày làm... quân sư cho Đực cỏ. Thuyên ngó người:
- Quân sư. Nhưng mà quân sư gì? Ngôn xạo trỏ tài:
- Quân sư mách nước ấy mà. Quang tiếp:
- Tụi tao bị bọn Phú Mỹ bắt nạt ghê quá. Tụi mình là dân Phú Hoà. Mày là người của làng Phú Hoà phải làm sáng danh Phú Hoà chứ.
- Tao không thích ւնն lộn. Nhưng tụi nó ức hiếp mình. ւնն mình thì mình phải ւնն lại.
- Nhưng tại sao tụi nó ւնն mình? Quang đưa mắt cho Ngôn:
- Bây giờ tới phần mày.
- Ủa đề tao... thuyết trình. Thuyên cười:
- Thuyết đi. Ngôn xạo lấy giọng rồi ba hoa chích choè:
- Sáng này thằng Nhung cán vá lượm lá mù u ấy, nó ra ngoài bãi bắt dế. Đực cỏ cũng đi bắt dế. Hai thằng tranh nhau vạch cái cặp dứa, nhưng khi co dế phóng ra Nhung cán vá lại chộp được trước, thế là Đực cỏ... đòi lại. Nhung cán vá không chịu, thế là cãi nhau. Quang kê:
- Thế là hoà. Tom tắt đi mày. Không tao phê là dài dòng chỉ có nước ôm gậy.
- Phải có đầu có đuôi thằng Thuyên mới hiểu được chứ. Thuyên búng ngón tay hách dịch:
- Kể tiếp. Ngôn xạo gãi đầu:

- Tao kể tới đâu?
- Tới cái chỗ "thế nà" ấy.
- Ủa. Tao nhớ rồi. Đực cỏ nói Nhung cán vá ở Phú Mỹ cóc được bắt dế Phú Hoà. Dế Phú Hoà chỉ có Đực cỏ bắt nên nó đề Nhung cán vá giựt lại. Hai đứa giằng co một hồi... con dế cheat ngất. Thế là đánh nhau. Quang tiếp:
- Sau đó bọn thằng Côn chạy tới cứu bồ. Vì bất ngờ tụi tao chịu thua. Mà nghĩ coi ực không. Nó vào làng mình như vào chỗ không người. Thuyền gật đầu. Ngôn xạo làm kẻ khích tướng:
- Nó còn chê Phú Hoà cóc có thằng nào là đối thủ nữa. Nó khi dễ mình mà ạ.
- Nó... có mấy đứa?
- Hai đứa, thằng Côn và thằng Hậu.
- Vậy mà tụi bây chịu thua?
- Không phải. Tại tao bất ngờ. Thuyền nhìn ra khoảng nắng. Những ngọn cây vàng ánh theo màu trời. Nó đang suy nghĩ. Côn và Hậu cùng học một trường với nó. Không chơi nhưng cũng quen nhau. Thuyền không có bạn thân, ngoại trừ Thuận. Vả lại giữa nó với bọn Phú Mỹ từ trước tới nay không có chuyện gì xích mích. Bây giờ nếu đánh nhau thì không còn gì gọi là hoà khí nữa. Thuyền cũng biết Đực cỏ làm tàng ghê lắm. Nhưng Đực cỏ là dân Phú Hoà. Phú Hoà bị uy hiếp, Thuyền không thể bỏ Phú Hoà được, vả lại Quang từ xưa tới nay cũng đối xử "điều" với Thuyền quá. Thấy Thuyền suy nghĩ, Quang vuốt ngọt:
- Đực cỏ nói chưa tin tài mày. Nhưng tụi tao thì "mết" lắm. Mày phải chứng minh cho Đực cỏ biết chứ. Ăn dật hoài sao? Thuyền cắt cớ:
- Ăn dật là cái gì? Quang cười hì hì, Ngôn xạo trối tài:
- Ăn dật là "núp" đấy. Là hãy còn trong bóng tối chưa ra ánh sáng. Quang cho Ngôn xạo uống nước đường:
- Ngôn xạo được lắm. Thuyền cười:
- Ra trước ánh sáng... Đực cỏ hả mày?
- Không. Mày cũng ngang hàng với Đực cỏ. Mày sẽ làm... quân sư. Thuyền nhớ mấy tuồng hát bội:
- Quân sư có đội mão... cánh chuồn không?
- Không. Quân sư đời nay mà. Ngôn xạo nheo mắt:
- Phải gọi là quân sư tân thời mới đúng.
- Ủa, thì quân sư tân thời. Thuyền nằm xuống cỏ. Mắt ngó lên cây vú sữa:
- Để tao nghĩ lại.
- Nghĩ... có lâu không? Thuyền đưa hai ngón tay:
- Hai hôm thôi.
- Lâu quá. Mày nghĩ cái bánh mì gì mà lâu quá. Tụi tao sốt ruột.

- Đó là tao nể mày nên mới có sự suy nghĩ. Đực cỏ có tới đây năn nỉ chưa chắc tao đã suy chịu... suy nghĩ. Ngôn xạo gãi đầu:

- Mày không ưa Đực cỏ?

- Không ưa nổi. Thằng đó chuyên môn trốn học, lại còn làm tàng.

- Tao cũng không ưa, nhưng tao ngán nó "đắm" lắm. Quang phụ hoạ: Tao cũng không ưa.

- Vậy mà tui bây sợ nó à?

- Nó có nhiều đứa... hùa theo lắm. Thuyên lót tay làm gối. Nó hết nhìn ngọn cây vú sữa tới nhìn trời.

Quang đưa mắt ngó Ngôn Xạo. Xong nói với Thuyên: -Thế hai hôm nữa mày cho tao biết kết quả nhé?

-Ừa. -Chắc chắn là hai hôm thôi chứ? -Ừa. Tao hứa ít khi sai lời. Ngôn xạo cười: -Mày thề đi Thuyên!

-Cóc thề. Hứa là quá đủ. Quang đứng lên nói: -Tao tin mày. Rồi bọn mình sẽ cho bọn Phú Mỹ biết tay.

Ngôn xạo cũng đứng lên theo. Hai đứa cùng nheo mắt: -Tao về. Mày ở đây không về nhà? -Ừa. Tao học thuộc bài "Ông Đồ già" mới vô nhà. Thuyên thò tay vào bụng lấy sách. Nó ê a đọc. Quang và Ngôn xạo lạo phong ra bờ rào đi mất. Thuyên học thuộc hết tron bài "Ông Đồ già". Nó đi tới chiếc võng, leo lên. Để cuốn sách trên ngực định ngủ một giấc, nhưng Thuyên không cách nào ngủ được. Đầu óc nó cứ chạy quanh co theo lời đề nghị của Quang. Tiếng chim cu gáy phía vườn nhà Thuận. Tiếng chim buồn làm sao. Thuyên nằm yêm lặng thả hồn theo tiếng chim. Nắng buổi sáng hực hờ ngoài khu vườn. Những loại cây ăn trái bắt đầu kết nụ. Những cây hoa dại và những loại kiểng thì bắt đầu đơm bông. Khu vườn nhà Thuyên đó. Nhỏ thôi, nhưng chắc chắn chứa đựng nhiều thứ lắm. Thuyên yêu quý khu vườn như yêu quý làng mạc, sách vở. Khu vườn mang tới cho Thuyên niềm ước mơ, nỗi vui mừng và rất nhiều hứa hẹn khi bông thành hình, nụ thành trái. Mùa hè đến cùng lúc với những cơn mưa. Mưa làm mềm các lối đi trong vườn. Thuyên sẽ có thêm những thảm cỏ non khác để rủ anh em Thuận, chị em nhà Trang tới chơi nhà chòi. Sẽ bẻ hoa, hái trái để làm tặng vật trao đổi nhau hay buôn bán. Thuyên không thích lối bán hàng củ tụi con gái, nhưng lại khoái chơi nhà chòi bởi vì căn nhà nhỏ ấy gợi cho Thuyên cái không khí ấm cúng của một gia đình mà từ lâu Thuyên không được hưởng. Thuyên chớp mắt, cố nghĩ xa hơn nữa. Nó nhớ tới bài "Cây bàng cuối thu", nhưng hôm nay nó không thích đọc. Thuyên thở một hơi nhẹ, nhắm mắt. Trong lúc có một cơn gió thật lạ thổi vào vườn. Cơn gió mát lùa trên tóc, trên mặt Thuyên. Một lúc Thuyên choàng dậy. Ngồi trên võng buông chân chống dưới đất. Ngó mông lung về phía ngôi nhà lâu đồ nát. Thường ngày vào khoảng này Thuận hay hiện ra ở những khoảng trống của những bức tường rêu mốc, những hàng cột cháy xém và những cái cây cao để gọi Thuyên. Trên vai Thuận lúc đó có cái ống đồng. Thuyên sẽ cất sách, vệt một khoảng rào chui qua ngôi nhà lâu. Đi lên những bậc thang đầy lá cây, nắm đại với chiếc ná thun mới đúng là nghề của chàng. Hai đứa đi suốt buổi và làn nào cũng mang về cho tụi nhóc ở nhà những con chim sâu gầy cách để tụi nhóc nuôi. Những con chim chết thì được nhỏ lông, xẻ thịt muối xả ớt rồi phơi khô, chờ một ngày đem... nướng. Thuyên luôn luôn dành một con có đeo chiếc vòng trắng ở cổ. Mắt tròn, màu hạt dẻ để cho

Dung Hạnh. Nhưng con bé không biết nuôi, cứ nhét gạo cho chim sâu. Chim sâu cóc thích ăn gạo, nó chỉ thích ăn sâu thôi. Cho nên Dung Hạnh dù có yêu chim thế mấy chi vẫn cứ chết. Dung Hạnh lại khóc. Thuyền lại phải hứa một ngày đẹp trời nào sẽ mang cho Dung Hạnh một con chim khác. Con gái chỉ giỏi tài nhõng nhẽo, đèo bông và khóc dai. Động một tí cũng khóc. Tự nhiên nghĩ tới Dung Hạnh, Thuyền đâm ra cười khì khì. Anh em nhà Thuận có khác. Thuyền cố ý chờ Thuận gọi mình ở bên kia rào. Gặp Thuận lúc này còn gì bằng. Nó sẽ hỏi ý kiến của Thuận về việc Đực cỏ, nếu Thuận cùng đồng ý. Hai đứa đem thân ra... giúp nước Phú Hoà chống lại bọn Côn. Đực cỏ không ra cái "thó" gì cả. Khi xong việc sẽ "truất phế" ông vua Xóm Lưới đi. Cóc cho Đực cỏ làm anh Hùng. Anh hùng mà còn sủng nước, trốn học và thò lò mũi xanh. Xóm Lưới của Phú Hoà không có ai đáng mặt làm anh hùng cả khi Thuyền và Thuận còn... ần dật. Tiếng chim cu gáy một lúc nghe xa dần, rồi mất hẳn. Thuyền chớp mắt nhìn ra hàng ngâu lá xanh mướt. Tháng này ngâu đã trở bông. Nắng vào dọi xuống. Hoa ngâu vốn đã vàng lại thêm rực rỡ. Khu vườn từ hôm qua ngâu trở hoa, ông thì hút mật. Khu vườn nhỏ bé của thuyền nom rực rỡ hẳn lên trong nắng và ngậy ngát hương bay trong gió đàn. Thuyền theo dõi một đôi bướm trắng đang vờn trên một cây ngâu ở gần. Khi đôi bướm bay đi.

Ngoài phía rào người gác chim cu quen thuộc ở Phú Mỹ cũng vừa đi tới, ông Tám Trác. Thuyền ngó ra. Ông Tám mỉm cười hỏi:

- Cháu có nghe con chim nào gáy trong vườn không? Thuyền nói lớn:
- Dạ có, cháu mới vừa nghe. Nó ở trong kia nhưng cũng bay đi rồi. Thuyền đưa tay chỉ vào vườn dừa. Ông Tám nhìn theo. Đôi mắt ông hơi nheo lại vì nắng chói. Nhưng cái nhìn nom thật xa xôi. Thuyền đoán theo cái nhìn "nhà nghề" đó. Chắc ông đã quan sát hết vườn dừa và phỏng chừng con chim đã bay tới đâu. Thuyền hỏi:
- Hôm nay ông Tám tới muộn vậy?
- Ờ, muộn. Ông ngủ quên.
- Ông vào vườn dừa chứ? Ông gặt đâu:
- Thế cháu có đi theo không? Thuyền nhớ tới Thuận và câu truyện Đực cỏ, nó lắc đầu:
- Ông vào trước. Cháu phải chờ thằng Thuận. Ông Tám để cây sào và cái bẫy xuống đất. Móc túi lấy lấy bịch thuốc rê gói trong bọc nylon ra, xé một mảnh giấy huyên, nhón một nhúm thuốc vắn tròn trong máng ngón tay. Xong ông liếm phần giấy thừa, vuốt ngay ngắn điếu thuốc, đưa ngậm lên môi bật quẹt máy xạch xạch. Ông kêu "ư" một tiếng trong cổ họng vì quẹt hoài mà lửa không bắt được. Thuyền tới gần mí rào vịn tay vào một cây gòn bị sét đánh gãy ngọn, hỏi:
- Hay tại máy quẹt của ông Tám hết đá?
- Đâu có, còn đá chứ. Ông mới thay ngoài tiệm bà Tư.
- Hay hết xăng? Ông lấy điếu thuốc ra khỏi miệng để lên đùi, cười:
- Xăng cũng mới đổ, đến tràn ra ngoài. Thuyền reo lên:

- A, cháu biết rồi, tại máy quạt của ông Tám còn ướt xăng nên nó không cháy được. Cháu có cách.
- Cách gì?
- Ông đưa hộp quạt cho cháu. Thuyền cần lấy hộp quạt để trên nhánh gòn phơi nắng. Một thoáng, Thuyền trả lại cho ông Tám:
- Bây giờ ông quạt đi, nó sẽ cháy tức thì.
- Ông Tám ngậm điều thuốc lại trên môi, cúi đầu che gió và quạt máy lửa "xạch" một cái, quả nhiên lửa cháy liền. Ông châm thuốc bập vài hơi phà khói. Ông khen:
- Cháu giỏi lắm. Thuyền cười:
- Cháu thấy má cháu làm rồi bắt chước. Tại ông quên là máy quạt chế xăng còn ướt chó bộ.
- Nhưng cháu cũng thông minh mới nghĩ ra điều đó. Thuyền lại... phồng mũi. Nó đứng bên trong rào cười toe. Ông tám cầm cây sào và chiếc lồng bẫy đứng dậy. Điều thuốc rê của ông vắn to bằng ngón tay trở của Thuyền luôn luôn rực cháy trên môi xám xịt. Điều thuốc tỏ khói che gần hết nửa khuôn mặt ông Tám Trác. Thuyền nói:
- Nếu ông "bẫy" được con chim lúc này thì cừ lắm. Cháu nghe tiếng gáy của nó thật to và thô kệch, nhưng cái vuột ve lại êm ái vô cùng, thuyền chợt nghĩ tới ông ngoại. Có lẽ lúc còn sống ông ngoại cũng hiền từ phúc hậu như ông Tám Trác vậy. Ông Tám Trác xoa đầu Thuyền thêm vài cái rồi bước đi. Thuyền nhìn theo chiếc giỏ đeo lưng lẳng sau lưng ông. Chiếc giỏ ấy lúc về chắc chắn sẽ có vài chú chim cu thật dễ thương. Ông Tám chợt quay lại hỏi:
- Cháu có muốn nuôi chim cu không? Thuyền được gãi đúng chỗ ngứa. Nó sáng mắt:
- Dạ muốn, nhưng cháu bắn thì nó chết nên cháu vẫn thềm nuôi một con chim cu bẫy lắm ạ. Ông Tám gật đầu:
- Thế cháu nuôi con chim trong vườn lúc này nhé!
- Nhưng... nó đã bay rồi!
- Ông sẽ bẫy cho cháu. Chiều nay nhớ chờ ông ở đây nhé! Thuyền sung sướng quá, gật đầu:
- Dạ, cháu sẽ chờ. Ông Tám cười cười. Thuyền muốn ngộp đi trong sung sướng. Thế là giấc mơ được nuôi một con chim cu của nó chiều nay sẽ thành. Thuyền như muốn bay bổng, muốn chạy nhảy. Và muốn truyền mơ ước này cho con nhà Thuận biết. Nó quên khuấy ngay ông Tám đã đi khuất tự lúc nào ngoài rào, thuyền huyết sáo miệng chạy về phía ngôi nhà lều đổ nát. Nó vạch rào chui qua, chạy lộc cộc lên những bậc thang rêu mốc để lên sân thượng.
- Nó chạy ù vào ngôi nhà lều. Khi còn cách bức tường trống ngó xuống nhà Thuận, nó dừng lại bắt hoa tay "hú" một tiếng thật dài. Như "Tác Giang" hú voi. Thuận đâu không thấy chỉ thấy con nhà Dung Hạnh hiện ra dưới thềm. Thuyền bèn nuốt vội tiếng hú chưa kịp phát ra trở vào... bụng. Mặt Thuyền đỏ lên khi con nhà Dung Hạnh chế:
- Làm cái gì thế? Anh hú voi hả? Thuyền tảng lờ:

- Thuận đâu rồi bé?
- Hồng có bé gì hết. Làm như anh lớn lắm vậy?
- Không lớn hơn ai, nhưng lớn hơn bé, được không?
- Còn lâu mới được. Thuyền lên mặt:
- Thuận đâu? Không nói sẽ biết.
- Ủa, không thèm nói. Người ta bé mờ biết "kí" gì.
- Nói!
- Hồng. Thuyền ... xuống nước:
- Thôi nói đi.
- Hồng nói.
- Nói đi bé, ý quên, nói đi Hạnh.
- Anh cứ bắt nạt người ta hoài. Khỏi sợ đi. Thuyền cười ruồi:
- Đâu có, bắt nạt hồi nào đâu? Có bé bắt nạt anh thì có.
- Lại bé nữa. Bé hoài.
- Ươa thì không bé. Gớm, Hạnh khó quá. "Con nhỏ" toét miệng cười:
- Anh chỉ giỏi tài xạo.
- Anh mờ xạo. Anh hiền thấy mờ. Nói đi Hạnh! Hạnh chớp mắt, giả vờ:
- Nói cái gì?
- Nói Thuận đi đâu mà không có ở nhà.
- Anh Thuận hả?
- Ủa.
- Anh Thuận của Hạnh "đi" hả?
- Ủa.
- Đâu để Hạnh nhớ lại coi. Thuyền bắt đầu nóng mũi. Nó "cắm" con nhà Dung Hạnh lắm rồi. Nó dọa thầm: "chút nữa sẽ biết tay". Nhưng Dung Hạnh thì giả lờ như không biết vậy. "con nhỏ" cứ nhìn trời chớp mắt khen:
- Mây hôm nay đẹp quá/
- Ủa.
- Trời cũng trong nữa.
- Ủa.
- Mây nó bay về hướng nào vậy anh? Thuyền... đau khổ đáp:
- Ai biết.
- Em biết. Thuyền miễn cưỡng hỏi:
- Hướng nào?

- Hướng cái cồn bỏ hoang bên kia bờ sông ấy mà. Thuyền gật gật đầu:
- Ừa, có thể lắm. Bây giờ Hạnh nói đi! Hạnh nheo mắt:
- Nói chuyện anh Thuận hả:
- Ừa, giả vờ hoài. Hạnh phụng phịu:
- Đó thấy không. Anh cứ nói em giả vờ. Vậy em... không nói.
- Nói đi mà. Anh năn nỉ.
- Không có năn nỉ gì hết trơn. Thuyền liêm mép:
- Hạnh làm tàng hả?
- Anh làm tàng thì có.
- Hạnh làm tàng.
- Anh làm tàng.
- Hạnh.
- Anh. Thuyền tức quá, thu hết can đảm cốc lên đầu "con nhỏ" một cái, "con nhỏ" ôm lấy đầu khóc ré lên. Thuyền luỳnh huỳnh tay chân chả biết làm sao. Vừa lúc con nhà Trang khệ nệ ôm một chồng giấy đi tới. "con nhỏ" thấy Hạnh khóc buông chồng giấy rơi phịch xuống đất, ném luôn cây kéo trên nền gạch. Chổng nạnh "hai quai" hách dịch hỏi:
- Làm tàng với Hạnh hả?
- Làm tàng. Hạnh làm tàng thì có.
- Thế Thuyền làm sao Hạnh mới khóc chó bộ? Con nhà Hạnh thấy có bồ nhà tới tiếp tay càng khóc dữ dội hơn.
- "con nhỏ" cố làm ra vẻ bị thiết khiến ức không chịu được. Trang tới lắc vai Hạnh, dỗ dành:
- Nín đi Hạnh, đừng thêm sợ. Thử coi "người ta" dám làm gì nào. Hạnh lại ra cái điều... tủi thân bèn khóc thật lực hơn. Trang dịu bạn xuống bậc thêm, tiếp tục dỗ ngọt:
- nín đi mờ. Có Trang đây "còn lâu" mới ăn hiếp được Hạnh. Thuyền ngó lom lom. Có "Trang thì Trang làm gì". Hai "con nhỏ" điệu đến phát ghét. Hạnh được Trang dỗ ngọt một hồi bèn nín khóc. Nhưng cứ ngồi lì trên bậc thêm ôm lấy mặt. Thỉnh thoảng lại "nắc" lên vài tiếng "doạ" thiên hạ chơi. Thuyền thụt lui mấy bước, định sửa soạn nhảy qua khoảng trống của bức tường xuống khoảng sân đi tìm Thuận. Nhưng con nhà Trang đứng dậy hỏi:
- Đi đâu, trốn hả?
- Trốn "kí" gì?
- Trốn là sợ ấy. Chọc cho Hạnh khóc rồi bỏ trốn, còn giả vờ.
- Sợ ai mà trốn?
- Sợ ai thì biết đó.
- Sợ Trang hả? Thuyền xì một cái:

- Còn lâu. Trang mím môi:
- Tại sao chọc Hạnh khóc?
- Không có chọc gì hết. Tại Hạnh khóc.
- Khi không cái khóc?
- Ừa, Hạnh thích khóc mờ. Hạnh ngược mặt lên hỏi:
- Hạnh khóc hồi nào?
- Hồi nào ai mà biết. Nhưng người ta nói thế.
- Nói sao?
- Nói Hạnh là con nhỏ khóc dai nhất thế giới. Hạnh ức quá, sửa soạn khóc nữa. Nhưng Trang đã ngăn lại:
- Phải chứng tỏ mình không có... khóc dai đi Hạnh. Hạnh bậm môi gật đầu. Thuyên lên mặt:
- Còn cái gì nữa hết. Không thì để cho "tôi" đi.
- Cấm đi phải ở lại đây trả lời.
- Trả lời "kí" gì?
- Tại sao chọc Hạnh khóc?
- Trả lời rồi.

Hạnh vén tóc qua một bên má, đứng dậy nắm tay Trang nói:

- Họ đã làm tàng thế, mình đừng thềm nói chuyện với họ nữa. Mình đi về "cái nhà" của mình đi Trang.
- Con trai làm tàng với con gái. Rõ mắc cỡ. Tiếp theo câu nói Trang lại xì một cái nghe đến... tức bực. Thuyên cắn con nhà này lắm. Hai "con nhỏ" đã làm tàng với mình từ đầu đến cuối, thế mà dám gieo tiếng oan ngược lại cho mình. Thuyên đâm ra giận Thuận. Giận chỗ đứng của mình, giận những bật thềm, giận bức tường, giận những hàng cột cháy xám. Nó co chân đá một cục gạch vắn long lóc trên nền nhà trống. Thuyên ngó thấy những cây cỏ dại đã nở hoa, bất ngờ. Màu hoa tím sẫm và nó cũng... giận luôn những cái hoa đó. Thuyên cũng vừa thoáng thấy một cái bóng đen in xuống nền nhà. cái bóng chông chênh trong nắng. Mái tóc rẽ tre, cái ống đồng vắn ngang trên vai. Thuyên thiết Thuận đang bước lên những bậc thang. Nó im lặng và chờ đợi. Thuận đã lên đến bậc thang. Nó đã ngó thấy Thuyên từ bên dưới qua cái khoảng trống của bức tường. Thuận thấy làm lạ tạo sao hôm nay thuyên có vẻ buồn. Nó đá một hòn sỏi tới phía dưới chân Thuyên để "dò" phản ứng của bạn. Thuyên vẫn đứng im. Thuận lấy ống đồng cầm ở tay, tay kia vò cục bùn nhỏ nhét vào nòng, đưa lên miệng định "thổi" cho Thuyên một phát. Thuyên đã thấy hết. Nó nói cộc lốc:
- Không giỡn. Thuận cười ruồi:
- "Hô lơ me"!
- Không có hô lơ cái... xoài tượng gì hết trơn. Thuận quay ống đồng sang nhắm một cái hoa dại, nó thổi phù một phát, các hoa rớt xuốt đất. Thuận lấy làm hài lòng. Nó xuyt xoa thềm tài nghệ của mình.

Nó vác ống đồng lên vai bước tới sau lưng. Thuyên hỏi:

- Mày giận?
- Cóc giận ai hết.
- Tao biết mày giận.
- Tao nói không. Thuận cười:
- Tao biết. Mày vừa bị hai "con nhỏ" bắt nạt phải không?
- Có tao bắt nạt nó thì có.

Thuận lại cười:

- Vậy là mày đã thú nhận. Thuyên quay lại:
- Ủa, nhưng tao bắt nạt hai con nhỏ chứ không phải "nó bắt nạt tao. Rồi sao?
- Không có làm sao hết. Nhưng chỉ vì vậy mà mày giận tao thì "ẹ" quá.
- Tại mày chứ bộ.
- Tại tao làm sao?
- Tại mày không có ở nhà.
- Ủa, tao đi "lùng" chim trong vườn. Nhưng chim nó ón tãi thôi ống đồng của tao. Nó trốn hết.
- Thôi mày, xạo hoài. Thuận giả lơ:
- Nói tiếp chuyện của mày. Cái "nguyên nhân" tao vắng nhà ấy. Thuyên liếm mép:
- Chờ hoài không được tao mới xuống đây hỏi con Hạnh. Chẳng những "nó" không chụi nói mà còn bắt nạt tao nữa. Trong lúc tao đang "đôi chọi" với con nhà Hạnh thì con nhà Trang mồm chuột tới. Con nhỏ chu cái miệng thật dài, hai đũa đàn áp tao quá xá. Thuận búng ngón tay "tróc" một cái:
- Rồi.
- Rồi là sao?
- Mày muốn trả thù không?
- O, trả thù ai?
- Thì nhỏ Trang mồm chuột chớ ai? Thuyên ngơ ngác. Nó cảm thiết, nhưng nó chưa bao giờ nghĩ tới việc trả thù, nhất là trả thù con gái. Lúc này chưa chi mà con Trang đã nói con trai mà làm tàng với con gái mắc cỡ lắm, nghĩa là cóc có anh hùng. Thuyên không muốn bị con gái chê mình hèn, nhất là khi con Trang mà chê thì cả... nước đều biết. Cái mồm chuột của nó ấy mà. Thuyên đồng ý Thuyên bố:
- Tao cóc muốn trả thù. Trả thù con gái hèn lắm.
- Nhưng nó đã làm tàng với mày. Thuyên nóng mũi:
- Tao đã nói cóc có ai làm tàng với tao hết.
- Mày giấu.
- Không tin mày đi hỏi tụi nó xem?

Thuận gật đầu, quay đi. Thuyên nhảy vọt tới mặt Thuận cản lại:

- Thôi mày, hỏi làm gì. Bỏ qua đi.
- Không thể bỏ qua được. Tao phải hỏi cho ra câu chuyện. Thuyên cười:
- Rồi mày định làm gì con Trang? Thuận cũng không cần biết phải làm gì Trang. Nó đáp bằng quơ:
- Rồi mày sẽ biết.
- Tao nghi ngờ quá.
- Nghi ngờ gì?
- Nghi ngờ mày cóc dám làm gì nó hết. Tới phiên Thuận nóng mũi:
- Thì mày cứ xe ra cho tao đi đã. Thuyên cười, đứng sang một bên. Thuận sấn tới thêm vài bước. Thuyên chạy theo nắm tay nó lại:
- Thôi mày. Thuận vùng vằng. Thuyên cười:
- Thôi mày. Tao biết mày "cù" lắm rồi. Tha cho tụi nó. Thuận... hả hê vô cùng. Nhưng nó cũng làm cho ra vẻ:
- Phải "nói chuyện" cho tụi nó biết. Nếu nó đã làm tàng với mày thì phải bước qua... cái ống đồng của tao. Thuyên cho Thuận uống một ly nước đường:
- Ờ, tài thời ống đồng của mày có một không hai. Thuận sưng phòng mũi:
- Thật hả mày?
- Thật, cả "nước" Phú Hoà đều nói. Thuận bèn quên chuyện "trả thù" giùm cho Thuyên. Nó khoác vai Thuyên bước xuống những bậc thang. Thuyên gạ:
- Mình tới chỗ bọn Hạnh chơi nhà chòi nhé!
- Để làm gì? Khi "lửa thù" mình đã tắt ngúm.
- Tới chơi thôi, không làm gì hết. Tới chơi là hoà cả làng, cóc ai giận ai nữa.
- Ờ.
- Nhưng tao "bắt" con nhà Dung Hạnh không được giận tao nữa. Tao sợ con gái giận lắm.
- Ờ. Nhưng tao "bắt" mà nó vẫn giận hoài thì sao. Phạng nó nhé? Thuyên lật đật xua tay:
- Aáy đừng phạng nó thì... chít tao. Mày không biết gì hết trơn.
- Sao lại không biết. Tao là anh nó.
- Ủa, nhưng mày phạng, Hạnh sẽ oán tao suốt mùa. Thuận gật đầu:
- Rồi. Không phạng.
- Cứ làm thế. Rồi tao có cách làm hoà với nó nếu nó vẫn nhất quyết "xuyt" tao ra.
- Đồng ý hoàn toàn.
- Hai đứa bước vòng qua phía bên trái hồ nước. Dọc theo bức tường là một nền đất bỏ trống, chính giữa thẳng tắp, nhưng chung quanh đã có đủ thứ cỏ mọc óng mượt. Cỏ rú xanh rì, dây tơ hồng vàng tươi bao phủ. Thuyên hỏi:
- Mấy hôm nay thằng Bên không có cắt cỏ hay sao mà cỏ mọc dữ dội thế?

- Không biết, chắc bò của nó bệnh, chề cỏ
- Tao thương thằng Bên lắm mày ạ. Cái thằng hiền như... hai con bò của nó.
- Ủa tao cũng vậy.
- Nó nghèo cũng như tao. Đi học về phải lo dắt bò đi ăn cỏ. Chiều tối lại lừa bò về với một bao cỏ đầy trên vai. Vậy mà nó học giỏi mới cừ. Trong lớp, tao với nó tháng nào cũng tranh nhau gần "nát" bảng danh dự. Nếu tao số một thì nó số hai, nếu nó "ẵm" hạng nhứt tao ôm hạng nhì. Thuận liếm mép:
- Còn tao đuổi nên lúc nào cũng khur khur cái con số ba. Hai đứa bước lên nền nhà. Trước đây, nơi này là nhà chứa củ của Thuận. Sau phá đi, chừa một cái nền không. Chẳng hiểu để làm gì, Thuyên và Bên gạ Thuận lập thành sân chơi bóng chuyền. Chỉ cần hai cây trụ hai bên, căng một cái lưới là sũa rồi, nhưng Thuận lẩn lưa mãi. Vì lý do kiểm không ra lưới cũ. Hôm nay Thuyên nhớ nhắc lại:
- Mày làm sân bóng chuyền đi Thuận.
- Nhưng kiếm đâu ra lưới cũ? Thuyên nhớ tới Đực cỏ. Nếu chơi với bọn Xóm Lưới chắn chắn sẽ xin được lưới cũ. Mày lo hai cây trụ. Chiều nay mình làm.
- Chắc không, mày tìm lưới đâu?
- Chút nữa, tao có nhiều chuyện "bàn" vời mày. Tao sẽ nói luôn. Thuận gật đầu. Hai đứa ra tới vườn ổi. Vườn ổi nhà Thuận rộng mênh mông. Tháng này ổi chưa chua, toàn ổi non không. Nhưng đã hứa hẹn trong lòng hai đứa một buổi trưa, có gió hiu hiu trong vườn, cầm chén muối ớt đỏ hồng ngồi cheo leo trên nhánh ổi. Lâu lắm là tháng tới. Khi tiếng ve kêu rộn rã trên những hàng phượng vĩ xung quanh trường, mang tới cho tụi nhóc ba tháng hè rong chơi thoải thích. Khuất sau trong vườn ổi là cái nhà sấy dừa. Thuận có hai vườn dừa bát ngát, mỗi kỳ có đến cả mấy thiên dừa nên cần phải có cái lò sấy trước khi mang lên tỉnh cân. Bên cạnh lò sấy là một hồ cá nhỏ của Thuận. Ao cá trồng toàn sen. Những lá sen bông bênh trên mặt nước trong xanh, lơ ngơ những con cá vàng, lúc nào hình như cũng mệt mỏi. Bên kia ao là cái nhà chòi của bọn Dung Hạnh, "nhà chòi" chỉ cao bằng đầu của Thiên thôi, lại mong manh. Chỉ cần đưa chân gì nhẹ vào một cái là sụm bè chề. Thuyên và Thuận chẳng cần đi vòng qua ao, hai đứa lẩy trớn dậm chân, phóng vèo qua. "phịch phịch" hai "cao thủ" rớt trên đất gây thành tiếng động. Từ trong nhà chòi có tiếng kêu thét lên:
- Cái gì vậy. "Mờ... ma...a...hả? Thuyên ghé tai Thuận:
- Tiếng của con Thảo. Hình như chỉ có một mình con Trâm với con Thảo trong ấy thôi. Tụi kia đi đâu... vắng nhà rồi. Thuận háy mắt, giả tiếng cụ già:
- Ủa, ta là ma tới chơi nhà chòi với tụi bây đây. Trong nhà chòi im thình thít. Thuyên cúi lượm một cục đất bự ném "phịch" một tiếng. Tiếng con Trâm thét lên:
- Có... có... m...a. thuyên nghe tiếng hét của con nhỏ tức cười quá, không nín được. Nó ôm bụng cười lăn quay dưới đất. Thuận cũng cười theo. Thảo lú đầu ra rồi thụt đầu vào. Con Trâm khum người bò ra

khỏi cửa nhà chòi quắc mắt:

- Làm cái gì kỳ thế? Thuyên nín cười trả lời:
- Làm... người ta. Thuận sắc súa:
- Không phải mày, làm ma.
- Ủa, làm ma ông già. Trâm mặt giận bưng bưng:
- Còn lâu mới sợ ma.
- Không sợ mà hét lên như nhà cháy.
- Ủa tại giựt mình, chớ còn lâu mới sợ ma. Thuyên cười ruồi:
- Rồi, đồng ý không sợ ma. Mấy bà cô kia đi đâu?
- Dám kêu người ta bằng mấy "bà cô" hả?
- Gì mà không dám. Thảo trề môi:
- Hỏi làm gì? Hồng nói. Thuận bắt nạt:
- Hỏi cũng không được nữa sao? Trang dài mồm, xì một cái đáp gọn:
- Đi chợ rồi. Thuyên bật cười:
- Cái gì? Đi chợ là đi... đâu?
- Khờ quá, đi chợ là đi... mua đồ ấy. Thuyên nóng mũi. Con nhỏ dám chê mình khờ. Nó trả thù:
- Đi chợ mắc nợ người dung ấy hả?
- Không mắc nợ, người ta có tiền mua đàn hoàng.
- Tiền gì?
- Ở tiền... giấy. Thuyên cười:
- Xài tiền giấy bị lính bắt. Thảo bắt trước Trâm, dài mồm ra:
- Người ta chơi nhà chòi chớ bộ. Thuận vo đạn, thuyên biết ý, nói:
- Mày thổi trái ỏi kia đi Thuận? Thuyên đưa tay chỉ, thuận ngấm nghĩa. Một thoáng sau Thuận đưa ống đồng lên miệng thổi phù một phát. Viên đạn trúng trái ỏi, nhưng trái ỏi cóc rụng. Tuy thế, Thuyên cũng vỗ tay loạn lên:
- Cừ lắm, mày thổi ống đồng cừ nhất thế giới. Thuận sượng phỏng mũi, chớp hai con mắt ngó Thảo, con nhà này bèn hỏi móc:
- Sao mà cái ỏi nó không rụng hả anh Thuận? Thuận được Thảo kêu bằng anh sượng mê tới, nó không biết bị Thảo "móc" Trái lại Thuận ta càng mong muốn được trời tài thêm. Nó cười:
- Thảo muốn trái ỏi rụng không?
- Trâm cũng phụ hoạ:
- Muốn, thổi rụng mới cừ. Thuận vo đạn thổi nữa. Nhưng trong năm viên nó thổi ra chỉ có hai viên trúng, ba viên kia đi trớt. Trái ỏi vẫn... bình chân như vai, Thảo cười:

- Anh Thuận thổi yếu quá. Trái ổi bé tí mà thổi hoài không rụng.
- Sẽ rụng. Lần này Thuận thổi chiến thuật. Nó không thổi trái ổi mà nhắm thổi cuống ổi. Nhưng cuống ổi nó bé tí xiu, Thuận phồng miệng lấy hơi thổi lia lịa. Vẫn không trúng. Thuận nóng mặt, Trâm và Thảo xì luôn miệng. Thuận càng luýnh quýnh thổi đi lên trời. Thuyền mách nước:
- Mày để ống đồng lên vai tao cho nó vững rồi nhắm lại. Khi nào chắc ăn rồi hãy thổi. Bình tĩnh. Thuận gật đầu, gác ống đồng lên vai. Thuyền nhắm qua nhắm lại một hồi. Thuận hỏi:
- Ngay chưa?
- Chắc như bắp.
- Thì thổi đi. Thuận gật đầu kê miệng thổi "rẹt" một tiếng. Trái ổi rớt xuống đất. Thuyền vỗ tay:
- Cừ quá. "nó" rụng rồi. Thuận nháy mắt hỏi Thảo:
- Sao được chứ hả "nhỏ"? bị gọi "nhỏ", Thảo đâm ra ức. Mặc dù đang thâm phục tài thổi ống đồng của Thuận, con nhà này vẫn cứ chề để trả thù:
- Dở ẹt, thổi hoài mới rụng. Nếu cừ chỉ cần thổi một cái thôi. Trâm hòa theo:
- Ủa, Thuận thổi hoài đâu có hay. Thuận nóng mặt:
- "mấy người" có giỏi thì thổi đi? Thảo chu môi:
- O, ai mà biết chơi thứ đó.
- Ủa, nếu biết đây cũng không thềm. Dơ lắm. Thuận thổi ống đồng nên cái miệng dính bùn không. Eo ôi, thấy mờ ghê. Thuận... quẹt miệng:
- Không có dơ. Người ta thổi quen rồi, cóc có dính được. Thuyền xua tay:
- Thôi, không nói chuyện đó nữa. Mấy "bà cô" kia đâu rồi?
- Đi chợ.
- Đi chợ xa không?
- Xa lắm. Chợ Lộc Thuận lận. Thuận rung vai, định "diễn" một câu trả thù. Nhưng Thuyền nheo mắt ra hiệu, hỏi tiếp:
- Chùng nào mới về?
- Mua xong thì về.
- Nhưng chùng nào mới được chứ?
- Ai mà biết. Hôm nay người ta làm đám giỗ, đi chợ mua đồ nhiều nên lâu lắm. Thuyền ra hiệu cho Thuận:
- Minh ngồi chờ. Trâm chu môi:
- Không có được. Chỗ con gái, con "chai" đi chỗ khác chơi. Thuận hách dịch:
- Ai cấm?
- Không ai cấm hết, nhưng mà phải đi chỗ khác chơi. Thuận đứng dậy:
- Muốn phá nhà chòi không? Thảo cũng không vừa:

- Thách đó. Đến phá đi. Thuận sầm sầm đi tới. Nó co chân định đạp một cái vào nhà chòi. Nhưng con Trâm đã nhanh tay bắt lấy chân Thuận hất ra. Thuận xích vính muốn té. Thảo nhào tới đứng oán ngữ trước nhà chòi. Trâm lượm một cục đất cầm ở tay, mặt xám ngắt:

- Con "chai" ý làm tàng hả?

- Cóc có làm tàng, tại nhỏ Thảo thách. Thảo tía lia:

- Người ta "vây" mờ con nhỏ hả? Có giỏi chờ một chút Dung Hạnh về đi. Thấy người ta có hai đứa cái ăn hiếp. Thảo nói tới đó bệu bạo muốn khóc. Trâm cầm cục đất đứng thờ phì phì. Thuyên tới kéo tay Thuận:

- Thôi mày. Đi chỗ khác chơi.

- Không đi. Ai cấm mình chơi chỗ này.

- Minh nhường.

- Không có nhường. Tao phá... nhà chòi.

- Phá nó... khóc. Thảo chu môi:

- Ai thêm khóc. Trâm vẫn cầm cục đất phụ họa:

- Ủa, tôi gì mà phải khóc.

Thảo bỗng hét lên:

- Kìa. Hạnh về kìa. Mau mau đi Hạnh ơi. Trâm cũng la chối lói:

- Mau mau... cứu bồ. Từ phía nhà chứa củi, Hạnh, Trang với lại con nhà mắt "óc cao" trinh, kẻ xách người ôm lĩnh kinh lăng cẳng, nào dừa non lá lưa, trái vệt, mù u, bình bát, dây tơ hồng, đọt lá cách, một buồng chuối hột non đang đi tới. Thuyên khều Thuận:

- Thôi đi mày. Đi vào vườn xem ông Tám Trác gác chim. Thuận cũng hơi ớn vì "địch thủ" đông quá. Toàn là những vị cân quắc anh thư lắm mồm lắm miệng. Nhưng chẳng lẽ đi thì ê mặt quá. Nó do dự. Trong khi đó Thảo gọi riu rít:

- Mau lên Hạnh. Họ đòi phá nhà chòi của mình. Mấy "bà cô" kia đã đi tới. Hạnh thấy Thuyên làm ngo, ngo chỗ khác. Trang xì một cái dài. Thuận ra vẻ làm anh:

- Hạnh không ở trong nhà ra đây phá hả? Mấy "bà cô" để hết đồ xuống đất. Hạnh đáp tỉnh bơ:

- Phá gì?

- Phá đó. Hái chuối hột non. Trang nhanh miệng:

- Nó rụng chớ bộ. Trinh mắt đỏ vén tóc, phụ họa:

- Ủa, nó rụng tui mới lượm. Không có hái của ai hết. Thuận xì một phát:

- Buồng chuối mới toành toành toành đó mờ rừng. Ai tin nổi.

- Ai bắt tin? Thảo kể lể:

- Lúc nãy Hạnh đi chợ họ tới đây gây sự rồi định phá nhà mình. Hạnh giả vờ:

- Ai? Trâm ném cục đất, phui tay nói:

- Thuận với lại Thuyên với ai. Thuận đập vào nhà chòi. Suýt chút nữa thì sập. Đúng là con gái lắm mồm lắm miệng không ai bằng. Thuận chưa có đập cái nào hết mà Trâm dám bảo là suýt sập. Thuận ngó con nhà Trâm, chắt ngắt "cắm thù". Dung Hạnh nghe thế bèn ngồi phịch luôn xuống đất giẫy nảy:

- Không biết. Anh Thuận phá nhà chòi của Hạnh, chút nữa Hạnh mét má. Thuận mất hân nhuê khí lúc đầu:

- Con Trâm nó sạo ke, Hạnh đừng tin. Hạnh đứng dậy, tỉnh bơ:

- Thế nào cũng mét má. Thuận gãi đầu:

- Anh không có đập vào nhà chòi mờ. Thuyên đứng cười thảm. Nó biết tẩy Thuận từ khuya. Lúc này Thuận anh hùng bao nhiêu bay giờ lại nhũn nhĩn bấy nhiêu. Thuận cứ tiếp tục ca vọng cổ:

- Anh không có đập vào nhà chòi. Hạnh đừng tin. Hai con nhỏ đó sạo ke. Cái nhà chòi đó anh chỉ đập nhẹ một cái là rồi đời. Vậy mà nó còn y nguyên, như vậy chứng tỏ anh không có đập. Hạnh đừng mét má. Mấy bà cô kia cười khúc khích. Thuận đỏ mặt. Thuyên hết mong huy vọng trả thù. Hạnh ngấm nghĩa nhà chòi, hơi có vẻ tin lời Thuận. Thuyên bên bạn:

- Thiệt đó Hạnh, Thuận cóc có đập vào nhà chòi. Trang xì một tiếng:

- Ai thèm mà nói chuyện cũng xía vô. Thuyên nóng mặt, ngó lom lom Trang:

- Cũng không ai thèm nó với Trang. Người ta nói với Hạnh chứ bộ. Thảo chu môi:

- Không nói thì đi chỗ khác chơi. Chỗ này là chỗ con gái. Con "chai" biết gì? Thuyên nghe hai tiếng "biết gì" của con Thảo như con kiến bò trong cổ họng. Con nhỏ đánh đá khiếp quá. Thuyên... giận. Nó nói cộc lốc:

- Đi vào vườn Thuận. Thuận chỉ ngán Dung Hạnh mét má thôi. Chứ cóc ngán mấy bà cô kia. Nó cũng căm hai tiếng "biết gì" của Thảo lắm. Thuận vùng vằng:

- Cứ ở đây xem họ làm gì mình.

- Tao không thích, vào vườn xem ông Tám gác chim khoái hơn. Ông còn hứa cho tao một con để nuôi nữa. Thuận nghe nói gác chim, sáng mắt:

- Thiệt hả. Hôm nay ông Tám có gác chim hả?

- Ủa, ông ấy mới đi qua nhà tao.

- Đi liền. Thuyên dòm Dung Hạnh, định nói với con nhà này một câu gì đó nhưng nó ngại mấy bà cô kia nhạo. Các cái mồm boong boong kia thì phải biết. Thuyên đành làm một nụ cười thật ý nghĩa. Không biết Dung Hạnh có "thấy" cái cười của Thuyên hay chẳng mà cử tỉnh bơ phân phát "thức ăn" cho mấy bà cô kia mang vào nhà chòi. Dung Hạnh nói luôn mồm, cứ y như nhà nội trợ tài ba:

- Lá lụa xào với chuối hột thái thịt bò này. Dừa non lấy sọ làm bánh phồng tôm này. Cái bắp chuối nhỏ trộn với lại xơ dừa nước làm gà xé này... còn canh chua thì cái gì nhỉ? Thuận được dịp bằng vàng để trả thù:

- Canh chu thì bắt cá sặc dưới ao. Thuyền "thăm ý" cười thầm trong bụng. Cá sặc mà Thuận đem vào câu nói thì nhất, "thâm" không chịu được. Thuyền nheo mắt. Con Trang ngu quá, cóc biết. Nó cự Thuận:

- Cứ chĩa mõm vô hoài, con chai không biết mắt cỡ. Dung Hạnh ngậy thơ:

- Nấu canh chua bằng trái vệt làm cá sặc nhé? Thuyền và Thuận bốc lên cười. Mấy bà cô ngơ ngác ngó nhau. Thảo mon men hỏi:

- Cái gì mở cười?

- Tức cười thì cười.

- Đi chỗ khác cười. Thuận đá cục đất văng vào bụi cỏ cú, hăm:

- Này nhé. Bà cô coi chừng. Thảo dài lưỡi:

- Í, hăm người ta hả? Thuyền khều Thuận:

- Đi mày, cãi với con gái chán lắm. Thuận lườm Thảo, thổi phụt viên đạn còn trong ống đồng. Viên đạn xé cành lá "rẹt" một tiếng như cái giận của con nhà Thuận đang dân cao. Thuyền ngâm vu vơ: "Thu đi trên những cành bàng Chỉ còn hai chiếc lá vàng mà thôi Hôm qua đã rụng một rồi Lá theo gió cuốn ra ngoài sơn thôn... Thuyền quay lại dòm, con nhà Dung Hạnh đang ngồi nhìn mấy vầng mây cao cao trên nền trong xanh, chớp mắt. Thuyền cảm hứng vùn vụt, bèn ngâm tao hơn nữa: "Hai tay ôm lá vào hồn

Than ôi chiếc lá cuối cùng là đây

Quạnh hiu như tấm thân này

Âm thầm sống với những ngày gió mưa".

Thuận đá vào chân Thuyền một cái đau điếng:

- Đi mày. Được mỗi một bài học hoài. Thuyền đút tay trong túi quần sọt, cười khoái trá. Nắng trước mặt hai đứa đột nhiên rực rỡ hơn lên, ào ạt qua cành lá xuống bờ cỏ, mặt ao. Nắng thì vàng tươi, bờ cỏ thì xanh mướt. Mặt ao thoáng gợn theo cơn gió hiu hiu, mát dịu lòng người. Chu vườn với ngàn ấy cảm giác, nom mơ hồ phiêu du như cánh rừng trong truyện cổ tích có cô công chúa ngủ vùi bên bờ suối Ngọc Thạch và bảy nai.

CHƯƠNG 3

Bọn nhóc Phú Mỹ tập hợp ngang ở mé rạch nhà Bình sút, từ lúc trời đứng bóng để chờ nước lớn. Chiếc xuồng vẫn nằm trên mương, một nửa mắc trong bùn. Bọn nhóc đưa đứng đưa ngồi, lồm ngồm trong bóng mát của những khóm dừa nước. Bình sút đang đứng nhìn con nước đang dâng đầy co rạch, bỗng có tiếng bìm bịp kêu ở đám rừng thưa bên kia xóm Rẫy. Bọn nhóc nhao nhao:

- Bìm bịp kêu đó Bình sút. Bình sút đang ngồi chễm chệ trên cháng ba của ô quao già cần cỏi, cành lá chỉ xum xuê ra tới phân nửa con rạch. Gật đầu:

- Ủa, bìm bịp kêu lần này nữa thôi. Con nước "bình" rồi, không lớn nữa. Nhưng cán vá nhảy cõn, hô to:

- Kìa, nước đã đầy mương rồi. Bình sút đeo ná thun vào cổ, nhảy lên xuồng ra lệnh:

- Tụi bây chuẩn bị đưa xuồng ra nghe. Năm cái mồm cùng hô một lượt:

- Chuẩn bị đẩy xuồng anh em ơi. Bình sút vỗ tay lớp lớp, lên mặt đàn anh:

- Tụi bây tập hợp lại cho nó thành hàng lối đàng hoàng. Không có vô trật tự vậy được. Doi đen gãi đầu:

- Chà, thằng Bình bữa nay hách nghê. Chỉ huy tụi tao hả? Bình sút vênh mặt:

- Chứ sao. Thằng Hậu với thằng Côn vắng mặt, tao làm xếp. Nhưng cán vá phụ họa:

- Ủa, thằng Côn cho phép. Doi đen thắc mắc:

- Nhưng còn thằng Hậu?

- Thằng Hậu cũng như thằng Côn. Thằng Côn cũng như thằng Hậu. Hậu vờ Côn tuy hai mà một. Côn và Hậu vốn một mà hai. Tượng "A la de" lờm Nhưng:

- Mày kéo... cưa đấy hả? Nhưng cười ngỏn ngoãn:

- Không phải. Tao đang nói về. Tượng "ca" luôn:

- Nghe vè nghe vè nghe vè cán vá... Nhưng cán vá hét lớn:

- Ê, không được gọi cán vá. Bình sút ra oai:

- Không được cãi nhau. Đứ nào cãi nhau ông phạng.

- Nó kê tao mày thấy không?

- Bỏ nhà, cầm đũa nào cầm đũa nào kê đũa nào.

- Bây giờ tao "điểm danh" nhé?

- Ủ, "điểm" lệ lên đi.

- Khi tao kêu tới tên, tụi bây đưa tay lên la có mặt nhé.

- Ủa.

- La có mặt được rồi, khỏi giơ tay.

- Giơ tay được rồi, khỏi la có mặt.

- Im lặng gặt đầu được không? Bình sứt hét:
- Cấm cái, tao là xếp. Bọn nhóc ngó nhau cười khúc khích. Bình sứt lấy giọng hô lớn:
- Nhưng cán vá.
- Có mặt! Bình sứt gất:
- Đưa tay lên nữa mày. Quyên hoài. Nhưng đưa tay lên. Bình sứt gọi tiếp. Bình sứt quay sang Nhưng cán vá:
- có mục gì nói nghe coi?
- Mày thích ăn ong ruồi không? Cả bọn nhao nhao lên:
- Ong ruồi ở đâu? Nhưng cán vá nheo mắt:
- Tụi bây thích không?
- Thích mà ở đâu?
- Tao biết chỗ. Con nhà Thuận giấu ghê lắm.
- Ở đâu?
- Trên nền đất hoang phía kia. Bình sứt quay quay ná thun:
- Vậy thì đi. Mày dẫn đường. Nhưng cán vá gặt đầu đi tới trước. Cả bọn vừa đi vừa bàn tán cách lấy ong ruồi. Nhưng cán vá ra điều:
- Tụi bây ồn ào quá ong ruồi nó... nghe. Nó hút mật hết.
- Nói dỏm mày. Ong ruồi mờ biết gì? Nó là loài vật còn mình là người ta. Loài vật cóc biết nghe như người ta. Nhưng cán vá... mơ màng:
- Mày khờ quá. Ngày xưa loài vật cũng biết nói và biết nghe như người ta vậy. Doi đen kê:
- Mày tính kể chuyện đời xưa có một thằng... cán vá đấy hả? Nhưng cán vá phạng một cái vào ống chân Doi đen nói:
- Cấm mày kêu tao là cán vá. Bình sứt bỗng đưa tay ra hiệu. Cả bọn đang cãi nhau về cái tổ ong ruồi chợt nín khe. Bình sứt hỏi:
- Tụi bây nghe gì không?
- Nghe.
- Nghe kít gì?
- Nghe chim cú nó gáy. Bình sứt căng ná thun:
- Đi tìm nó ngay.
- Rồi bỏ tổ ông ruồi?
- Khi con chim cu rớt sẽ đi lấy tổ ông ruồi. Tượng cắt có:
- Nếu không rớt mà... bay mất tiêu thì sao? Bình sứt mím môi, tin tưởng. Cả bọn quay trở lại, nghe tiếng chim mà đi tới. Đứa nào cũng lộ ná thun tra đạn cầm sẵn trên tay. Riêng Bình sứt thì chắc ăn như bấp phen này mình sẽ tĩa lông con chim cu đem muối xả ớt. Chứ nó có biết đâu dưới gốc cây dừa ông

Tám Trác đang ngược mắt theo dõi con chim mồi trong lồng bẫy, chỉ sợ nó... lười gáy. Nín im thỉnh thoảng thì tới chết vẫn không "dụ" được con chim phía ngoài. May sao con chim mồi của ông Tám Trác gáy hăng quá, lại có vẻ gay cần hơn bao giờ. Trên ngọn dừa cao, con chim phía ngoài vừa gục gục đầu, gáy đôi lại và tiến lần về phía lồng bẫy. Ông tám nheo mắt cười với Thuyên. Con nhà Thuyên nheo mắt cười lại. Lồng nó rộn lên theo tiếng chim cu. Nó tin chắc thế nào ông Tám cũng bẫy được và con chim oai hùng trên ngọn dừa kia sẽ thuộc về nó. Thuyên thúc vào hông Thuận, cười tít mắt nhưng không dám phát ra tiếng. Nãy giờ ông Tám, Thuyên và Thuận đều nín im chỉ ra hiệu bằng tay. Không dám hé môi nói một lời bởi vì "động" một tí con chằm sắp vào bẫy sẽ bay mất, uổng công toi. Thuận nói nhỏ vào tai Thuyên: "con chim này cừ quá mày ạ". Thuyên hả hê

nhìn lên ngọn dừa. Tim nó muốn đứng lại. Khi con chim cu bên ngoài tới sát lồng bẫy mà không chịu chui vào "màn thịt" con chim mồi. Ông Tám biết Thuyên đang hồi hộp nên đưa một ngón tay lên miệng ra dấu im lặng. Thuyên gật đầu, mắt mở trừng trừng nhìn lên ngọn dừa theo dõi. Con chim mồi trong lồng bẫy như cũng hiểu thấu sự sốt ruột của Thuyên nên nhảy tới đá con chim bên ngoài. Chiếc lồng bẫy rung rinh trên ngọt sào. Thuận thì thào: "Hồi hộp quá mày ạ". Thuyên gật đầu, nuốt nước miếng đánh ực trong cổ họng. Sau cái đá vào... vách lồng của con chim mồi, con chim cu phía ngoài ức chí đá lại và sửa soạn chui vào lồng "xoi tái" kẻ thù. Ông Tám cầm đầu sợi dây chờ đợi. Khi con chim chui vào ông sẽ giựt nhẹ một cái, cửa lồng đóng sập lại. Lúc đó Thuyên yên trí nhưng... bỗng "rẹt rẹt" hai tiếng ná thun buông dây. Và đạn bòn bay "cốp cốp" trên những tàu lá dừa. Con chim oai hùng của Thuyên bay mất, Thuyên và Thuận cũng nhảy ra khỏi chỗ núp. Từ phía trước, mấy cái đầu nhô lên bờ lau. Giọng Bình sút đay nghiến:

- Tại mày mà tao bắn trật.
- Cóc phải tại tao.
- Cóc phải tại ai hết. Chỉ tại mày. Mày bắn dở ẹt. Năm thằng nhóc Phú Mỹ cãi nhau loạn xạ ngẫu. Chúng không biết bên này bờ lau Thuyên đang ức nảm phở. Nếu không có bọn nó, con chim cu bây giờ đã nằm gọn trong lồng bẫy và ông Tám sẽ cho Thuyên. Giấc mơ tưởng đã thành hoá ra tan theo khói. Thuyên ức quá, chân tay run lên, nó ngó ông Tám muốn khóc. Ông Tám hiền từ vuốt nhẹ bàn tay lên tóc Thuyên an ủi:
- Để rồi mình tìm cách bắt lại nó, cháu đừng buồn. Thuyên nắm tai lại:
- Cháu sẽ cho chúng một trận. Chim ông gác mà nó dám bắn. Thuyên đưa mắt cho Thuận. Hai đứa phóng qua nương vườn nhẹ như chiếc lá. Lửa căm hờn nung trong lồng ngực. Thuyên hét lớn lên:
- Đứa nào bắn chim của ông Tám? Bọn nhóc bên bờ lau đã nhận ra Thuyên và Thuận. Bình sút cười ruồi:
- Tao thấy nó đậu thì bắn, bắn trật nó bay. Tao không cần biết chim của ai hết.
- Chim của ông Tám bẫy. Tụi bây bắn gan thật. Doi đen xỏ ngọt:

- Không có gan làm sao sống?
- Thuận cũng nhảy tới quơ ống đồng loạn xạ:
- Tụi bây vào vườn tao bẻ trộm dừa hả?
- Bắn chim thôi, cóc thềm bẻ trộm.
- Tụi bây vừa bắn chim ông Tám. Con chim sắp vào bẫy. Bình sút đá một cục đất:
- Tao không bắn chim của ai hết. Thấy đậu cứ bắn. Chi của ông Tám sao bay lên trời? Bị Bình sút hỏi móc, Thuận càng ức. Nó lên giọng:
- Tao không thềm nói chuyện với mày. Tao chỉ nói chuyện với thằng Côn. Thằng Côn đâu?
- Không có thằng Côn.
- Thằng Hậu?
- Cũng không có thằng Hậu. Nhưng cán vá cưỡi ruồi:
- Có Bình sút, được hông? Thuyền mĩa mai:
- Tao không thích nói chuyện với thằng sút môi. Bình sút bị Thuyền kê một cái đau điếng. Đau hơn bị bồ nhà chê... tài bắn của mình. Nó trợn mắt:
- Mày chê tao... sút môi hả?
- Tao không chê. Nhưng tao không thích nói chuyện.
- Mày không thích nói chuyện rồi mày... làm gì ông? Thuận gạc Thuyền qua bên, nó đứng ngay trước mặt Bình sút:
- Ông hỏi tội mày.
- Tội gì?
- Tội dám bắn chim của ông Tám đang gác. Bình sút trề... môi sút, cười:
- Ông cóc có tội gì hết.
- Mày dám lập lại không? Cả bọn Bình sút nhao nhao lên:
- Dám đi Bình sút. Mày sợ nó à? Bình sút bị bơm bánh xe. Nó ưỡn ngực:
- Dám, sợ ai mà không dám. Thuận trao ống đồng cho Thuyền cầm, cởi phăng áo ném vào bãi cỏ, liếm mép:
- Thì nói đi! Nhưng cán vá "khịa" vào:
- "Bạc co" nhé Thuận? Thuận đá phóc cục gạch văng xuống mương:
- Tao chấp hết. Doi đen hỏi:
- Còn thằng Thuyền?
- Thuyền đứng ngoài chừng nào tao ngã, nó vô. Bình sút anh hùng:
- Vậy tụi bây cũng đứng ngoài. Cóc có đũa nào nhào vô.
- Đồng ý. Thuyền biết Thuận đã làm kẻ khích tướng. Và Bình sút đã trúng phải kẻ của Thuận. Coi như Thuận đã thắng Bình sút trên... lý thuyết. Thuyền thầm khen Thuận. Nó nhớ đã học ở đâu đó câu

"mạnh thì dùng lực, yếu thì dùng mưu". Thuận đã dùng mưu. Nếu không cả bọn Bình sát ủa vào, hai mà chọi tới năm làm sao chống nổi. Thuyên ngó ngoái lại sau. Nó không thấy ông Tám Trác đâu cả. Thuyên đón ông đã về. Ông Tám hiền từ quá, bị chúng phá vậy mà không nói một tiếng. Thuyên nhất định phải bắt bọn Bình sát từ rày về sau không được phá ông Tám nữa. Mái anh hùng Thuyên nổi. Nó dựng ống đồng của Thuận cạnh gốc dừa, lột ná thun ra khỏi cổ, cởi áo gói lại ném vào bãi cỏ gần bên áo của Thuận. Bốn đứa bên phe Bình sát đứng dạt qua một bên. Thuyên hỏi Thuận:

- Mày nhớ bài "Hồ nhớ rừng" không Thuận?

- Nhớ.

- Đọc xem. Thuận đọc liền: Ta sống mãi trong tình thương nỗi nhớ Thừa tung hoành hống hách những ngày xưa Nhớ cảnh sơn lâm bóng cả cây già Với tiếng giõ gào ngàn với giọng cười hét núi... Thuyên cười:

- Được lắm. Mình phải làm con hồ nhớ rừng nhé? Thuận gật đầu. Bình sát ngó bờ nhà. Cả bọn ngo ngác không hiểu Thuận với lại Thuyên đang đóng trò gì. Nhưng cán vạ bao giờ cũng nhanh miệng:

- Tụi bây... đóng kịch "Tác giảng" hả? Thuyên cười:

- Uøa.

- Kịch "Tác giảng" có đu dây không?

- Sẽ đu dây.

- Mày cho tao làm "Tác giảng" em đi.

Thuận ngó Thuyên, hai đứa ôm bụng cười. Quên mất chuyện đánh nhau. Bình sát nóng mũi quá. Nó cởi phăng áo ra, ném cho Doi đen và nhảy tới phạng vào chân Thuận. Con nhà Thuận đang ôm bụng quay mặt lại phía Thuyên cười nào biết gì. Khi Thuyên phát giác ra đòn đánh lén của Bình sát thì quá muộn. Thuyên hét lên:

- Coi chừng Thuận. Thuận chưa kịp có phản ứng gì đã lãnh nguyên một "cước" vào chân, ngã chúi mũi xuống đất, Thuyên dợm nhảy tới, nhưng Thuận đứng ngay dậy được. Nó phúi cát dính đầy mặt, nhỏ nước bọt:

- Mày hèn quá, Bình sát ạ. Vừa dứt câu Thuận bay tới, hai chân vừa co đã búng thật mạnh. Bình sát đang ti hí mắt cười vì đã phạng một cú làm Thuận ngã quay nên chẳng kịp đề phòng. Bình sát lãnh nguyên cái "búng" thần sầu của Thuận vào bụng. Thuyên cho nước bạn:

- Đẹp lắm Thuận! Phe Bình sát nhao nhao lên:

- Trả đũa đi Bình sát. Bình sát ôm bụng nhăn nhó. Nghe bờ nhà thúc giục. Nó gượng đau đứng thẳng người lên, bắt thần lao đầu vào bụng địch thủ. Thuận né không kịp, cái hút đầu của Bình sát là ngón nghề nên hai nhóc tí văng xuống nương vườn. Trận chiến lúc bấy giờ gay go lắm. Thuyên đứng án ngữ bên trên. Bọn nhóc Phú Mỹ nhao nhao như đám giặc nhỏ. Thuyên trộ:

- Không có đứa nào nhảy xuống cứu bờ hết. Phải nhớ lời hứa, không nhớ lời hứa cóc anh hùng. Nhưng

cán vá cười ruồi:

- Không giữ lời hứa, tao cũng vẫn là anh hùng rồi. Doi đen xót thương bạn:

- Uýnh nhau dưới bùn nhờ nó ... ngòm?

- Sức mấy mà ngòm được.

- Nhưng tao phải lo cho... bạn tao. Thuyền phớt tỉnh:

- Bình sứ đồ bỏ.

- Thắng Thuận cũng đồ bỏ. Từ dưới nương vườn bỗng Bình sứ kêu thét lên một tiếng thê thảm, cắt đứt sự cãi nhau của hai đứa nhóc tí trên bờ. Thuận cười hô hô nói:

- Sứt thêm một cái môi nữa rồi phải không? Bình sứ xoa miệng lia lịa. Nó chơi trò bất ngờ, đá văng một mảnh bùn

vào mặt Thuận nhưng Thuận đã đề phòng sẵn, chỉ việc hụp đầu xuống tránh, mảnh bùn bay xa.

- Húc đầu vào bụng nó đi Bình sứ.

- Húc nữa.

- Húc chết thôi. Thuyền hờm ná thun chỉ chực buông đạn nên bọn nhóc có nóng lòng cứu bồ vẫn đành thúc thủ. Thuận đã gọi lên được và vào sát bờ nương. Nó tính hễ Bình sứ húc đầu lao vào bụng thì sẽ né tránh cho cái đầu Bình sứ va vào đất cứng chơi. Bình sứ cũng như biết điều đó nên nó đứng im. Hai đứa thủ thế một hồi rồi bắt đầu đánh võ miệng. Bình sứ tuy... sứt môi nhưng cũng chửi ác liệt lắm. Thuyền đứng trên bờ đá một cục đất trúng mông Bình sứ dọa:

- Cắm chữa nhau. Cứ đánh thả ga. Mày chửi nữa ông cho một viên làm kỷ niệm à. Bình sứ im ngay.

Thuận cười:

- Mày vào vườn ông hái dừa trộm phải không?

- Cóc có hái dừa. Vườn nhà tao thiếu gì.

- Nó hái tổ ong ruồi của mày rồi, còn hỏi. Bọn nhóc phe Bình sứ cười ầm lên. Thuận nóng mũi:

- Thật không?

- Còn hỏi. Thuận cắm gan phóng vèo tới thôi một quả thôi sơn vào mặt Bình sứ. Con nhà này lãnh đủ.

Thuyền la:

- Cứ bình tĩnh đi Thuận. Sức mấy nó mà biết cái tổ ong ruồi của mày? Thuận yên bụng. Nó không đánh Bình sứ nữa mà hỏi:

- Mày là xếp bọn kia à? Bình sứ căm lắm, nó ầm ức đáp:

- Tao là xếp... rồi sao?

- Tao tưởng xếp Phú Hoà là thắng... Hậ! Nhưng cán vá bênh bạn:

- Bình sứ làm xếp không được à?

- Được chứ. Nhưng xếp Bình sứ dẫn tụi bây vô vườn người ta bẻ... trộm dừa khô. Bình sứ ức quá:

- Tao cũng có vườn, vườn tao còn... sũa hơn vườn thắng Thuận. Tao cóc có bẻ trộm dừa. Tao đi bắn

chìm. Nhuận trường nói huyt toẹt:

- Không bẻ trộm dừa. Lấy ong ruồi được không?

Thuận cũng đang thở ì ạch. Nghe Nhuận trường nó thể nhảy phóc ngay lên bờ la chối lói:

- Tụi bây lấy ổ ong ruồi của tao rồi hả? bình súc cười giòn:

- Lấy từ khuya. Thuận phóng vù lên ôm cổ Bình súc đè xuống bùn hai tội:

- Ổ ong tao nuôi mới có hai trắng mà mày nỡ cắt hả? Bình súc cũng không vừa, nó ôm lưng Thuận. Cả hai cùng lặn trên bùn. Đầu cổ tay chân hai con nhà này đều đen thui. Bọn nhóc bên trên thấy trận chiến gây go quá, nhất loạt vỗ tay hoan hô. Bình súc nghe bồ nhà hoan hô mình, nó sượng quá lên tin thần vùn vụt. Đang bị Thuận ôm cổ nó vùng được ra, nhảy phóc lên bờ. Thuận cũng nhảy theo. Thuyền... cỏ động bạn:

- Mày sửa cái môi súc của nó lại đi Thuận. Để trả thù cái tổ ong ruồi. Doi đen cười ngất:

- Tụi tao chưa... có lấy. Thuận ngây thơ:

- Chưa kịp lấy. Không có nghĩa là tụi tao bỏ qua. Nhưng cán vá có dịp bằng vàng để kéo cưa:

- Không bỏ qua nghĩa là sẽ lấy. Nhuận trường tiếp hơi:

- Chưa lấy nghĩa là không bỏ qua.

- Không bỏ qua chắc chắn sẽ lấy. Thuận không để ý đến màn kéo cưa bọn nhóc. Nó cứ lao đầu vào ăn thua đủ với Bình súc. Cứ bắt con nhà này trôi gô lại, nện cho một trận rồi... hạ hồi phân giải. Hai đứa cứ thoi, đâm cào cào, mương bùn thành bãi chiến trường bất đắc dĩ. Doi đen nóng lòng hỏi bạn:

- Kết thúc trận đầu đi Bình súc. Còn đi ăn ong ruồi nữa mày. Bình súc càng lặn xả vào ôm nghiền Thuận. Hai đứa quậy bùn non văng tứ tung Thuyền tiếp hơi cho bạn:

- Cho nó thành thằng không có miệng đi Thuận. Chớ Bình súc buồn lắm. Bình súc sợ nhất là cái môi. Nghe Thuyền mách nước cho Thuận nó hoảng quá buông Thuận ra lặn nhanh vào bờ. Thuyền buông viên đạn đi vèo đến chỗ Doi đen. Con nhà này trúng đạn nhưng bọn nhóc bồ nhà đã bừng tỉnh, bọn Bình súc đã đủ thì giờ lấp đạn vào ná thun mình rồi. Thuyền nắm tay Thuận dừng lại, nó đâm ngực:

- Tao ngu quá xá.

- Mày đã vô tình tạo cho chúng dịp bằng vàng.

- Ươa, tao quên. Tao tưởng tao đang cầm cây súng trong tay. Đạn của bọn nhóc Phú Mỹ không còn đuổi theo nữa. Thuận vọt bùn trên mặt:

- Mày quên lấy áo?

- Tao nhớ, nhưng phải chạy không nó "phơ" gãy ống điều.

- Nhục quá.

- Cóc có nhục. Anh hùng không chỉ có một đường tiến tới. Anh hùng là sửa soạn con đường lui khi thấy cần. Rồi mình sẽ hỏi tội bọn nó. Tao cầm thẳng Côn và thẳng Hậu quá. Nó để cho Bình súc kéo "quân sĩ" của nó đi phá vườn. Tao sẽ hỏi tội luôn nó. Thuận ngó quanh hỏi:

- Chắc ông Tám về rồi. Tao thương ông Tám quá.
- Sẽ "trả thù" cho ông Tám. Thuyên chớp mắt:
- Chắc ông Tám cóc muốn "trả thù" đâu. Thuận gật đầu lia lịa:
- Uøa nhi, tao quên. Ông tám hiền thấy mờ.
-

Hai đứa ngồi đợi một lúc lâu không nghe động tĩnh gì. Chứng tỏ bọn Bình sứ đã rút ra khỏi vườn dừa.

Thuyên đứng lên theo. Hai đứa trở lại chỗ cũ lấy áo. Thuận nhe răng cười:

- Minh đi tắm. Thuyên ngó Thuận nháy mắt:
- Mày giống con thằng Tây đeo lăm. Thuận ba hoa chích choè:
- Lúc nãy tao quên cho Bình sứ ăn bunn.
- Tao định kêu mày "cạo trọc" đầu nó. Nhưng cũng quên. Hai đứa đã ra tới mí rạch. Không thấy bọn Bình sứ đâu. Thuận phóng ùm xuống nước. Thuyên nhắc nhở:
- Cũng coi chừng tụi nó quay lại. Thuận vừa bơi vừa ba hoa:
- Lần này chúng chờ lại tao sẽ nhận nước Bình sứ. Thuyên cười, phóng ùm xuống nước lặn mất. Nó ghét Thuận ở chỗ đó và cũng yêu Thuận ở chỗ đó. Cái yêu và cái ghét như dòn chất ngọt cho viên kẹo. Và viên kẹo hai đứa đã ngậm để chờ nên đôi bạn chân tình.

CHƯƠNG 4

Trận bóng chia làm hai phe. Thuyên, Thuận, Bên và nhóc tì giữa gôn đại tài trên sân cỏ Yên cao su. Bên kia đó Đực cỏ, Quang, Ngôn sạo và Mầu. Cóc có ai làm trọng tài. Một ngày trước Thuận đã đi đốn hai cây dẹt trong vác về hì hục đào lỗ chôn làm hai cây trụ. Con nhà Thuyên từ hôm đựng độ với Bình sứ đã về phe với Đực cỏ, nó "ăm" chức quân sư quạt mo của Xóm Lưới nói riêng và của Phú Hòa nói chung. Thuyên căm Bình sứ đã bắn đuổi con chim cu khi con chim sắp vào bẫy của ông Tám Trác. Thuyên tan vỡ ước mơ. Nó tưởng như không bao giờ con chim ấy sẽ thông dong "gù gù" trong chiếc lồng tre đan xinh xinh của nó. Con chim đã bị bắn, đã bay và không trở lại vườn. Ngày nào Thuyên cũng trông ngóng, buổi trưa nào Thuyên cũng ngồi dõng tai lắng nghe theo cơn gió xem có tiếng chim cu nào gáy trong vườn dừa đưa về hay không. Nghe con chim nào gáy nó cũng vẫn ngỡ con chim hôm đó. Con chim mơ ước. Ngày nào ông Tám Trác cũng gác vãi con đi ngang nhà gọi Thuyên ra cho, nhưng Thuyên không thích, nó chỉ thích con chim gáy hùng dũng buổi trưa nào. Nỗi tuyệt vọng của con chim lắng xuống tâm hồn Thuyên bao nhiêu thì nỗi căm hận Bình sứ và bọn nhóc Phú Mỹ tăng lên bấy nhiêu. Thuyên nhất định quyết bằng mọi cách phải hài được tội của Bình sứ trước mặt bọn Phú Mỹ và bắt nó phải xin lỗi ông Tám, nếu có thể bắt đền nó... con chim mơ ước đó. Bọn nhóc Phú Hòa cũng đồng ý bắt Bình sứ sửa cái môi... sứ của nó lại. Thế Bình sứ trốn biệt luôn, không dám chường mặt ra Phú Hòa và a lê hấp bị bọn Bình sứ tóm cổ trói vào cây sao khô trong nghĩa địa chia ranh giới hai làng. Yên cao su đã bị trói một ngày. Bình sứ lại bắt đứng trên ổ kiến lửa cắn hai bàn chân con nhà yên sưng vù. Do đó trận đấu bóng giao hữu với tụi lớp nhất A mất đi đôi tay... cao su trong khuôn thành. Lớp nhất B có Thuyên ôm gọn 3 trái. Trăm mỗi đồ làm một sợi dây cam thù của Bình sứ căng thẳng đến tột độ. Và tối nay, khi trăng mười lăm vừa lên, trận chiến giữa Phú Hòa và Phú Mỹ bùng nổ vì khi chiều bọn nhóc Phú Mỹ đã có "người đưa lá thư tuyên chiến".-Ê thuyên bên mày "sẹc via" banh chứ? Thuyên giựt mình. Nhớ ra mình đang... đấu bóng chuyền với Đực cỏ. Và trái banh đang ở trong tay con nhà Yên. Thuyên hô: -"Sẹc via" đi Yên! Con nhà Yên mệt mỏi nói: -Tao cóc chơi nữa. Tao đang lo. Thuận đứng bên lưới cười: -Lo gì? -Lo gì?

- Lo đem nay. Thuyên dậm chân trên cát mấy cái:
- Tao cũng đang lo đây. Đực cỏ hỏi:
- Tụi bây vừa ăn tao ngon lành phải cho tao gỡ chứ.
- Cóc chơi nữa. Đực cỏ phản đối:
- Không được. Cho tao gỡ. Không ta... ừc. Thuận hỏi:
- Mày không nhớ đêm nay hay sao?
- Chưa.
- Vậy thì mình phải chuẩn bị.

- Có gì đâu mà chuẩn bị.

- Đạn. Đêm nay hết thì chết. Đực cỏ, Quang, Ngôn xạo, Mầu... đều hết hồn. Bây giờ tụi nó mới nghỉ ra chuyện này. Cả bọn bao vây lấy Yên. Yên ném trái bóng xuống đất:

- Nghỉ chơi nhé! Đực cỏ gật đầu lia lịa:

- Đồng ý. Thuyên nói:

- Bây giờ mình lên cả trên kia, tao nói chuyện. Ngôn xạo le lưỡi:

- Hách gớm.

- Tao là quân sư. Đực cỏ chớp mắt:

- Tao là sếp.

- Quân sư với sếp... ngang nhau.

- U'ôa, thì ngang nhưng tao... chỉ huy. Ngôn xạo xỏ ngọt:

- Mà chỉ huy tụi tao sẽ... gây ông điều với bọn thằng Hậu!

- Mà chê tao đấy phải không? Thuyên lườm:

- Tụi bây ồn quá. Cấm đứa nào cãi nhau. Cãi nhau tao không thèm làm quân sư nữa. Biết Thuyên ưa giận lẫy, Quang đổ nước đường:

- Phú Hoà thiếu mày là thiếu... tất cả. Ngôn xạo về hùa:

- Mày là... mặt trời biết không? Đực cỏ cãi ngay:

- Nó là mặt trời... nhỏ, còn tao mới là mặt trời lớn.

Yên cao su ngỗ đang... bắt banh trên sân cỏ:

- Hai mặt trời bị tao... bắt dính trong gôn. Thuyên phạng vào chân Yên:

- Mày nhớ cái ổ kiến lửa trong nghĩa địa và một ngày nhìn đỏi. Yên đá vào không khí:

- Tao sẽ bắt Bình sứ chữa bệnh đau mắt cho nó.

- Chữa cách nào?

- Cho kiến vàng "tè" vào mắt. Nước đá kiến vàng chu lôm sẽ làm mắt nó sáng như đèn pha xe hơi.

- Mày cũng nên sửa dùm cái môi sứt của nó. Yên cười khoái trá:

- Yên chí. Lấy... kèm kéo môi nó qua bên kia cho đồng nhé? Ngôn xạo thấy đúng là nghề của mình liền ba hoa:

- Mày biết hô hấp nhân tạo không?

- Là cái gì?

- Làm hô hấp nhân tạo để cứu người chết đuối đó. Mình làm hô hấp nhân tạo để... cứu cái môi của nó.

Cả bọn phá lên cười. Mỗi đứa lộc cộc leo lên thang lầu. Cái nền ngôi nhà lầu của Thuận cao khỏi đầu chúng. Những bức tường đồ càng làm cho không khí trong căn nhà mênh mông thêm. Và những hàng cột cháy xém tạo ra cái âm u ma quái. Tiếng cười của bọn nhóc va vào tường dội lại như có ai nói theo. Ngôn xạo biết là đang giữa buổi chiều nhưng cũng... sợ ma. Nó lắp bắp hỏi:

- Nhà mày có ma không Thuận? Thuận trộ:
- Nhiều lắm.
- Mày thấy? Tao thấy hoài mỗi đêm, con ma cụt đầu mày ạ. Nó đánh đu trên những hàng cột cháy đen thui.
- Mày không sợ sao?
- Không. Tao bắt ần nên không biết sợ. Ngôn xạo hỏi tới, cả bọn cũng nhấp nhối, chỉ có Thuyên đứng cười.
- Bắt ần là làm sao? Thuận trở tài phía:
- Này nhé. Khi đi đêm nếu mày sợ ma nhát thì lấy ngón tay cái bấm vào đốt cuối ngón đeo nhẫn và nắm bàn tay lại. Ma nó chạy dài.
- Thật hả Thuận?
- Thật chứ. Con ma ngôi nhà lâu nó sợ tao một cửa. Thuận phía chuyện veo veo, lại không cười, cả bọn phục lẫn. Và mỗi đứa đều đòi Thuận dạy cách bấm ần, đêm nay núp trong bóng tối khỏi... sợ ma. Thuyên trịnh trọng:
- Hết chuyện ma chưa. Ngôn xạo tay bắt ần theo lối Thuyên vừa chỉ, ngó Thuyên cười:
- Hết rồi. Eo ôi, bây giờ tao mong cho con ma nó hiện ra. Tao sẽ nã đạn vào ngực nó. Cóc sợ. Thuyên kêu cả bọn ngồi xuống nền gạch. Nó trịnh trọng:
- Bây giờ bàn kế hoạch để đối phó với bộ Phú Mỹ. Ngôn xạo nằm ngửa ra trên gạch bông kiểu xưa. Ní hít hà:
- Mát quá mày ạ. Buổi trưa mà được nằm ngủ ở đây thì còn gì sướng bằng. Thuyên đá vào chân Ngôn xạo:
- Ngồi dậy mày.
- Thì tui bây nói tao... nằm tao nghe. Đực cổ liếm mép:
- Bộ mày sếp hả? Ngôn xạo đành ngồi dậy, tay nó còn tiếc mấy viên gạch bông hoa hoè hoa sỏi trông đến đẹp mắt nên cứ vẽ vòng vòng theo viên gạch nào có cái hoa hình mũi cây giao, Đực cổ lên mặt sếp:
- Rồi nói đi Thuyên. Thuyên hỏi:
- Mình có mấy đứa nhí?
- Để tao đếm. Thuyên, Thuận, Ngôn xạo, Yên cao su, Bên, Quang, Mầu dừa. Bảy thằng.
- Sao lại bảy.
- Có bảy thôi.
- Còn mày bỏ cho chó nó gặm à? Đực cổ cự nự:
- Tao quên chút vậy cũng xỏ.
- Mày nặng thấy mồ, xỏ mày kéo chứ khiêng cóc nổi. Thuyên nạc bọn nhóc:

- Tụi bây im đi. Mỗi chút mỗi cãi nhau thì bọn Phú Mỹ nó làm thịt cho đó! Thuận ra oai:
- Tao là nguyên soái. Đứa nào lia lịa cái mồm, tao "soái" cho một cái bỏ ăn... kẹo bà tư.
- Ai cho mày cái chức đó? Thuyền cười ruồi:
- Tao cho thằng Thuận đáng làm nguyên soái lắm. Đực cổ về hùa:
- Ườa, tao cũng bằng lòng. Ngôn xạo hỏi: Còn tao thì làm chức gì?
- Mày làm chức... Ngôn xạo, hách ba chê. Bên bây giờ mới chịu lên tiếng:
- Mình có 8 đứa. Tụi nó đông hơn. Tao lo quá. Thuyền cười:
- Cóc lo. Tao thấy 8 đứa là lý tưởng lắm rồi. mình sẽ chơi theo lối... du kích. Đêm tối mà đánh... du kích thì khỏi nói. Sướng không tả. Thuận gật đầu:
- Tao đồng ý. Chỉ có cách đó mới tóm được bọn Phú Mỹ. Đực cổ thắc mắc:
- Du kích là... làm sao? Thuyền giải thích:
- Du kích là lấy ít đánh đông, khi thì núp khi thì ra mặt?
- Tao cóc chụi núp. Mình dư sức đánh tụi nó. Núp hèn lắm.
- Mày không chịu núp thì... mất chỗ đội nón. Đêm nay nó sẽ nã đạn như rào. Mày không chịu hèn thì nhảy ra mà hứng. Đực cổ... lo lắng:
- Ááy. Đó là cái tao đang lo. Bây giờ mày chịu đánh... du kích không? Đực cổ gật đầu:
- Chịu.
- Chịu hèn không?
- Phải hèn!
- Vậy mày mới làm sếp được. Hèn một phút rồi làm anh hùng suốt mùa hè nó mới oai. Đực cổ chớp mắt:
- Tao sẽ làm Đinh Bộ Lĩnh.
- Đinh Bộ Lĩnh bắn súng nước hả?
- Đinh Bộ Lĩnh cầm cờ bông lau. Tao khoái chôn cái đuôi trâu cho "chú" tao giựt té ngựa.
- Mày khoái cỡi rồng qua sông khi bị "chú" mày rượt không?
- Khoái ba chê. Thuyền gờm:
- Tụi bây nói chuyện lạc đường không.
- Thì nói vào đường đi. Đực cổ nghiêm trọng:
- Tao đồng ý.
- Đồng ý cái gì.
- Đồng ý đánh... du kích. Thuyền liềm mép:
- Vậy bây giờ tới chuyện đạn. Phải cấp tốc vò đạn ngay mới kịp.
- Chiều rồi phơi làm sao khô? Thuyền lạc quan:
- Cái lò sấy dừa của thằng Thuận. Mười lăm phút là xong. Bọn nhóc vỗ tay.

- Mày có kế tuyệt diệu.
- Bây giờ Ngôn xạo với Yên cao su đi móc bunn mang về chúng ta sẽ dốc toàn lực... vò đạn. Phải có ít nhất là năm trăm đạn mới thanh toán tụi Phú Mỹ được. Yên cao su và Ngôn xạo đứng lên. Ngôn xạo gật đầu:
- Tao muốn hỏi.
- Hỏi đi!
- Rồi tao với thằng Yên khi về có phải... vò đạn không?
- Vẫn phải làm như thường.
- Vậy tao... lố.
- Cóc có lỗi lời gì hết, tao phân công là làm. Từ bây giờ đũa nào còn cự nự tao có quyền "tân". Bằng mọi cách mình phải thắng Phú Mỹ và bắt cho được Bình sứ. Yên và ngôn... hết thắc mắc, chạy vụt đi. Một chút đem hai táng bunn về ném phịch xuống đất. Ngôn xạo thở dài nói:
- Đó, tha hồ mà vò. Bọn nhóc đũa ngắc bunn, đũa vò vèo vèo, viên bunn để vào lòng bày tay vò hai ba cái đã thành viên đạn tròn quay. Thuyên ngó Thuận cười:
- Mình phải nhờ vả mấy bà cô mày ạ!
- Mấy bà cô cóc biết vò đạn, chỉ biết đánh chuyen thôi.
- Nhờ mấy bà cô mang đạn xuống nhà sấy.
- Được, để tao đi kêu. Thuận chạy biến đi một lúc chạy trở lên thờ hồng hộc:
- Mấy bà cô khó quá mày ạ. Tao năng nỉ đến khô cổ.
- Rồi kết quả ra sao?
- Mấy bà đang suy nghĩ.
- Mày phải kích động lòng... yêu nước Phú Hoà của mấy bà cô mới được.
- Tao bắt Dung Hạnh làm... Trưng Trắc, con nhà trung mồm chuột là Trưng Nhị. Hai con nhỏ phòng mũi. Thuyên đánh bốp vào đùi, viên đạn đang vò... bẹp đi. Thuyên cười:
- Thế cho con Trâm làm Triệu Aâu đi, con Thảo làm Bùi Thị Xuân. Đực cổ phản đòi:
- Trưng Trắc không đánh bằng Đinh Bộ Lĩnh.
- Thì mày là Đinh Bộ Lĩnh. Ai dành mà lo. Bọn nhóc nhao nhao đòi làm... anh hùng. Thuyên phải tuyên bố:
- Tụi mình đều là... anh hùng cứu nước hết. Bọn nhóc khoái chí vỗ tay ầm lên. Thuận lại chạy đi kêu gọi mấy bà cô. Một lúc
- Dung Hạnh dẫn đầu bọn kẹp tóc, tay xách mỗi người mỗi cái sàng đi lên. Bọn nhóc càng vỗ tay dữ dội:
- Hoan hô... Trưng Trắc.
- Hoan hô... Trưng Nhị.

- Hoan hô... Triệu Âu.
- Hoan hô... Bùi Thị Xuân. Ngôn xạo hét lớn:
- Hoan hô... chúng ta. Cả bọn cười ầm. Thuyên háy mắt ngón Dung Hạnh:
- Hoà nhé. Để lo "bắt" Bình sứ. Dung Hạnh bèn cười. Thuận cũng bắt trước Thuyên:
- Mình cũng hoà luôn Trang nhé. Trang lườm:
- Hoà hôm nay thôi. Ngày mai lại tiếp tục giận!
- Eo ôi giận hoài! Bọn nhóc sắp đạn vào sàng cho mỗi bà cô đem xuống nhà sấy, thêm bọn kẹp tóc vào phụ việc, bọn húi cua hăng hái vò đạn như chớp. Một lúc sau bọn nhóc đã có ngót khoảng năm trăm viên đạn trong lò sấy. Bên lại còn khéo léo làm thêm vài chục viên đạn... lửa. Thuyên khen dối:
- Mày cừ lắm. Có thứ này mình mới... cướp tinh thần nó được. Đạn lửa của bọn nhóc là viên đạn bùn thường có gắn thêm một nhúm sơ dừa. Viên đạn được bắn lên không trung sẽ rực đỏ kéo thành một đường lửa ngang trời, Đực cổ lại đề nghị gắn thêm một mảnh chai vào đạn để bắn ghim vào gốc dừa "trộ" bọn Phú Mỹ. Thuyên không chịu. Vì Thuyên không dám tin vào tài bắn ná thun của bồ nhà Đực cổ. Rủi bắn trúng bọn Phú Mỹ chỉ có nước đi ở tù. Ngôn xạo lo lắng hỏi:
- Rủi tụi nó băng vào đầu mình thì sao?
- Phải giao hẹn chứ!
- Giao hẹn làm sao?
- Giao hẹn không được bắn... vào đầu. Chỉ cho bắn từ ngực trở xuống chân thôi. Ngôn xạo phải đổi:
- Không được. Bắn chân thôi. Bắn ngực rủi nó bể tim thì sao. Tao yêu trái tim tao lắm.
- Bắn chân rủi nó... què thì sao. Chân tao để leo cây. Đực cổ lên giọng:
- Cóc ngán. Bắn từ trên đầu xuống dưới chân. Bắn tuốt tuốt, thế mới hồi hộp. Trang đổ nước đường cho xếp Đực cổ:
- phải rồi, như thế mới anh hùng. Đực cổ khoái chí ba hoa:
- Tao sẽ khện chân thẳng Côn lấy cái ống quyền của nó làm ống xì đồng cho con nhà Thuận thổi chim. Ngôn xạo cũng không kém:
- Tao sẽ sửa cánh tay của Nhung cán vá. Tôi nghiệp nó mày ạ. Yên cao su nhớ mỗi thù bị kiến lửa cắn:
- Tao sẽ cho kiến vàng tè vào mắt Bình sứ cho mắt nó sáng như đèn pha xe hơi. Dung Hạnh lấy tay chặn ngực:
- Eo ôi, rủi con nhà Bình sứ mù thì sao?
- Mù thì cho nó đi bán... bàn chải. Hạnh lên tỉnh bao giờ chưa? Đực cổ biết Dung Hạnh căm mình ghê lắm. Tự nhiên nó muốn Bình sứ bắt nó trồi trên ổ kiến lửa để kêu gọi lòng thương của Dung Hạnh. Đực cổ gạ Yên:
- Cái ổ kiến lửa có to không mày?
- Chi vậy?

- Tao muốn cho kiến lửa cắn!

- Mà y chịu không nổi đâu.

- Nổi. Yên háy mắt cười:

- Tao biết "tịm" mày rồi. đực cổ... mắc cỡ. Nó bắn rẹt một viên đạn lên cây xoan Tây. Thuyền kêu Thuận xem đạn đã đổ chưa. Thuận dòm vào sáy gặt đầu. Bọn nhóc cào đạn ra đất. Chờ cho nguội rồi chỉ ra từng đũa. Thuyền nói:

- Đũa nào bắn tằm bậy hết đạn bị tụi nó thịt thì ráng chịu. Chỉ có bao nhiêu đó. Bên bắn thử một viên vào gốc dừa. Viên đạn va đến cốp một cái nghe đến ê răng. Bên cười:

- Đạn sáy lò chắc hơn phơi nắng. Như thế này thằng bình Sút lãnh một viên chỉ có nước... què. Cả bọn hứng chí thi nhau nhả đạn lớp cốp. Thuyền ra lệnh;

- Đũa nào bắn nữa ông... lấy đạn lại.

- Chưa. Yên trộ:

- Ở tỉnh có nhiều người mù đi bán bàn chải tội nghiệp lắm.

- Thế nếu Bình sút mù Yên có tội nghiệp không? Được Dung Hạnh kêu bằng "Yên". Yên bèn quên phức mình là Yên cao su. Nó nao nao trong lòng:

- Không thể tội nghiệp Bình sút được. Nó đã cho Yên đứng cả ngày trên ổ kiến lửa trong nghĩa địa.

- Thế Yên có bị sung chân không? Yên được dịp để nhõng nhẽo:

- Eo ôi, hai chân Yên sung vù lên, nằm mấy ngày không đi được. Thuyền ngó Thuận bụm miệng cười. Xếp Đực cổ chịu phép... quân sư. Nó đeo ná thun vào cổ buổi thi. Nguyên soái Thuận trở tài gạ gẫm bọn con gái:

- Đêm nay bắt được Bình sút công đầu phải kể tới Dung Hạnh. Dung Hạnh chớp mắt cảm động. Dung Hạnh tròn xoe mắt:

- Hạnh làm gì có tiền:

- Giấu anh hoài. Hạnh hà tiện thấy mờ. Sáng nào đi học Hạnh cũng ăn cháo với đường cát chứ không ăn quà bán ngoài chợ.

- Nhưng Hạnh nuôi heo hết trơn rồi. thuận gãi đầu:

- Thì... đập heo. Mổ bụng con heo cho nó la éc éc.

- Eo ôi, con heo nó chưa có no.

- Aên no nó sẽ bẻ bụng đấy, cho anh xin năm tì thôi. Dung Hạnh gặt đầu:

- Nhưng Hạnh không muốn đập heo.

- Anh có cách.

- Cách nào?

- Lấy kềm khiều nó ra. Anh khiều nghề lắm, cam đoan chỉ rơi ra năm đồng. Hạnh giấu heo chỗ nào?

- Trong tủ áo của mẹ. Ngăn dưới cùng? Thuận giả vờ:

- Có dễ kiếm không?
- Dễ ợt.
- Anh đi lấy nhé!
- Ươa. Nhưng nhớ khều năm đồng thôi nhé. Thuận đưa tay lên trời thề:
- Anh hứa. Anh thề, anh lấy thêm một đồng nào sẽ bị Bình sút cho kiến vàng tè vào mắt mù luôn để đi bán bàn chải. Cả bọn ôm bụng cười. Ngón xạo nó nhỏ Thuận.
- Mày nhón thêm năm tì nhé?
- Nó biết.
- Cóc biết. Yên chí đi. Cứ nhón thêm năm tì. Thuận gật đầu lia lịa. Nó chạy vụt vào nhà. Chỉ một thoáng sau chạy trở ra đưa năm đồng bạc "kèn ra trước mặt" Dung Hạnh làm bằng:
- Thấy chưa, anh lấy có năm tì? Dung Hạnh tưởng thật, gật đầu. Thuận đề nghị:
- Bây giờ mình góp mỗi đứa năm tì nhờ quý vị anh thư mua đường về... nấu chè, khi nào thắng bọn Phú Mỹ mình ăn mừng. Yên háy mắt:
- Làm việc khai quân ấy hả?
- Ca khúc khải hoàn ấy phải không?
- Hoan hô ý kiến tuyệt diệu của... nguyên soái.
- Thuận muôn năm. Đực cổ hét to hơn hét:
- Dung Hạnh muôn năm. Yên kê:
- Mày nịnh con gái. Ngón xạo nhảy vô vòng chiến:
- Con trai mà nịnh con gái, lớn lên nịnh mãi người ta, bán luôn cả nhà mua hoa cho chị. Đực cổ tối tăm mặt mũi. Nó vờ:
- Tao cóc có bán nhà, cóc có mua hoa.
- Thì xuy ra đây năm tì, mau! Đực cổ ngó Dung Hạnh cười cầu tài:
- Hạnh cho mượn năm tì. Dung Hạnh vốn không ưa Đực cổ, nhưng lúc này nghe Đực cổ hét to "Hạnh... muôn năm" bao nhiêu oán thù đều đột nhiên lắng xuống. Kề nghe bọn nhóc thi nhau chộ Đực cổ, Dung Hạnh bèn tội nghiệp. Dung Hạnh gật đầu liền:
- Rồi sẽ có năm tì. Yên phản đối:
- Hạnh cho nó mượn tiền nó không có trả đâu.
- Không cần trả. Đực cổ mắt sáng rỡ. Yên xuống giọng:
- Hạnh dễ thương ghê, cho Yên mượn năm tì nghe. Và Hạnh lại gật đầu, em nhà Trang mồm chuột cũng không kém. Nó hỏi Thuyên:
- Thuyên có tiền không? Thuyên gãi đầu:
- Trang cho mượn. Thuyên khoái chí gạ:
- Cho Bền mượn luôn nhé? Trang gật đầu, con nhà Trinh cũng không chịu thua chị Trưng Nhị mờ. Trinh

chớp mắt hỏi:

- Mầu có tiền không?

- Không.

- Trinh cho mượn. Thế là bọn nhóc tự nhiên được bọn con gái cho mượn tiền... không trả còn gì sướng bằng. Thuyên nôn nao cả lòng. Nó thấy phấn khởi đủ mọi thứ. Và hôm nay con nhà Thuyên yêu đời.

Thuyên ngó Dung Hạnh gạ:

- Hạnh thích bài "cây bàng cuối thu" không?

- Thích.

- Để đẹp xong... giặc Bình sứ Thuyên chép cho Hạnh nhé? Và Hạnh chớp mắt, con nhỏ mỗi khi cảm động đều chớp mắt và Thuyên tự nhiên thấy đôi mắt ấy xinh như hai hột nhãn. Nếu ước gì bây giờ Hạnh... khóc nhỉ. Hạnh khóc hai hột nhãn đen nhánh kia sẽ long lanh. Thuyên chép miệng:

- Hạnh thích nhãn vòng ông Ngự không nhỉ? Hạnh sáng mắt lên hít hà:

- Eo ôi, nhãn vòng ông Ngự nhất. Cơm dày, ngọt như đường phèn.

- Thuyên từng ăn cấp nhãn vòng ông Ngự: Hạnh tròn xoe mắt:

- Thuyên gan vậy? Đường lên vòng ông Ngự âm u ghê rợn người ta nói con đường ấy đi lúc 12 giờ trưa có ma đấy!

- Nhưng Thuyên có đi lúc 12 giờ trưa đâu. Thuyên đi lúc trời tối.

- Eo ôi, tối lại càng có ma nhiều nữa.

- Thuyên không ngán ma. Thuyên chỉ ngán ông Ngự thôi. Hạnh gật đầu:

- Uà, Thuyên ăn cấp nhãn mà bị ông Ngự bắt được thì khổ. Thuyên "chép" trong bụng câu nói vừa rồi của Hạnh, câu nói đáng cho nó mạo hiểm vào vườn ông Ngự bẻ nhãn mang về mà cóc sợ gì hết cả.

Thuyên hỏi:

- Tối nay Hạnh đừng đi ngủ sớm nhé?

- Trời có trăng khó ngủ lắm. Hạnh với Trang, Trinh, Trâm, Thảo sẽ lên đồng chơi đi trốn tìm.

- Thuyên sẽ bắt Bình sứ và sẽ có nhãn vòng ông Ngự cho Hạnh, thích không?

- Thích nhưng nếu Thuyên bị ông Ngự bắt trói thì sao?

- Sẽ có Thuận mở dây. Thuận hỏi mấy bà cô:

- Mau đi lên bà Tư mua đường đi! Trang hỏi:

- Rồi nấu chè... bằng gì?

- Bằng... dừa nước. Thuyên hít hà:

- Chè dừa nước ngon ba chê. Trâm lo xa:

- Nhưng ai đi bẻ?

- Mầu. Thuyên quay sang Mầu:

- Mầu đi bẻ dừa nước, nhanh lên! Trời sắp tối rồi. Mầu gãi đầu:

- Đứa nào đi với tao, xuống vườn giờ này tao sợ ma.

- Bên đi với Mầu nhé!

Bên rút soạt lưỡi liềm:

- Ủa, cái này cắt dừa ngọt sớt. Hai nhóc tì này chạy băng vào vườn. Dung Hạnh hướng dẫn các vị anh thư lên trên bà Tư mua đường. Thuyên nói:

- Bây giờ đứa nào về nhà đứa nấy lo sửa soạn. Mặc quần sọt để túi nó bụi mà đựng đạn, mặc áo sậm cho bọn kia không thấy. Đứa nào mặc áo trắng ông... bắt ở trần. Đực cổ hỏi:

- Rồi chừng nào gặp lại?

- Khi mặt trời lặn:

- Tới đây hả?

- Ủa, tới đây. Bọn Xóm Lưới kéo đi mất. Thuyên dặn Thuận:

- Khi hai đứa kia về mà mày phụ chẻ dừa ra nhé. Rồi ra lệnh cho mấy bà cô... đốt lửa. Tao về rồi chạy sang ngay. Thuận gật đầu. Thuyên chạy một mạch lên ngôi nhà làm, phóng qua rào nhà mình. Buổi chiều đang dập tắt những sợi nắng cuối cùng còn kéo ngang qua bức tường, tiếng gió lùa vào vườn cây rì rào, còn một mình Thuận ở lại bên cạnh lò sấy. Nó cảm thấy có một nỗi buồn lạ kỳ, khi những đứa bạn thân đi mất hết, thuận hát nghêu ngao một bản nhạc mà bọn mục đồng thường hát. Nó thấy thương mến buổi chiều, thương mến từ hòn đất, cái cây, chiếc lá. Để xua tan nỗi buồn, thuận vò đạn vào ống đồn thổi phù phù vào bức tường xám ngoát. Nó cố ý thổi theo vệt nắng và khi vệt nắng tắt mất, thuận thấy những viên đạn ướt của nó thành một hàng dài giống như cái thang cây bắt lên hồ chứa nước.

CHƯƠNG 5

Đêm rằm, trăng sáng vàng vạc. Những con đường dẫn qua vườn cây bay qua những xóm nhà như thể có giăng đèn. Bóng trăng đổ trên bóng lá. Cùng chụm xuống mặt đường, gió nhẹ làm cái bóng lao xao. Hai bên đường, những cái mương nước lớn đầy ánh trăng hiện rõ mồn một. Bọn nhóc Phú Hoà dưới sự mách nước của quân sư Thuyên và xếp Đực cổ chỉ huy đang trên đường đi... vào lãnh thổ địch thù. Nhóc tì nào cũng ná thun cầm ở tay, đạn bìn căng đầy hai túi quần sọt, mắt sáng rực và hồn nôn nao những chuẩn bị sắp tới. Tám vị "Kinh Kha" âm thầm đi dưới ánh trăng bóng lá đổ xuống làm chập choạng những bước chân. Con đường cát búng giải ánh trăng vàng ánh lên giữa hai bờ cỏ xanh đen thẳng tắp. Tới hàng sông đông ngăn ngã ba đường, Thuyên ghé tai nói với Đực cổ:

- Chi "quân" ra làm hai cánh mày ạ. Nhưng trước nhất là phải... dò thám? Đực cổ đưa một cánh tay lên trời,. Bọn nhóc hiểu ý dừng lại. Đực cổ hỏi nhỏ:

- Đứa nào muốn xung phong vào... đất địch để dò thám?

- Tao. Bên nhảy ra Thuyên gật đầu:

- Mày là nhất rồi!

- Tao cắt cỏ cho bò ăn mỗi ngày nên tao biết rành... địa thế lắm.

- Mày đầy đủ hết chưa?

- Rồi.

- Có mấy trái "hoả pháo"?

- Năm trái.

- Đi thật nhanh và trở về thật nhanh. Có gì cứ bắn hoả pháo hiệu. Còn êm thấm cả thì thối chúng tao chờ ở đây. Bên đưa tay kéo cái kết đội trên đầu cho sụp xuống mí mắt chấy băng vào ruộng mía mất hút. Thuyên chia bọn nhóc ra làm hai và ngồi khuất trong bóng cây hai bên đường. Toán thứ nhất có Đực cổ chỉ huy gồm Đực cổ, Quang, Ngôn xạo, Mầu dừa. Toán thứ hai Thuận chỉ huy có Thuận, Thuyên, Yên cao su và Bên sẽ về sát nhập. Thuyên nói nhỏ vào tai Thuận:

- Nguyên soái cố gắng tóm hết bọn Phú Mỹ nhé. Đừng để bên Đực cổ tụi nó tóm, chỉ cho nó tóm mấy đứa các ké thôi, như Nhung cán vá chẳng hạn. Thuận mím môi:

- Bên mình cừ hơn bên Đực cổ nhiều. Mày yên chí, tao sẽ tóm hết bọn phú mỹ không cho nhóc nào chạy thoát đi. Yên cao su hậm hực:

- Mày để thằng Bình sút cho tao nhé! Thuyên chạy qua chỗ Đực cổ núp nó ghé tai cón nhà này:

- Mày tiến trước hay đi... Hậu?

- Tao đi trước.

- Cẩn thận nhé, thằng Hậu vờی Thằng Công không vừa đâu. Bên chúng nó lại động. Nhớ dấu hiệu của bồ nhà là tiếng chim cú. Thuyên dặn Quang:

- Mày cố nhé! Quang hiểu ý Thuận muốn mình "coi chừng" Đực cỏ. Nó nheo mắt:
- Tao sẽ cố. Nhưng tao khoái ở bên mày hơn.
- Biết rồi. nhưng phải chia sót lực lượng chứ. Mày ở bên tao thằng Đực cỏ chỉ có nước làm miếng mỡ cho thằng Hậu. Ngón xạo lồi trong bụng ra mấy miếng bánh phồng. Nó đưa cho Thuyền:
- Gói kẹo bà Tư mày nhé? Thuyền gật gù:
- Mày sành lắm, tao cũng khoái món này lắm. Nhất lại ăn dưới trăng nữa mới tuyệt cú mèo! Thuyền trở ra chia cho bồ nhà. Tụi nhóc gói bánh phồng với kẹo bà Tư nhai nhóp nhép chờ giờ... lâm trận.
- Thuyền hỏi nhỏ Thuận:
- Mày nhớ bài "Trăng lên" của Thạch Lam không?
- Nhớ lơ mơ. Mày đọc tao nghe. Thuyền chớp mắt đọc:
- "Ngày chưa tắt hẳn, trăng đã lên rồi. mặt trăng tròn, to và đỏ từ từ lên ở chân trời sau rặng tre đen của làng xa. Mấy sợi dây còn vắt ngang qua. Mỗi lúc một mảnh dần rồi đứt hẳn. Trên quảng đồng rộng cơn gió nhẹ hiu hiu đưa lại, thoang thoang những hương thơm ngát... Thuận hỏi:
- Hết rồi hả?
- Còn. Nhưng đoạn đó là đoạn hay nhất.
- Đọc nữa đi mày. Đêm nay có trăng đọc bài "Trăng lên" thì còn gì bằng. Thuyền bồng "suyt". Nó chỉ tay về phía trước nói:
- Tụi mày nhìn xem. Thuận quang sát một lúc nói:
- Hai đứa bọn Phú Mỹ. Thuyền cười:
- Chúng đi dò thám mình đây. Qua cho Đực cỏ hay đi. Yên chưa kịp băng qua. Từ phía bên kia Quang đã ném sang một hòn đất và đưa một ngón tay lên miệng. Thuyền gật đầu cười:
- Nó chưa tới gần. Phải chờ lệnh tao trước khi hành động gì. Bọn nhóc nín hơi chờ đợi. Thuyền chề tài Hậu:
- Thằng Hậu ngu quá. Cho dò thám mà cứ đi nghênh nghênh ngoài lộ cái.
- Hai đứa lại đi tỉnh bơ, cóc có khum người xuống. Từ phía trước, hai nhóc dò thám của Phú Mỹ đi dần tới. Chắc chúng nghĩ trên con đường chúng đi chỉ có bóng trăng, bóng lá cây cỏ thôi nên mặt tỉnh nói chuyện và ca hát ồm ồm. Thuyền cười thầm trong bụng. Nó quyết tóm hai nhóc. Đây... tra tấn. Hai nhóc đi gần tới Thuyền đã nhận ra là Nhung cán vá và Nhuận trường. Nhung cán vá ca um:
- "Ánh trăng trắng ngà có cây đa to, có thằng cùi già ôm một mối mơ". Nhuận trường ba hoa:
- Thằng Hậu dặn phải đi tránh đường lớn, không thì sẽ bị thằng thuyền nó tóm. Sức mấy, mình đi đường lớn mới anh hùng. Nhung cán vá phụ họa:
- Đi mấy ngõ kia sợ ma thấy mò. Thằng Thuyền giờ này chắc lo trốn rồi mày ạ.
- Tại sao lại phải trốn?
- Nó sợ thằng Hậu một cửa.

- Nó sợ mình không? Nhưng cán vá cười đều:

- Sợ phát rét. Mặc tình cho hai chú nhóc tí Phù Mỹ ba hoa con chia vôi, Thuyền ra hiệu cho bồ nhà im phăng phắc. Đợi cho hai nhóc tí "kính kha" qua khỏi con sông... Dịch Thuyền kêu Yên, con nhà này hiểu ý phóng ra, bên kia Quang cũng bay vèo một cái. Đưa tới trước mặt Nhuận trường, đưa tới phía sau Nhung cán vá. Hai cái ná thun căng dây chờ buông. Yên sao su dí dí ná thun vào lưng Nhung cán vá Nói:

- Mời "người dò thám" vào cho xếp Phú Hoà nói chuyện. Phía trước, Quang cũng lột ná thun của Nhuận trường. Thế là hai nhóc dò thám của Phù Mỹ bị bắt ngon ơ. Nhuận trường và Nhung cán vá được "mời" vào bóng cây. Thuyền đứng dựa lưng vào gốc sào đông lên giọng:

- Đứa nào là cán vá? Yên cao su khện vào chân Nhung:

- Thằng này. Cái thằng dò thám ba hoa con chi vôi. Đực cỏ gặp "cổ nhân". Nó móc túi quần Nhung lấy hết đạn. Nhung ngán Đực cỏ một cửa từ hôm đựng độ trên bãi cát nên thấy mặt Đực cỏ, Nhung ... hết ba hoa ngay.

Quang tìm dây trôn Nhung cán vá và Nhuận trường lại. Đực cỏ hỏi:

- Tao "ghéch" nó Thuyền nhé? Nhung cán vá la chói lói:

- Tụi bây không có quyền "ghéch" tù binh. Đực cỏ liếm mép:

- Tao "ghéch" rồi ai cấm ta? Và Đực cỏ xom tới. Thuyền ngăn:

- Để tao hỏi nó. Nhuận trường nhìn bóng trắng treo trên ngọn sào đông. Tự nhiên nó muốn làm anh hùng, mặc dù anh hùng lúc này sẽ bị mềm như cây chuối. Nhuận hét:

- Cóc có nói. Chút nữa sắp tao sẽ cứu. Thuận hỏi:

- Chùng nào?

- Chút nữa.

- Chút nữa tao sẽ vào Phù Mỹ như vào chỗ không người. Tao bắt hết. Cho tụi mày đi tàu ngầm, ăn bánh bao giò cháo quẩy. Thích không? Nhung cán vá ngỡ mình là Kính Kha mài kiếm dưới trăng.

- Tao đã qua sông Dịch. Tao ngán gì tụi bây. Thuyền tỉnh bơ:

- Đừng có giỡn mày. Thằng Hậu "đóng đô" ở đâu?

- Cóc nói!

- Cóc nói thì cóc phải chết. Đực cỏ nó bắt cóc ba chề mày ạ. Đực cỏ nắm cánh tay cán vá của Nhung cười:

- Tao sửa nó lại nhé? Đực cỏ bẻ nhẹ một cái. Nhung nhăn nhó:

- Tao không cần mày sửa. Và Đực cỏ bẻ thêm cái nữa. Nhung cán vá gập người xuống. Thuyền nâng Nhung dậy... an ủi:

- Coi vậy chứ không... đau mày nhỉ? Nhung cán vá ức không chịu được. Bên kia Quang cũng "hành hạ" Nhuận trường tương tự. Đực cỏ hậm hực:

- Bắt nó phải nói, tao có cách. Thuyền cười:

- Cứ để nó ở đây... ma sẽ bắt nó nói. Ôu hàng sều đông này có ma không Thuận? Thuận lè lưỡi:

- Ma ba chê. Mà không thấy mấy cái bình vôi, hũ cái bắc thảo nôi bể vô khói đó sao? Ma nó ở trong đó! Thuyền nheo mắt:

- Tao còn nghe nói có con ma gì mà mỗi đêm trăng sáng nó đánh đu trên ngọn sều đông như Tác giảng đu dây đó. Vì đây là màn "phịa" để cướp tinh thần Nhung cán vá nên Thuận hơi ngó ngẩn vì Thuyền không "soạn bài" trước. Thuận không biết gọi con ma gì. Nó gãi đầu:

- Con đó hả? Tao... cũng quên rồi. Ngôn xạo tro tài:

- Con ma đu dây nên có tên là con ma đu dây. Mà nó đu hay ba chê mà ẹ. Nó đu vèo vèo vèo vèo. Tác giảng chạy dài.

- Mà thấy?

- Tao thấy hoài. Mà nó còn hát nữa cơ!

- Hát bài gì? Ngôn xạo thấy Thuyền "ăn dơ" quá, nó cười tít mắt:

- Hát bài "gạo trắng thanh" mà ẹ.

- Mà nhớ không? Ngôn gật đầu:

- Nhớ nằm lòng.

- Mà nhớ hát lại nghe. Ngôn xạo ca liền:

- "Ai đang đi trên cầu bông, té xuống sông ướt kí quần ni lông. Vô đây hia, dù trời khuya "tui" vẫn không cho anh "dia"...". Bọn nhóc ôm bụng cười. Thuyền hỏi:

- Con ma này là con ma gì mà gọi anh bằng "hia"?

- Con ma người miền mà ẹ.

- Chắc đen lắm hả?

- Đen thui như cột nhà cháy. Nhưng khi nó cười thì hàm răng trắng như ngà. Nó còn nói đủ thứ hết. Nó nói hai sếp này nhè "Thịt lúi" này nhè. Mà biết gì không?

- Làm sao tao biết.

- Hai sếp là đặc biệt còn thịt lúi là tính tiền đó. Nhung cán nghe mồ hôi mình vã ra. Ngôn xạo và Thuyền "ăn dơ" quá, nhất là cái màn nói tiếng miền. No tin ngay con ma đu dây trên ngọn sều đông. Nhuận trường khều Nhung cán vá:

- Thấy hả mà? Nhung cán vá làm thỉnh ngó dáo dác lên ngọn sều đông. Tim nó đánh thỉnh thỉnh. Nhuận trường dòm mấy cái bình vôi trắng hếu tường ngay đến những cái sợ người. Nó ớn lạnh xương sống. Thuyền xem mò Nhung cán vá đã thắm, nó cười nói:

- Bây giờ không cần hỏi nữa mình đi. Cả bọn hiểu ý kéo đi. Nhung cán vá sợ quá run lập cập. Nó nói không thành tiếng:

- Mở tao ra t...a...o n...ó...I. Thuyền quay lại:

- Nói đi tao mở. Nhưng đưa mắt ngó Nhuận trường, xong chép miệng:

- Thằng Côn và thằng Hậu đóng quân ở trường học, thằng Bình sút ở nghĩa địa.

- Tụi bây có bao nhiêu?

- Đông lắm không kể hết. Thuyền cười ruồi: Thiệt không mày? Nhuận trường đưa tay lên trời thề.

Thuyền vội ngăn:

- Khởi phải thề. Một chút nữa sẽ biết mày nói thật hay nói dối. Nhưng cán vá cự nự:

- Rồi mày thả tao chứ? Mày vừa hứa đó? Quên sao?

- Tao không quên. Nhưng phải đợi một chút nữa để tao "phối kiểm" lại tin tức! Vừa lúc Bên từ trong ruộng mía chạy băng về. Bên vừa thở vừa nói:

- Chúng nó đông lắm mày ạ. Đông như kiến.

- Rồi sao?

- Tao bò vào...

- Kể vắn tắt thôi, ai không biết mày bò vào. Mày đi ngang nhiên cho Bình sút nó khẹn chỗ đội nón mày à.

- Tao mệt quá!

- Thì kể từ từ. Tao chỉ cần biết hai điều thôi. Thằng Hậu ở đâu, thằng Bình sút ở đâu?

- Thằng Hậu với thằng Côn đóng quân ở trường học. Bình sút ở nghĩa địa. Tao núp bị bắn mày ạ.

Thuyền khen:

- Mày khá lắm, công đầu phải kể tên mày. Bên sưng phòng mũi:

- Mày gấn... huy chương cho tao nhé.

- Đồng ý, tao sẽ gấn cho mày một cục huy chương vàng khè. Thuyền kêu bọn nhóc lại nói:

- Đúng như Nhung cán vá vừa khai. Mình cứ y theo đó mà tiến vào Đục cổ sẽ tấn công vào trường học, Bên sẽ liên lạc giữa hai... cánh quân. Đồng ý?

- Không đồng ý cũng không được. Cả bọn kếp đi, thuyền vỗ vai Nhung cán vá:

- Chịu khó ngồi chờ tụi tao mang tin thắng trận về rồi thả ra nghe. Nhung cán vá la chối lỏi:

- Mày thất hứa. Mày không anh hùng. Thuyền nheo mắt:

- Tao không muốn là anh hùng. Tao chỉ muốn tóm hết bọn Phú Mỹ thôi. Nhuận trường rung lập cập:

- Tụi bây đi hết để tao ở đây chơi với ma à?

- Chơi với con ma đu dây vui ghê lắm. Nhung bỗng la cứu bồ vang dội. Thuyền hét:

- Nín mày, muốn ăn bánh phòng gói kẹo bà Tư không? Nhung ngớ ngẩn:

- Lá kí gì? Thuyền moi trong bụng mấy cái bánh phòng gói với kẹp bà Tư bắt Nhung hả miệng thật to trảm vào. Nhung giãy giụa kêu ú ớ như người ngủ mê. Nhuận trường hét hồn xua tay:

- Tao không la đâu. Tao không khoái ăn kẹo bà Tư kiểu này.

- Không phải cũng phải ăn. Và thuyền đề nghị Nhuận cho ăn kẹo bà Tư. Hai nhóc tì dò thám của Phú

Mỹ ngồi im như hai cây thịt, không nói được một tiếng trong thật thảm thương. Thuyên khều Thuận, cả hai đưa tay chào:

- Ngồi chơi... xơi kẹo nhá. Hẹn chút nữa sẽ gặp lại. Thuyên và Thuận cười khúc khích phóng vào teo bọn nhóc. Hai cái bóng nhỏ thoắt chạy thoắt trên con đường cát búng sáng vàng vạc ánh trăng. Một lúc mất hút trong hàng cây đen vun vút ngọn lên trời. Thuyên và Thuận chạy gần tới nghĩa địa phận ranh thì bắt gặp bờ nhà. Bọn nhóc bắt đầu đi lom khom lẫn vào những bụi cây rậm để tránh khỏi cặp mắt quan sát của Phú Mỹ. Thuyên nhìn bao quát một lượt phía trước mặt. Con đường chính chạy vắt ngang qua xóm nhà từ làng trên xuống. Bên kia là nghĩa địa, chệch ngã ba đường là trường học. Bên tay phải của Thuyên, phía sau phía sau vườn bắp mới trổ cò là những tiệm tập hoá. Trăng rọi ánh xuống những mái nhà khuất xa trong bóng cây, đẹp mơ hồ như một đêm thu trong truyện cổ tích. Thuyên hít hà luôn miệng. Thuận thúc cánh chỏ vào hông Thuyên:

- Mày thưởng trăng hả?

- Trăng đẹp quá mày ạ. Mình phải đánh nhau gấp để bắt bọn Phú Mỹ rồi còn thưởng trăng chứ. Thuận lăm ná thun trong tay, con nhà này chỉ có một nghề duy nhất là thổi ống xì đồng. Nhưng đánh nhau đêm nay thì ống xì đồng vô dụng. Thế nhưng Thuận bắt buộc phải "ấm" súng... ná thun, chả biết rồi nguyên soái thì thối ra sao. Thuyên cắc cớ:

- Mày bắn giùm dưới chân của nó nhé. Bắn khơi khơi tao sợ đạn đi... lạc trúng đầu nó thì chỉ có nước ở... tì. Thuận nóng mũi:

- Tao bắn ná thun cũng... không ẹ lắm. Thuyên quan sát một hồi nữa, vẫn im lìm. Nghĩa là vắng hoe, toàn mồ mả, cây cỏ. Tiếng côn trùng vắng trong đêm nghe đế não lòng. Thuyên hỏi:

- Sao im lìm thế. Ma... bắt tụi nó hết rồi sao?

- Tụi nó đâu có đại gì khơi khơi cho mình thấy. Trăng sáng như thế này.

- Ủa chỉ có cách ném đất để "dò". Thuyên lộm một cục đất to ném vào nghĩa địa. Liền đó, một cái đầu nhô lên sau cái mả đá. Thuyên hỏi:

- Thằng nào vậy? Thuận liếm mép:

- Tao nhìn không rõ. Thuyên tiếp tục ném đất và những cái đầu cứ tiếp tục nhô lên. Thuyên đếm có gần hai chục mạng.

- Tụi nó đông quá mày ạ. Thuyên trầm ngâm.

- Đông thì đông. Mình ít nhưng toàn "quân" tinh nhuệ.

- Tao thấy nên đổi chiến thuật.

- Tao cũng đang nghĩ đây. Thuyên đánh bép vào đùi:

- Mình giở ngón đòn "giưng đông kích tây" mày ạ.

- Nghĩa là giả vờ đánh bên này rồi trở rồi trở qua phạng thực lực bên kia. Thuyên sáng mắt:

- Mày đúng là... nguyên soái. Thuyên ngoắc Đực cổ tới nói vào tai:

- Bây giờ không chia làm hai nữa mà nhập làm một kéo lại giả vờ đánh tội thẳng Hậu ở trường tiểu học nhưng mình sẽ rút êm qua làm gỏi bọn Bình sát bên nghĩa địa.

- Đánh bên nào cũng thế thôi.

- Mày ngu thấy mò. Bình sát "yếu" hơn thẳng Hậu nhiều. Mình sẽ sử dụng tối đa... hoả lực, nghĩa là cứ tha hồ mà nổ đạn bừa cho tội nó khiếp kêu Bình sát qua tiếp viện. Như vậy lực lượng Bình sát yếu đi và mình sẽ làm gỏi Bình sát mà chiếm lấy nghĩa địa. Rồi tấn công thẳng Hậu sau, chắc ăn như bấp.

Đực cổ hiểu ra, bèn cười:

- Mày cừ lắm Thuyên. "Bú dua" một phát. Hai nhóc tí bắt tay nhau thật cảm động. Đực cổ khoát tay. Bọn nhóc chạy men theo cây cỏ lần tới trường học, con nhà nào cũng ná thun lăm lăm nơi tay chỉ chực nổ đạn.

Bọn nhóc chạy phía sau dãy nhà đối diện với trường học. Hết căn nhà cuối là vườn dừa có mấy cái mương thật sâu, bọn nhóc nhào xuống. Thuyên ghé tai Thuận:

- Phần mày ở tiệm hút tóc chú hai Lầu, từ đó bắn qua. Thuận gật đầu khoát tay cùng với Yên cao su bà Bên phóng vèo lên bờ chạy chũi mũi rới tiệm hút tóc núp trong bóng cây. Thuyên lại quay sang Đực cổ:

- Phần mày ở cổng. Bắn thật lực nhưng... cũng vừa thôi. Hết đạn thì ngỏm với bọn nó đó.

- Bắn đạn lửa chứ?

- Đạn lửa dành cho Bình sát. Mình rút ngay mà.

- Mày theo tao.

- Ừ. Thuyên cùng với bọn Đực cổ kéo qua cổng trường. Sân trường đầy lá chết, ánh trăng dọi xuống, lướt theo viền cỏ. Là chết và cỏ như nhuộm một màu vàng hanh. Gió thổi lửa lên ngọn cây, tiếng cành khô rơi làm tim bọn nhóc muốn đứng. Đực cổ vuốt trán:

- Hồi hộp quá cỡ. Quang bỗng thúc vào hông Thuyên:

- Thằng Phước lẽ kia mày. Thuyên gật đầu:

- Tao thấy rồi. nó đang gác.

- Lại một thằng nữa. Nó đang đứng ở cửa lớp ba. Đực cổ liếm mép:

- Thằng Hậu dám chiếm lớp tao làm... bộ tư lệnh. Tao sẽ "ghếch" nó một trận. Thuyên cười:

- Muốn "ghếch" thằng Hậu mày phải ghếch trước tiên hai thằng nhóc đứng gác. Đứa ná xung phong?

- Tao. Mày dừa hăng hái giơ tay. Thuyên gật đầu:

- Tội nó hai đứa thì mình cũng hai đứa.

- Vậy tao nữa. Thuyên cười:

- Bắt sống nó nghe Quang. Quang gật đầu. Hai nhóc tí này phóng đi. Quang lãnh phần Phước lẽ, Mày dừa quyết "ghếch" đứa kia. Quang chạy lom khom núp vào những góc cây xoan Tây để lẩn lới. Phước lẽ tay lờm sẵn ná thun đi qua đi lại... ngấm trăng Quang đã len tới phía sau lưng và bất ngờ nhảy tới

bịt miệng Phước lẻ. Con nhà này ú ớ, giãy giụa thật dữ dội. Một tay Quang bịt miệng, tay kia tước "khí giới" Phước lẻ trở:

- Tội tao đã bao vây hết rồi. Mà mà la sẽ được "kẹo ăn" ngay. Thằng Thuyền bắn cừ lắm mà ạ. Phước lẻ nghe Quang trở điệp hồn nên đứng im. Đằng kia Mầu dừa cũng đang lừa thế bắt địch thủ, nhưng Mầu vụng quá, quên cái bóng của mình in đất. Trăng sáng thấy rõ mồm một, khi Mầu dừa vừa nhào ra khỏi chỗ nấp bị nhóc tì "kia" ngay một viên. Mầu dừa hét hồn thụt đầu trở vào viện đạn đi "cốp" một tiếng vào thân cây. Mầu dừa mặt tái mét. Nhóc tì Phú Mỹ bèn báo động. Quang buông vội Phước lẻ phóng chạy thục mạng. Mầu dừa cũng không chậm chân, nó chạy phía sau Quang. Lúc này trong trường học bắn ra như mưa bắc. Thuyền ra lệnh đáp lễ. Đạn của Phú Hoà lập tức lia trở vào trường học. Vì Thuyền đã chia quân ra làm hai cánh, tụi nhóc lại khôn khéo bắn rải khắp mọi nơi nên Hậu tướng đâu mình bị bao vây thật sự. Lại thêm Phước lẻ vừa bị bắt hụt chứng tỏ Phú Hoà đã vào tới nơi rồi. Côn lo lắng hỏi: -Kêu Bình sứt qua tiếp viện nhé? Hậu liếm mép: -Chờ chút. Bên ngoài Thuyền ra lệnh bắn xả láng. Bên tiệm hút tóc Thuận đã lắp đạn lửa vào ná thun chờ lênh. Thuyền biết Hậu chưa nể lắm nên khoát tay cho Thuận. Yên cao su bèn bật diêm châm đạn lửa. Thuận bắn vào trái đạn và trường học. Trái đạn loé một đường lửa vút đi. Bọn Phú Mỹ nhao nhao bên trong. Thuyền đặc ý: -Bắn đạn lửa xen kẽ và hô xung phong cướp tinh thần. Bọn nhóc vừa bắn đạn lửa vừa hô xung phong vang dội. Bọn nhóc Phú Mỹ thấy đạn lửa xé trời và nghe tiếng hô xung phong vang dội thì kiếp quá, hàng ngũ coi mòi rối loạn. Hậu liếm mép: -Gọi bình sứt qua tiếp viện. Phước lẻ "mở đường máu" phóng vụt đi. Thuyền khoái chí vì thấy Hậu đã trúng kế của mình, nó ra không có bắn đuổi Phước lẻ để con nhà này tự do chạy đi kêu Bình sứt. Một thoáng có toán quân cứu viện chạy sang. Thuyền bèn cho lệnh bỏ nhà mình rút êm qua nghĩa địa. Bình sứt "trấn giữ" nghĩa địa mà hồn thì gởi ở... trường học. Từ lúc nghe Hậu kêu cứu bỏ nó đã mất hết tinh thần chiến đấu. Bây giờ hơn mười đứa đã kếp qua trường học. Bình sứt cảm thấy mình quá "yếu", nó lo sợ cuống cuống chỉ chực để chạy hết qua trường học. Thuyền đã cho bỏ nhà bao vây nghĩa địa là tám đứa là tám ngã tấn công. Đạn lửa bắn vi vút trên không, tiếng chim cú rúc từng chập. Đạn bùn và lớp cốp trên những ngôi mộ đá. Tiếng hô xung phong vang dậy của bọn Phú Hoà làm Bình sứt hồn phi phách tán. Nó vừa ngoi đầu lên khỏi ngôi mộ đá là một viên đạn đi chéo lên đầu. Tám nhóc phú Hoà đã lọt hết vào nghĩa địa. Bình sứt định chuồn ra trường học nó bắn loạn xạ ngẫu và chạy lom khom về phí bụi cây rậm. Con đường này là "tuyệt" lộ của Bình sứt nó đã trù liệu từ trước, nhưng nó vừa tới nơi đã nghe giọng nói danh thép của Thuyền:

- Chào ... sếp Bình sứt định chuồn hả? Bình sứt sợ gằn... rớt tim. Nó đứng chết trân không cá phản ứng. Thuận nhảy tới tước khí giới của Bình sứt. Yên cao su nhớ mối thù... năm xưa tìm dây trói nghiền Bình sứt dất lại ổ kiến lửa, Bình sứt sợ quá lay như thế sao:

- Tao lạy tụi bây đừng cho "nghỉ chân" trên ổ kiến lửa? Mặc Bình sứt kêu la lạy lục Yên cao su vẫn

trời gô Bình sút trên ổ kiến. Bọn nhóc dưới sự "thống lãnh" của Đực cồ cũng đã lần lượt tóm hết quân sĩ của Bình sút. Chỉ có Doi đen nhanh chân chạy thoát qua trường học. Thuyền cho lệnh trời ké từng dừa, mỗi dừa là một gốc cây... Riêng Bình sút một mình... thanh thoi trên ổ kiến. Yên cao su dậm chân cho kiến bò ra. Bình sút khóc ròng. Thuyền trò:

- Kiến sữa ban đêm cắn thường tiết ra... nọc độc. Bình sút không hồn vía nào nữa. Nó chấp tay lay dài:

- Tao lại mày, tha cho tao.

- Mày nhớ tội mày không?

- Nhớ.

- Tao cũng nhớ con chim cu của tao lắm.

- Tao sẽ tìm bắt... đèn lại mày. Thuận bồng hô lớn:

- Thằng Hậu kếp quân qua, chuẩn bị... chiến đấu. Bọn nhóc bỏ trợ Bình sút lại với ổ kiến. Lúc này đạn bên ngoài nã vào, đạn từ trong bắn ra như mưa bắc; Bình sút sợ đến không còn một chút máu. Lỡ có vài viên tới viếng thăm chắc Bình sút ngòm củ tỏi. Nó la thật lớn:

- Hậu ơi, Côn ơi, cứu tao với! Nhưng tiền la của nó như bị chìm đi, không ai thèm nghe tới lời kêu gọi của nó nữa. Và Bình sút lớp sợ, lớp tủi thân đứng khóc ròng. Yên "net" một viên đạn phía dưới chân Bình sút:

- Không có la, mày muốn chân mày thành cái ống điếu hả?

- Tao đâu có la, ta... khóc chó bộ. Yên cười khi khi:

- Đ "uýnh" giặc mà khóc, hèn quá.

- Mày thả tao ra xem tao có hèn không?

- Để tao bắt sếp của mày xong đã, thả mày ra cho mày "bạc bo" với tao nhé! Bình sút nín khóc, cười ruồi:

- Mày dám không?

- Chớ sợ thằng sút môi à?

Bình sút đau điếng. Nó sợ môi mình và không biết nghĩ sao Bình sút lại thút thít khóc nữa. Thuyền bồng hô lớn:

- Bắn đạn lửa hàng cây trước mặt. Mấy trái đạn lửa vụt đi, kéo ngang ngọn cây. Thuyền mấy mỗi góc cây có một nhóc Phú Mỹ. Chàng núp kỹ quá, bắn tới sáng cũng huề. Thuyền vẫy Thuận đang hăng tiết đứng khơi khơi trên ngôi mả đá nhả đạn về phía hàng cây. Thuận chạy lại. Thuyền nói:

- Chúng núp kỹ quá, bắn tới sáng cũng không... có cái ống xì đồng nào cho mày thổi chim. Bây giờ đừng bắn nữa, nằm im chờ.

- Chờ nó "lợm" mình à?

- Không phải chờ nó mò vào từng dừa mình "lợm" nó chứ? Thuận hích vào hông Thuyền:

- Kể tuyệt diệu. Thuận chạy đi nói cho từng đứa biết kế của Thuyền. Và sau đó bọn nhóc thôi bắn, nằm sát sau những ngôi mả chờ đợi. Bây giờ chỉ còn đạn từ bên ngoài bắn vào. Một lúc im bặt. Thuyền kêu Thuận:

- Chúng đang ... thối mả đấy! Đực cổ lom khom bò tới hỏi:

- Sao chúng cũng thôi bắn như mình?

- Chúng sắp sửa chúng kế của mình rồi. Đực cổ lại bò về chỗ núp. Lúc này im lặng hoàn toàn. Con trăng đã lên giữa đỉnh đầu, thỉnh thoảng bị mây che tối om nom không rõ. Thuyền gãi đầu:

- Thằng Hậu khôn quá, sợ nó không mắc bẫy mình thì phiền.

- Tao hồi hộp ghê.

- Có thể nếu nó vào thì phải chờ lúc trăng bị mây che, vậy mình để ý lúc trăng bị mây che nhé! Thuyền chờ một lúc không nghe động tĩnh gì, nó kêu Thuận:

- Mày coi chừng. Tao có cách làm cho tụi nó mò vào cho mình lượm.

Thuyền chạy vụt đi nó tới chỗ Bình sứ, con nhà này đang thút thít khóc mà... sợ ma bỗng thấy Thuyền nhảy tới nó suýt chết giấc. Thuyền căng ná thun dọa:

- Mày la lớn lên nghe. Không tao "net" bẻ gáo.

- La kìa gì?

- Mày nói tụi tao đã rút hết rồi. kêu thằng Hậu vào cứu. Kêu đi. Bình sứ ngần ngừ chưa chịu hở miệng, Thuyền gắt:

- Có chịu kêu không? Thuyền chùn dây như sắp sửa buông viên đạn. Bình sứ ớn quá hét to:

- Hậu Côn ơi, bọn Phú Hoà rút đi rồi, vào mở dây trói cho tao. Thuyền nói:

- Kêu đúng ba lần, không tao bắn. Thuyền chạy về chỗ núp. Bình sứ rêu đúng ba lần. Thuyền ngo Thuận cười:

- Sửa soạn "lượm" anh hùng Phú Mỹ mày nhé! Quả nhiên bọn nhóc Phú Mỹ trúng kế của Thuyền. Sau ba tiếng kêu áo não Doi đen nóng hơn cả vì nó muốn lập công nên hăng hái đi trước. Tay nó lăm ná thun đi thật nhanh không chút e dè. Thuyền khoái chí:

- Nó ngỡ mình rút đi thật mày ạ, nên nó đi phom phom như vào chỗ không người. Thuận nháy mắt:

- Thằng này là Doi đen, cổ nhân của mình đấy. Đực cổ ném cho Thuyền cục đất rồi hỏi:

- Tao "lãnh" thằng Doi nhé? Thuyền gật đầu. Đực cổ rời chỗ núp ra gần mì rào. Doi đen hăng hái phóng vào. Đực cổ đã ở phía sau lưng, nó phạm vào chân Doi đen một cái làm Doi đen té lăn cu lơ đầu suýt đập vào đá, khí giới văng mất tiêu, Đực cổ cười khi khi:

- Đứng dậy mày, chạy ông "bắn bỏ". Doi đen lồm cồm ngồi dậy, Đực cổ lấy dây trói nghiền Doi đen, bắt buộc con nhà này ngồi im sau ngôi mả đá. Thuận bỗng nói:

- Đực cổ coi chừng, thằng Tượng đồng tiền mò vào đó. Thuyền cười:

- Lại thêm một cổ nhân. Tượng đồng tiền vừa phóng vào đã gọi ới ới Doi đen và Bình sứ. Nhưng hai

nhóc tí đã bị trói gô nếu mở miệng sẽ bị ăn đạn ngay. Tượng đồng tiền liền kêu mấy tiếng không nghe trả lời, nó sợ toát mồ hôi vừa tháo lui đã bị Mầu dừa gí ná thun vào lưng:

- Đứng im mày, buông ná thun xuống. Tượng đồng tiền tủi nghỉu ném ná thun xuống đất. Yên cao su nhảy tới trói lại để ngồi một góc. Ngôn xạo bốn hăng hái:

- Lần này tời phiên tao nhé Thuyền. Và Phước lò mò vào. Con nhà này yếu bóng vía nên bắn loạn xạ ngẫu, không may một viên đạn đi lạc trúng bụng Bình sút đến "phịch" một tiếng. Bình sút kêu "ôi chao" một tiếng nghe rất là bi ai. Phước lẽ chưa kịp hỏi đã bị Ngôn Xạo "net" cho một viên vào ống chân. Phước lẽ khụy ngay xuống mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Ngôn xạo cười khi khi:

- Có đau lắm không? Số phận của Phước lẽ cũng y như Doi đen và Tượng đồng tiền, nghĩa là bị Ngôn xạo trói gô lại.

Hậu đứng lóng ngóng chờ tin tức của ba vị "cảm tử". Nhưng chờ hoài vẫn không nghe động tĩnh gì. Hoá ra ba vị cảm tử đã một lần ra đi không bao giờ quay lại. Hậu nói với bọn nhóc: -Tụi bây đừng vào, cứ đứng bên ngoài chờ để mình tao với thằng Côn đi thôi. Và Hậu khều Côn. Hai đứa phóng đi. Hai "tay súng" cừ khôi của Phú Mỹ đi len theo cây cỏ, đưa trước cánh đưa sau một khoảng ngắn. Mắt mở lớn nhìn về phía trước. Ành trăng xé ngang đầu gọi xuống. Hai cái bóng của Hậu và Côn ngã dài trên cỏ. Côn ở phía sau nhắc khẽ: -Coi chừng cái bóng của mình. Nhưng đã quá muộn. Vì hai đứa đi không nhanh bằng trăng trên trời. Trăng chỉ bị mây che thoáng rồi sáng rực trở lại. Bên trong nghĩa địa im lặng như tờ, bọn nhóc bên Phú Hoà nằm im sau những ngôi mả đá chờ đợi. Thuyền quyết tâm "bắt sống" Hậu và Côn, bắt nó phải ra lệnh bỏ nhà đầu hàng, chỉ có cách đó mới thắng được, chứ để tụi nó bên ngoài tràn vào thì "trận chiến" thay đổi ngay. Thuyền ... vuốt mồ hôi trán ghé vào tai Thuận: -Bắt sống thằng Hậu nhé. Thuận mỉm cười. Thuyền quay lại phía Bên ra giấu bằng ngón tay, con nhà Bên hiểu ý gật đầu. Nó bò xích tới. Lúc này Hậu và Côn đã phóng qua rào, hai nhóc tí này khôn quá trời, vừa phóng qua rào đã hụp đầu xuống bò ra hai ngã. Thuận vò đầu: -Tụi nó khôn quá mày ạ. Mắt tiêu rồi. -Đã bảo hai đứa nó khôn lắm mà. Nhưng làm sao trốn được khi mình đã chờ sẵn hết trơn. Thuyền vừa nói vừa cúi lượm một viên đá nhắm chừng hướng Hậu bò ném đại, viên đá rơi phịch một tiếng thì Hậu ngóng đầu lên ngó dáo dác. Thuận lật đật bò chặn đầu. Đẳng này Bên cũng làm y như Thuyền, quả nhiên con nhà Côn đã bò gần tới chỗ Bình sút. Bên bò thật nhanh về phía đó, thuyền bắn "chiếu" một trái quả pháo trên trời, bọn nhóc làm theo, từng trái hoả pháo xé không khí vụt đi kéo mấy đường lửa ngang dọc rất đẹp mắt. Thuận đã chặn đầu được Hậu, con nhà này hét to tướng lên để cướp tinh thần địch thủ: -Buông... súng xuống đầu hàng không tao "net" ống điều. Hậu phản ứng thật nhanh, nó ngã liền người xuống "lia" viên đạn vút qua tróc đầu Thuận rồi lăn đi mấy vòng. Thuận cũng vừa hụp người xuống tránh thì Hậu đứng lên phóng người ôm nghiêng Thuận. Con nhà Thuận đành ném súng để vật lộn với Hậu. Đẳng kia Bên và Côn cũng đang đánh... trận chiến. Thuyền cho phe đực cỏ ra nằm sát ngoài bờ rào đề phòng quân sĩ của Hậu bất ngờ kéo vào. Thuyền cầm ná thun nhảy đứng trên ngôi

mả đá oai phong lắm liệt. Nó trở:

- Đầu hàng đi Côn, Hậu ơi. Tụi bây bị vây rồi. Hậu cóc cần để ý đến lời trở của Thuyên, con nhà này vẫn ngang nhiên đâm cho Thuận một quả, Thuận né, Hậu đánh tiếp, Thuận lại né. Hậu ức chí phóng vù người tới. Và Thuận nhảy phóc lên ngôi mả đá, Hậu lại nhảy theo. Hai đứa đúng là kỳ phùng địch thủ. Đứa này đánh đứa kia né, nãy giờ vẫn chưa... đứa nào được ăn đâm. Thuận cười khi khi:

- Làm gì nóng thế Hậu? Hậu liếm mép:

- Tụi bây... xâm lăng nước tao hả?

- Ai xâm lăng?

- Mày.

- Cóc phải tao:

- Đúng là mày. Mày là Tôn Sĩ Nghị.

- Mày là Mã Viện! Hai nhóc vừa đánh nhau vừa cãi nhau ỏm tỏi. Bên và Côn cũng thế. Đứa nào cũng đổ cho đứa kia xâm lăng. Bên thì gán cho Côn là "Thoát Hoan" để nhận mình là Lê Lợi. Côn quyết bắt Bên phải nhận là Tôn Sĩ Nghị chỉ có mình mới đáng làm Đình Bộ Lĩnh, nó vụt đứng dậy la chối lỏi:

- Đình Bộ Lĩnh là tao. Đứa nào "cuỗm" ông cho ăn kẹo. Và nó bắn đạn rền rẹt để thi oai. Bọn nhóc ôm bụng cười. Thuyên thấy đến lúc phải kết thúc trận chiến, không thì bọn bên ngoài kéo và thì nguy. Nó hét lớn:

- Giỡn thế đủ rồi Côn, Hậu ạ, bây giờ chịu khó đầu hàng đi, không tụi tao bắn. Côn cãi tướng lên:

- Mày chơi vậy cóc có anh hùng, để tao "tẩn" thằng Bên a le de, hôm trước nó dám phạng vào chân tao khi tao sắp cho banh vào gôn. Hậu cũng la chối lỏi:

- Để tao "bặc co" với thằng Thuận, coi nó còn tài gì hơn ngoài cái tài thổi ống xì đồng. Thuyên cười ngất:

- Tướng tao mắc kế tụi bây sao. Bọn nhóc bên ngoài đang chờ lệnh của mày đây.

- Tao cóc ra lệnh. Để hai đứa tao đủ rồi.

- Thôi mày. Tao... mệt rồi, lại buồn ngủ nữa. Hôm nay tao chỉ muốn bắt Bình sứ thôi.

- Bình sứ có tội gì?

- Nhiều tội lắm. Mày đầu hàng đi tao nói cho nghe.

- Cóc đầu hàng. Thuyên trở tài bắn ná thun, nó "tia" tróc đầu Hậu một viên rồi day qua "tia" luôn cho Côn một viên. Hậu và Côn nghe viên đạn đi lướt qua tai mình ớn quá đứng im.

Thuyên cười:

- Đầu hàng đi. Tao đếm tới ba. Và Thuyên đếm một. Bọn nhóc Phú Hoà đều hướng ná thun về phía Côn và Hậu. Thuyên đếm hai. Hậu ngán ngán đưa tay lên trời:

- Tao đầu hàng. Tụi mày chơi xấu. Lừa tao. Thuyên cười:

- Bên mày đông như kiến không dùng mưu làm sao thắng. Và bọn nhóc Phú Hoà đồng loạt hô to:

- Hoan hô quân sư Thuyên.
- Hoan hô sếp Đực cổ. Đang sai men chiến thắng, bỗng từ bên ngoài đạn bắn như mưa rào. Thuyên gi ná thun vào lưng Hậu hét to:
- Ra lệnh cho bọn mày đầu hàng mau! Bọn nhóc Phú Hoà nằm rạp xuống cỏ bắn trả lại. Thuyên ở từ xa lia đạn xuống chân Hậu hét:
- Ra lệnh mau không tao cho mày mất chỗ đội nón. Hậu ngán tài bắn ná thun của Thuyên quá, nó la thật lớn:
- Sếp Phú Mỹ ra lệnh ngưng bắn. Thuyên đứng trên mả đá hô:
- Bây giờ tụi tao mời Hậu, Côn và Bình sút về Phú Hoà nói chuyện, tụi bây tản hết đi. Có đưa bên ngoài hét:
- Chừng nào mới thả sếp tao?
- Chút nữa.
- Còn Bình sút?
- Tùy. Thuyên bắn liên tiếp mấy viên đạn sửa ra ngoài, hét:
- Tụi mày tản đi. Bọn nhóc bên ngoài rút êm. Và Thuyên cho lệnh "áp giải" Côn, Hậu, Bình sút về Phú Hoà, Côn Hậu thì được tự do đi kèm giữa bọn nhóc. Chỉ riêng Bình sút thì bị trói. Hậu cự nự:
- Tao muốn nói chuyện với sếp Phú Hoà. Đực cổ nheo mắt:
- Sếp Phú Hoà là tao.
- Vậy thằng Thuyên là kí gì?
- Nó là... quân sư quạt mo.
- Tao muốn nói chuyện với nó. Quang cười:
- Nó đi hái nhãn ở Vòng Oâng Ngư rồi. Côn hỏi:
- Còn thằng Thuận?
- Thuận cũng theo thằng Thuyên rồi.
- Rồi số phận tụi tao ra sao?
- Chờ thằng Thuyên về quyết định.
- Còn Đực cổ?

Quang ghé tai Hậu nói nhỏ:

- Thằng này "khương mười niên" ừ ì. Cóc biết gì hết trơn ngoài cái tài bắn súng nước.

Bọn nhóc bỗng nhao nhao lên:

- Thằng Thuyên về tới.

Thuyên xách trong tay mấy chùm nhãn thật to. Thuận cũng bọc một áo. Đã thế còn nhét đầy hai túi quần sọt. Đực cổ cười khi khi:

- Khao quân nhé Thuyên?

Thuyền giầy này:

- Cóc được, của con nhà Dung Hạnh, tao đã hứ cho nó rồi.

Được cổ gạ Thuận:

- Phần mày nhé.

- Cũng không được. Con nhà Trang "còm mắng" trước rồi.

- Vậy khao quân bằng gì?

- Mày quên có... chè nước dừa à?

Bọn nhóc đồng loạt vỗ tay:

- Chè dừa nước muôn năm.

Thuyền móc trong túi ra lọ thuốc đỏ nói:

- Bây giờ tao... bị thương tụi mày nhé?

- Bị thương... để làm cái gì?

Thuyền nháy mắt:

- Bị thương để trộ con nhà Dung Hạnh chơi.

Thuyền trút hết lọ thuốc đỏ hoa hai chân, Đực cổ cười:

- Cho tao... bị thương với.

- Thôi mày, để một mình tao bị thương, nhiều Dung Hạnh biết.

Bọn nhóc nhao nhao:

- Không được. Tụi mình... bị thương thôi. Bị thương hết.

Thuyền gạ:

- Để tao bị thương... xong rồi kể tới tụi mày.

Thuyền nheo mắt. Ngôn xạo và yên cao su tiến tới đè ngửa "quân sư" Thuyền

khiêng đi. Quân sư dặn:

- Vừa thôi, chạy nhanh quá sút tay tao té thì ê mình lắm. Ngôn xạo dọa:

- Tao giả vờ sút tay cho mày đi một dò. Như vậy nó y như thật nhé. Yên cao su nớ tới khuôn gỗ:

- Thằng Ngôn và tao ném mày lên cao rồi tao... bắt thử xem có gồ như khi tao bắt banh không?

- Không có giỡn. Chạy đi trước bọn nó. Ngôn xạo và Yên cao su khiêng Thuyền chạy lóc xóc. Bọn nhóc ở phía sau cười ầm. Thuyền gầy như cây tăm xỉa răng nên Ngôn xạo và Yên sao su khiêng chạy boong boong. Thuyền hỏi:

- Bị thương có... rên không mày nhỉ?

- Có!

- Cần rên lắm. Rên Dung Hạnh mới tin, mới đè lấy ngực kêu "eo ời thấy mà ghê". Thuyền chớp trong bụng cái câu "eo ời thấy mà ghê". Dung Hạnh mỗi khi sợ chuyện gì đều nói câu này. Lúc đó Dung Hạnh dễ thương như con búp bê Nhật Bản. Thuyền mê câu "eo ời thấy mà ghê" như mê... kẹo bà Tư.

Thuyên cười:

- Vậy ... tao rên thử mày nghe coi có giống không nhé!
- Ủa, rên đi. Thuyên bèn rên gừ gừ. Ngôn xạo cười khúc khích:
- Không được. Rên... lại. Rên sao?
- rên sao mà nghe thê lương ảo não ấy.
- Tao thử xem. Và lần này Thuyên rên... thật lực. Yên cao su vỗ tay:
- Được rồi, cứ rên như vậy. Yên cao su quên khuấy mình đang nắm hai chân Thuyên, khi nó vỗ thì hai chân buông xuống đất. Kéo theo một nửa người Thuyên rơi phịch xuống một cái Thuyên cong người la chòi lói:
- Tụi bây giỡn mặt... quân sư hả?
- Tao lỡ quên mày mày. Và Yên cao su lại nắm lấp hai chân Thuyên khiêng chạy phăng phăng. Dung Hạnh đang chơi trốn tìm với chị em nhà Trang. Tới phiên Dung Hạnh phải đi tìm. Con nhà này úp mặt vào hai bàn tay đếm "năm mươi, mười lăm, hai mươi, hai mươi lăm, ba mươi, ba mươi lăm..." thì Ngôn xạo và Yên cao su ném thuyên té ngửa dưới đất. Thuyên bị ném đau cái sườn lăm nhưng cũng ráng giả bộ rên thật bi ai. Dung Hạnh mở mắt ra ngạc nhiên hỏi:
- Cái gì thế?

Ngôn xạo cười:

- Thằng Thuyên nó bị thương "đuối". Yên vượt đờn cò:
- Bị thằng Hậu "khia" vào chân chảy máu tím lúm. Dung Hạnh ngó xuống chân Thuyên. Thấy toàn là thuốc đỏ lại ngờ máu nên sợ quá kêu lên:
- Eo ôi, thấy mà ghê. Thuyên tức cười quá nhưng không dám cười. Cứ nằm rên hì hì. Ngôn xạo trộ:
- Sợ nó phải gãy ống điều. Yên gãi đầu:
- Ủa, nó dám trở thành Thuyên thọt lăm à! Dung Hạnh lo lắng:
- Rồi... làm sao?
- Thì Hạnh băng chân cho nó.
- Băng chân rồi có... hết thọt không? Ngôn xạo thèm cười quá, nhưng cũng ráng nói:
- Ai biết, nhưng chắc hết.
- Băng bằng gì?
- Lấy khăn quấn lại.
- Người ta nói băng chân dằng gà mờ. Yên gãi đầu:
- Thì băng sơ sơ, khỏi cần gà cần thuốc gì hết. Dung Hạnh chớp mắt:
- Hay đem Thuyên lại... Mười Be nhờ ông sửa chân Thuyên lại.
- Không được. Đã bảo Hạnh chỉ cần băng sơ sơ là khỏi ngay. Thuyên tiếp tục rên. Nó ca vọng cổ:
- Chắc tao... gãi ống điều quá mày ơi!

- Thì làm ông xì đồng cho thằng Thuận thổi chim.

- Mày ác hả? Ngón xạo khúc khích. Dung Hạnh ngồi bệt xuống đất. Định nắm chân Thuyên con " vết thương" mà không dám, cứ đưa tay rồi lại rút về và luôn miệng hít hà:

- Eo ôi, thấy mà ghê.

- Băng cho nó nhanh lên! Dung Hạnh mím môi hỏi:

- Có đau lắm không? Thuyên giả bộ gật đầu. Lòng nó nao nao như có cơn gió mát lùa vào. Câu nói của Dung Hạnh nghe mới êm ái làm sao.

- Chắc viên đạn... còn nằm trong này. Ngón xạo thè lưỡi, con nhỏ ngây thơ quá xá, đạn bùn mà ngỡ như đạn thật. Thuyên lắc đầu:

- Ai thèm. Ngón xạo hích vào lưng Thuyên nói nhỏ:

- Xin lỗi nó mày. Thuyên âm ứng:

- Thôi... xin lỗi.

- Xin lỗi gì?

- Xin lỗi vì đã giả vờ bị thương ấy. Và Thuyên dúm mấy chùm nhãn vào tay Dung Hạnh, con nhỏ này cầm lấy một cách hồ hững. Thuyên kể lể:

- Nhãn vườn ông Tư khó hái ghê, kiến vàng không. Thuyên bị kiến vàng tè vào mặt.

- Co...ù sao không?

- Suýt chút nữa thì đi bán... bàn chải! Cả bọn cười bò. Dung Hạnh ngắt một trái nhãn bóc vỏ cho vào miệng. Thuyên ngây mắt nhìn. Khu Dung Hạnh nhai nhãn, cái miệng chúm chím dễ thương là sao. Nó muốn cho Dung Hạnh ăn nhãn hoài. Nó hỏi:

- Có ngon không Hạnh? Hạnh toét miệng cười:

- Ngon ba chê.

- Nhãn ông Ngư mờ, phải biết. Thuyên đã "áp giải" tù binh của Phú Hoà về tới. Bình sứ bị trói gô một góc. Hậu và Côn được tự do. Thuyên nói:

- Bây giờ tụi mày dự tiệc khao quân với tao nhé.

- Tao muốn hỏi Bình sứ có tội gì?

- Nhiều lắm. Rồi tao sẽ nói cho mày nghe. Bây giờ mình hoà. Hậu ngẫm nghĩ, Thuận thuyết phục:

- Chỉ tại Bình sứ... hai nước mới giao tranh. Bây giờ tao bắt được Bình sứ hỏi tội nó, nó nhận sẽ thả, còn mình là bạn. Tụi tao mướn tài nhảy xe đạp của mày lắm. Hậu và Côn được uống nước đường, sừng phòng mũi, Thuyên cười:

- Hoà nhé. Hậu gật đầu:

- Ừa mình hoà. Thuyên "dzua" Hậu một cái. Và Côn cũng "dzua" Thuận một cái. Thuận hỏi mấy bà cô khao quân. Dung Hạnh chạy gọi chị em nhà Trang ơi ới. Cả bọn hát ồm tòi dưới trăng. Ánh trăng trắng ngần Có cây đa to Có thằng... Thuyên vừa ôm Một mối mơ.

CHƯƠNG 6

Trong một giấc ngủ chợt thức vào lúc giữa đêm, Thuyên nghe thoáng những cơn gió lạ bên ngoài. Những cơn gió hình như làm gãy cành khô và lướt đi xào xạc qua phen vách. Mấy tổ chim sê trên mái nhà bị vỡ. Tiếng chim mẹ và chim con kêu thật thảm thiết. Thuyên lẩm bẩm một mình: mùa đông rồi sao, gió bắc rồi sao? Và Thuyên nghe chừng cái lạnh bất ngờ mang tới từ những cơn gió lướt đi trên da mặt, cào sướt dưới gan bàn chân. Thuyên tung chăn ra, rút hai chân vào co lên đến tận ngực như com tôm kho tàu chần kín mít. Thuyên thiếp đi cho đến sáng. Buổi sáng trời như thấp hẳn xuống. Sương mờ trên những ngọn cây ở xa. Gió bất thối lặng lờ từng cơn, nhưng cái lạnh rợn lên như một vết cào sướt trên da thịt. Và như vậy, gió bắc như thể không phải thuộc vào mùa đông. Nó là một mùa riêng biệt, một mùa có những ngày thật dài như lòng trẻ con nôn nóng chờ cái tết. Thuyên nhói những giọt nước mắt lúc này, sao mà nó lạnh như băng, làm hai hàm răng Thuyên đã có mấy hàng bị gió quạt ngã hồi đêm. Những cây mía sau nhà của Thuyên đã có mấy hàng bị gió quạt ngã hồi đêm. Những cây mía Ngự mọng nước ngọt ngào, Thuyên định sẽ chặt vào nhà cho các bạn. Nhưng chưa chắc chúng nó đã thích. Trời lạnh như thế này mà nhai mía chỉ thêm ê răng. Thuyên tới bàn soạn lại sách vở chờ Thuận tới gọi đi học nó bỗng nó bỗng nhớ tới ná thun lên nước bóng ngời của mình đã từng hạ không biết bao nhiêu kẻ thù... chim chóc. Đã từng làm lác mắt bọn nhóc. Và mới một đêm nào đã uy hiếp được Hậu, Côn, hai "tay súng" cự phách của Phú Mỹ, Thuyên lòi cái ná thun bây giờ gió bắc lạnh sẽ làm cho chim chóc không muốn ra khỏi tổ, không có chim chóc thì cái ná thun không có kẻ thù. Thuyên lại càng không muốn "tia" biểu diễn những trái sao khô bên ngoài cửa lớp. Tài bắn ná thun của Thuyên đã làm bọn nhóc vừa ganh ghét. Và Thuyên lại phải khổ nhọc vì những cuộc thách thức. Thuyên với cái ná thun chưa bại trận một lần nào. Nhưng sau một lần thắng cuộc, bắn rơi cái bình mực trên đầu con nhà Đạt lém, vua

súng cao su của Tân Định, Thuyên thấy buồn thắm thía. Thắng trận chẳng ăn được giải gì ngoài cái phút giây phù du của kẻ chiến thắng. Nhưng lại làm cho bạn thân trở thành thù địch. Thuyên quyết định cất ná thun trong tủ, khoá lại chờ mùa hè năm sau. Thuyên sẽ không nhận lời thách đầu của một nhóc nào nữa. Khi nó đang muốt tất cả đều là bạn, Hậu và Côn đã là bạn. Cái vui của một đêm trăng sáng đó hãy còn. Tình bạn của Thuyên đang sồi ầm cho Thuyên trong những ngày giá rét. Thuyên luyện bắn ná thun thật cừ. Chỉ mỗi một mục đích là bắn chim cho Dung Hạnh. Bắn với điều kiện con chim đừng... ngòm củ tỏi. Con chim chỉ bị gãy cánh hay què một chân thôi thì Dung Hạnh mới chịu lấy. Dung Hạnh sẽ "băng bó" vết thương cho con chim và nuôi nấng đàng hoàng dù rằng chưa có con chim nào Dung Hạnh nuôi sống được qua... ba ngày. Thuyên đã thành công với điều kiện đó. Bây giờ chim chóc không buồn buồn ra khỏi tổ. Thuyên không còn cái thích thú đi săn chim về cho Dung Hạnh nuôi thì ná thun phải dẹp. Phải giấu kỹ trong ngăn kéo của mùa đông và Thuyên ném ná thun vào tủ áo, khoá

lại. Với một tiếng thờ dài, buồn như tiếng lá trở mình ngoài hàng cau có gió đông.

- Thuyên ở đi học ở ờ!

- Đi học ở ờ Thuyên ơi!

Thuyên chạy ra cửa đứng nhìn về hướng mà Thuận. Khuất sau những cây cao. Thuận, Hậu và Côn đang bắt loa tay gọi mình ơi ới. Ba đứa vừa đi vừa gọi. Và đã ra khỏi những các cây để quẹo vào ngõ nhà Thuyên. Hậu vừa thấy Thuyên đã la chói lói:

- Nhà mày không có đồng lửa nào hết trơn. Trời lạnh thấy mồ. Thuyên nhìn ba đứa bạn, đứa nào môi cũng tái mét.

- Muốn có lửa thì có ngay,

- Phải rồi, đốt lửa lên hơi một chút mới đi nổi. Thuyên chạy vào nhà lấy diêm quẹt. Thuận, Hậu và Côn lo đi lượm lá. Gió bắc thổi về làm lá chết rụng đầy sân, đầy đường. Không đầy một thoáng sau bọn nhóc đã có một đồng lá thật lớn. Thuyên châm lửa, cả bọn ngồi quanh đồng lá đang cháy đưa tay vào lò, xong ấp lên mặt. Côn hơi xong hai tay hơi luôn cả... hai chân. Nó chống hai tay xuống đất theo kiểu trồng cây chuối rồi đưa hai chân xuống dần đồng lửa. Thế mà Côn vẫn không ngã. Thuyên và Thuận vỗ tay tán thưởng. Hậu nóng mũi hỏi:

- Tụi bây có xem xiếc nhảy vòng lửa bao giờ chưa?

- Tao có xem ăn lửa, ăn dao bào, ăn lưỡi cưa chứ chưa xem nhảy vòng lửa. Hậu đứng dậy háy mắt:

- Tao làm việc nhảy vòng lửa nhá. Và Hậu đi tìm cái cây chống mang tới. Nó bắt đầu nhảy vòng lửa.

Mỗi lần nhảy nó

đều chống cây lấy thế nhấc thân mình bay sà ngang đồng lửa. Chỉ cách đồng lửa khoảng một gang tay.

Thuyên và Thuận phục quá rộ tay kịch liệt. Thuyên khen dối:

- Mày cừ quá Hậu ạ. Y như xiếc Lê Văn Quý.

- Lê Văn Quý cái đầu có chí ấy hả? Côn nheo mắt:

- Tao nghe nói xiếc Lê Văn Quý sắp về chợ Lộc Thuận một lần nữa đấy.

- Bao giờ?

- Chắc... gần tết. Cả bọn cười rộ lên:

- Vậy mà cũng nói. Tết còn lâu thấy mồ.

- Còn lâu sao được. Hết mùa gió bắc này là Tết rồi. Bây giờ ngày tháng đi vèo vèo như lá rụng tụi mày ạ. Ban ngày chưa ngó mặt trời là đã tối. Tháng mười chưa cười đã tối mờ. Thuyên nheo mắt:

- Còn tháng năm thì sao?

- Tháng năm chưa năm đã sáng.

- Còn tháng chín.

- Tháng chín cơm chưa chín đã bay mùi.

- Bay mùi khét. Cả bọn cười ồ. Thuyên biết Côn đã tịt, không có tài phịa veo veo nên nói cù nhày.

Thuyền ... nhớ Dung Hạnh, bèn cười;

- Bay mùi khét là tại Dung Hạnh cóc biết nấu cơm. Thuận bình em liền tuýt suýt:

- Đâu có. Hạnh nó nấu cơm ba ché mảy ạ.

- Nấu làm sao?

- Người ta nấu cơm có một tầng. Hạnh nấu cơm tới những... ba tầng lận. Hậu cười khì khì:

- Cơm ba tầng ăn chắc khỏi ché rồi. vừa lúc bốn anh hùng đang "nói khéo" cái tài nấu cơm của Dung Hạnh và Trang học cùng lớp với Đức cổ nữa. Côn bèn không bỏ lỡ cơ hội:

- Nghe nói Hạnh nấu cơm hay lắm hả? Hạnh khựng lại bên đồng lửa. Con nhà Trang ngồi xuống đưa hai bàn tay vào hơ rồi áp lên má Dung Hạnh. Con nhà Hạnh nghe Côn hỏi tưởng bở. Bèn cười:

- Hay là sao?

- Hay nấu cơm ba tầng đó. Biết Côn xỏ mình, Dung Hạnh chống chế:

- Người ta nấu cơm chơi chơi chứ bộ. Trang dài mồm ra, bênh bạn:

- Ưøa, người ta nấu cơm nhà chòi mờ. Rõ mắc cỡ. Côn vuốt mũi:

- Khi không mà mắc cỡ. Đây không biết mắc cỡ gì hết trơn.

- Không biết mắc cỡ chắc da mặt dày lắm nhỉ? Hậu kê lại:

- Dày thua... con gái. Trang xì một cái như bánh xe bị gai. Dung Hạnh giận dỗi nắm tay Trang kéo đi, sau khi buông thõng một câu:

- Con trai ưa gây sự thấy mờ. Hậu nói lớn theo:

- Con gái thì ưa... ăn hàng. Aên hoài cái môi nó mỏng vánh như chiếc lá tre. Trang quay lại cự:

- Môi ai mỏng?

- Môi ai thì biết. Trang giận quá hét:

- Môi "ông" thì có. Côn chế:

- Oái giờ ời nhà Trang gọi Hậu bằng "ông" kia. Mày kêu lại "bà" đi Hậu. Hậu bịt mũi sửa giọng eo éo:

- Bà Trang đâu rồi bà Trang. Và Côn, Hậu vừa vỗ tay vừa hát... dân ca:

- Bà về, bà cưỡi ngựa ô... Trang giận quá, phát khóc, nói không thành tiếng. Dung Hạnh từ xưa vốn đã nổi tiếng mau nước mắt. Bây giờ thấy Trang khóc cũng... khóc theo. Thuyền tội nghiệp Dung Hạnh quá. Nó nạt Côn:

- Thôi mày. Người ta khóc đó không thấy sao. Côn rụt cổ:

- Eo ôi, Dung Hạnh có đồng minh rồi. Thuyền phạng vào chân Côn. Con nhà này ôm lấy chân nhắc lò cò quanh sân, miệng la ồm tỏi. Dung Hạnh nắm tay Trang kéo đi, sai khi nguyệt cho Côn và Hậu mấy cái nguyệt dài bằng con đường từ nhà đến trường học. Thế là Dung Hạnh lại giận... Thuyền. Mỗi lần có ai chọc Hạnh, Hạnh đều giận lây cả Thuyền. Thuyền chán ngán đưa hai tay lên trời.

- Tụi bây làm nó giận tao nữa rồi.

Thuyền nóng mũi:

- Cóc sợ. Nhưng tao ức.

- Ưc sao?

- Vì tụi bây chọc nó mà nó lại... giận tao. Hậu cười khoái chí, nó ồm ồm:

- Giận gì?

- Ai mà biết. Tới phiên Côn cười khì khì. Thuyền dùng chân hất cát vào đồng lửa dập tắt. Xong chạy vào nhà xách cặp trở ra hỏi:

- Tụi bây ăn mía Ngự không?

- Nhất.

- Sáng mà ăn mía cái nổi gì.

- Ủa, trời lạnh thấy mồ. Hậu đá Thuận.

- Mày ngu quá, mang theo trưa ăn. Thuyền chạy vào vườn mía chặt những cây mía gãy thành từng khúc ngắn mang ra chia cho mỗi đứa hai khúc bỏ vô cặp. Thuyền nheo mắt nói:

- Mía Ngự nhà tao ngọt như đường phèn.

- Mày nói cái gì cũng ngọt như đường phén. Thuyền cười:

- Nó trúng cái phịch rồi bay mất tiêu.

- Hậu ác quá. Thuyền sung sướng đến phồng cả mũi. Nó ngồi bật dậy:

- Ưøa, Hậu ác quá nên Thuyền "bắt" nó trị tội. Dung Hạnh tròn xoe mắt:

- Ủa Thuyền... không bị thương sao? Ba nhóc tì ôm bụng cười. Thuyền nói:

- Giả bộ cho Hạnh sợ chơi. Dung Hạnh đứng dậy xì một tiếng:

- Sợ là làm sao? Ai mà thèm sợ. Thuyền lòi trong áo ra mấy chùm nhãn:

- Cho Hạnh để... đền tội.

- Ai thèm! Thuyền gãi đầu:

- Nhãn ngon ba chê. Cơm dày, ngọt như đường phèn.

- Đường phèn ngon ba chê mày ẹ. Aên lại bỏ.

- Mày quảng cáo sơn đông đây hả?

Thuyền đâm vào lưng Hậu. Bốn đứa vụt chạy thành thịch để máu trong người nóng lên làm tan đi cái lạnh suốt da của buổi sáng đầu đông. Đang chạy, thuyền bỗng dừng lại nói:

- Tao quên nói cho tụi mày nghe cái này. Ba nhóc kia đứng lại. Côn hỏi:

- Cái gì? Hậu cười:

- Lại ra cái điều quan trọng. Thuyền buồn buồn:

- Tao sắp sửa lên Sài Gòn rồi. Thuận trợn mắt:

- Mày không giỡn chứ? Thuyền lắc đầu. Côn hỏi:

- Lên Sài Gòn làm gì?

- Đi học.
- Lên tỉnh mình học không được sao?
- Ba tao ở Sài Gòn nên ông ấy bắt tao phải lên đó. Hậu đá mấy cục đất:
- Mày đi, tao buồn chết. Thuận lay vai Thuyên:
- Mày xin ba mày ở lại nhé. Hết Tết mình đã lên học trường tỉnh. Thuyên lắc đầu:
- Không được đâu. Ba tao khó lắm.
- Thì mày năn nỉ.
- Không được. Oảng phạng chết. Thuận thở dài:
- Vậy là mày... bởi tụi tao.
- Hè tao về.
- Như vậy thì còn nói làm gì. Tụi tao muốn mày ở mãi đây thôi. Thuận hỏi:
- Chừng nào mày đi?
- Ba tao về rước. Hậu lại thở dài:
- Buồn quá mày ạ. Côn gãi đầu:
- Ủa. Chẳng Thuyên đi buồn đến chết mất. Tụi mình sẽ chỉ còn ba đứa. Thuyên xóc lại chiếc cặp:
- Tao chả thích lên Sài Gòn chút nào hết. Hậu bồng vồ vai Thuyên:
- Tao có cách cho mày khỏi lên Sài Gòn.
- Cách nào? Hậu nheo mắt:
- Mày đi xe hai đi đồ máy?
- Không biết nữa. Hậu cắn môi:
- Nếu đi xe phải tính khác. Đi đồ máy phải tính khác. Nhưng điều quan trọng là hôm đó mày làm bộ ngủ quên, ba mày có kêu cách mấy cũng cứ ngủ. Chờ cho chiếc xe của ông Tùng Phình chạy mất tiêu rồi hãy thức dậy. Thế là mày khỏi phải lên Sài Gòn.
- Không được đâu?
- Sao lại không được? Thuyên cười:
- Tao ngủ giả bộ không được.
- Thì phải tập từ hôm nay đi.
- Ủa, để tao thử. Bốn đứa đột nhiên im lặng. Cái tin của Thuyên vừa nói như một cơn gió bắc đầu mùa thổi vào lòng của cả bốn đứa. Gió bắc bao giờ cũng lạnh và buồn. Hôm nay thì hồn đứa nào cũng thấy như tê dại đi. Không phải vì gió mà vì Thuyên sắp sửa bỏ đi. Có thể khi Thuyên đi rồi những cuộc vui chơi vẫn còn tiếp tục, tiếp tục cho đến hết ầu thời của mỗi đứa. Nhưng chắc chắn cuộc chơi nếu mất Thuyên sẽ không cò thú vị nữa. Bọn nhóc ví Thuyên đi như một tay súng ngang tàng bị trục xuất. Như chiếc lá một sớm mùa đông về phải rơi. Và đó là điều bắt buộc. Thuận đâm ra oán ba Thuyên. Vì nếu không có ba Thuyên thì con nhà này không bỏ lên Sài Gòn đột ngột như thế. Ít nhất nếu đi thì cùng đi

cả. Thuận đá phăng một hòn sỏi và lẻ đường:

- Tao ghét ba mày quá Thuyền ơi. Thuyền vỗ vai Thuận:

- Đừng ghét ba tao. Ba tao thương tao lắm đó.

- Nhưng tại tao thương mày cũng như vậy. Hậu nói:

- Mày mày cứ xin đại để ở lại với tui tao. Côn nói theo:

- Ươa, mày xin đại. Và mày khóc nước mắt cá sấu cho ông mũi lòng.

- Không được. Ba tao khó lắm. Oảng nói một là một hai là hai, khó mà thay đổi được. Hậu giơ hai tay lên trời:

- Thế thì tui tao đành xa mày vậy. Con đường đất buổi sáng mùa đông dài hun hút. Sương mù phủ trước mặt, che lấp cả cây cỏ. Gió lạnh dạt từng cơn. Người đi như một cái bóng, thấp thoáng trên đầu ngọn cỏ ướt sương. Dọc đường bọn Thuyền phải châm lửa đốt lại những đồng lá cháy dở của bọn nhóc vừa đi qua để sưởi. Mặt trời đã có nhưng không thoát ra khỏi những đám mây nặng đục như chiếc lưới bao quanh. Nắng chỉ làm hừng một phía trời. Không đủ làm tan sương và đuổi đi những cơn rét. Thuyền vừa hơ vừa nói:

- Phải chi có mây trái bắp nướng ăn thì thích nhỉ?

- Đi bẻ. Khó gì. Côn đứng dậy:

- Tui bây chờ tao nhé!

- Tao đi với.

- Không được. Một mình tao thôi. Côn đưa cặp cho Hậu và phóng đi. Nó chạy thoăn thoắt giữa những lùm cây rậm để vào vườn bắp của ông Tám Nhứt. Vườn bắp này to nhất làng. Và Côn mất hút trong đó. Một lúc sau, Côn chạy trở về với một xâu bắp cầm ở tay. Nó ném xuống đồng sủa cười:

- Đó, tha hồ mà gặm. Tao lựa những trái to nhất, mỗi đứa lấy mỗi trái để nguyên vỏ cho vào đồng lửa.

Thuận lại ước:

- Phải chi có một tí mỡ hành thoa lên bắp nướng thì tuyệt. Côn cười:

- Cái này thì tao chịu. Bắp chín. Cả bọn bóc vỏ. Vừa đi vùi nhai. Trời lạnh, bắp nóng thơm phức. Cho vào hai hàm răng nghe hơi nóng chuyền vào hơi thở, thuyền hít hà:

- Ngon tuyệt.

- Ngon ba chê. Hậu cười:

- Mày lên Sài Gòn làm gì có được thứ này mà gặm.

- Mày sẽ nhớ những trái bắp nướng mà khóc. Thuận mơ mộng hơn:

- Mày sẽ nhớ ngọn gió bắc thổi qua. Côn cười khì khì:

- Mày sẽ "nhớ" con nhà Dung Hạnh. Nghe Côn đột nhiên nhắc tới Dung Hạnh, Thuyền mới chợt nhớ là đã quên cho Dung Hạnh biết tin mình sắp đi Sài Gòn. Dung Hạnh mà biết sau bọn nhóc chắc sẽ oán Thuyền ghê lắm. Thuyền đâm ra bối rối. Nó sợ Dung Hạnh ghét nó như mấy lần trước. Thuyền vốn yếu

lòng, nó tự trách sao mình chả là thằng Hậu, chả là thằng

Côn, cứ chọc cho con gái giận rồi cười khi khi, phớt tỉnh. Đằng này mỗi lần Dung Hạnh dọa sẽ giận, một cũng là Thuyên sẽ biết, hai cũng là Thuyên sẽ biết là cái gì. Nhưng nó cũng nghĩ tới một điều gì ghê gớm lắm mà Dung Hạnh sắp dành cho mình. Thế là trái tim anh hùng của Thuyên đánh loạn xạ ngẫu. Thuyên nhất quyết trưa này thế nào cũng phải cho Dung Hạnh hay. Nhưng nó phải nghĩ ra một cách đưa tin thật ly kỳ cơ. Như vậy con nhà Dung Hạnh mới... cảm động. Thuyên hỏi Thuận:

- Trưa này mình về sớm được không?

- Được chứ. Thầy mình bị đau răng, ông ấy nghỉ. Cô Ngọc sẽ qua dạy đến 10 giờ thôi. Giờ sau mình "ô rờ voa".

- Cô Ngọc chắc qua dạy hát với lại kể chuyện Bạch Tuyết và Bảy chú lùn chứ gì?

- Ừa, cô Ngọc chỉ hát được mỗi bài "Em tôi" của Lê Bạch Lựu và kể mỗi một chuyện Bạch Tuyết và Bảy chú lùn. Chán như cơm nếp bị mưa. Hậu chớp mắt lia lịa:

- Nhưng cô Ngọc hát hay, kể chuyện có duyên mà ạ. Côn ba hoa:

- Cô Ngọc vuốt tóc tao hoài. Cô Ngọc thương tao nhưt. Thuận cười:

- Cô Ngọc mà thương mà nhất ờ. Đừng có xạo. Cô Ngọc thương thằng Thuyên nhưt. Côn cụt hứng. Nó hỏi:

- Thuận hả Thuyên?

- Ai mà biết. Hậu ngó ngẩn:

- Mà cô Ngọc "cổng chò" chưa vậy?

- Chắc chưa.

- Chắc cô ấy "cổng chò" rồi mà ạ.

- Tao nói rồi.

- Tao nói chưa. Thuyên cười:

- Cô Ngọc chưa "cổng chò". Tụi bây cãi hoài. Bọn nhóc tin ngày lời Thuyên. Hậu hít hà.

- Phải vậy chứ, cô Ngọc còn trẻ măng mờ.

- Bộ còn trẻ rồi không "cổng chò" được sao?

- Được. Nhưng mờ... tao tin cô Ngọc chưa "cổng chò".

- Thì tin. Tao có không tin đâu.

- Sao mà cãi?

- Tại sao tức.

Hậu chớp mắt:

- Cô Ngọc mà "cổng chò" tao sẽ hết thương cô ấy ngay.

- Tại sao?

- Tại vì "cổng chò", cô Ngọc sẽ hết dễ thương. Hát sẽ không hay và kể chuyện cũng hết duyên. Côn

cười:

- Ước, tao cũng ghét cô Ngọc "cống chò" lắm. Cô Ngọc phải như vậy suốt đời tao mới thương. Mặc bọn nhóc cãi nhau về chuyện cô Ngọc. Thuyền vẫn phớt tỉnh để tìm cách báo tin cho Dung Hạnh. Một cách báo tin thật ly kỳ. Nghĩ một lúc, thuyền bỗng thúc vào vai Thuận hét:

- Có cách rồi. thuận ngó người, chả hiểu, Thuyền cười toe:

- Tao có cách báo tin cho Dung Hạnh hay rồi. Đặc biệt lắm mà cũng phiêu lưu mạo hiểm lắm. Thuận gãi đầu:

- Làm sao?

- Này nhé. Trưa nay mình về sớm đi ngang trường của Dung Hạnh tao sẽ làm sẵn một mũi phi tiêu, đuôi phi tiêu có cột "cái thư" của tao cho Dung Hạnh. Mình tới lớp nó. Tao đứng bên ngoài phóng phi tiêu vào. Phi tiêu sẽ cấp phập trước mặt hạnh, trước mặt thầy giáo, trước mặt bọn nhóc. Le ác chưa?

Và Thuyền say sưa nghĩ tới bức thư sẽ gửi cho Dung Hạnh. Bức thư thật vắng tắt nhưng phải nói được rất nhiều, trong thư Thuyền sẽ gói theo cả những cơn gió bắc đầu mùa, những chiếc lá vàng và cả đến nỗi buồn của Thuyền nữa.

TỪ KÉ TƯỜNG

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>